

Željko Pavičić

Emerik

Lanac zla i tajna Mandragorinih vrtova

Rubin i safir

Šaman i pali andeo

Mala biblioteka „Dragutin Domjanić“ (115. knjiga)

Nakladnici

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Muzej Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika

Vesna Bičak-Dananić

Romana Mačković

Uredništvo

Vesna Bičak-Dananić

Stjepan Dragija

Romana Mačković

Glavna urednica

Vesna Bičak-Dananić

Lektura i predgovor

Stjepan Dragija

Ilustracije

Sanja Kolenko

Dizajn i grafička priprema

PHOTODESIGN, vl. Zoran Osrečak

Tisk

Tiskara Zelina d. d., Sv. Ivan Zelina

Tiskano u 200 primjeraka

ISBN 978-953-8470-01-1

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001153948.

Željko Pavičić

Emrik

*Ovu bajku posvećujem mojem unuku Borisu,
unuci Steli, kćerima Sofiji i Silviji
i u spomen na mojeg bijelog
pekinezera Gigu!*

Borba Dobra protiv Zla

Željka smo dosad upoznali kao vrsnog pjesnika, a sada ga upoznajemo i kao vještog prozaika. Tko zna čime bi nas još iznenadio ovaj nadareni pisac, da ga prerana smrt nije zaustavila i prekinula njegovu nepresušnu maštu? Sada posmrtno čitamo epsku priču smještenu u neko prošlo vrijeme, u neko njegovo Međuzemlje: u Bandoliju, Viloniju, Triopiju, Severovine, Bistriciju, Mogorsko i Navorsko Kraljevstvo, gdje jedni uz druge žive obični smrtnici i mitska fantastična stvorenja.

Roman je pisan kao trilogija. Knjiga I. nosi naslov *Lanac zla i tajna Mandragorinih vrtova*, Knjiga II. *Rubin i safir* i Knjiga III. *Šaman i pali anđeo*. U sva tri dijela prisutan je glavni lik - mladi i hrabri Emerik uz pratnju psića Gige i njihovih prijatelja. Kroz roman prisustvujemo Emerikovom sazrijevanju od bezbrižnog, pustolovina željnog dječaka - mladića, mlinarevog sina, do hrabrog, plemenitog ratnika, jednako vještog u baratanju mačem i drevnim kineskim borilačkim vještinama temeljenim na snazi uma. To ga je u opasnostima i bitkama proslavilo kao nepobjedivog epskog junaka.

Uz Emerika na strani Dobra protiv Zla su vilenjaci Šamo Lol, Ahiopej, čarobnjak Bront te smrtnik, drvosječa Svor. Vilenjaci su stari tisuću i sto godina, a kralji ih mudrost, dobrota i hrabrost, po čemu su nadaleko poznati i cijenjeni.

Na strani Zla najopasniji su čarobnjak Hront i ukleti kralj Tir s vješticom Morbidijom. Sve zlo počinje od Hronta koji uz pomoć silne vojske i *lanca zla* želi zagospodariti svim zemljama, a Emerik i prijatelji moraju ukrasti i uništiti *lanac* koji vlasniku daje moć. Hront napada i osvaja razarajući sve pred sobom. Uspješno su mu se suprotstavili Emerik s prijateljima i Vojskom sjena. Borilo se i uz pomoć moćnih dragulja: *Plavog safira dobrote i Crvenog rubina zla*, a poruke su nosili golubovi pismonoše.

U nastojanjima da poraze Hronta i riješe druge probleme, Emerik i prijatelji na svojim pohodima suočavali su se s mnogim

preprekama i smrtnim opasnostima: napadom divovskih ptičurina, Rijekom smrti, Vilinim mostom, divovskim crvom, škorpionima, poluženom-poluzmijom, šamanom, palim anđelom i još drugima.

U romanu ima, naravno, raznih čarobnjačkih predmeta (kristal minerala sudbinca, kamen koji govori, nevidljivi plašt, srebrno vreteno vječite patnje, mač koji je kovan tri mjeseca na vatri istine) i neobičnih građevina (dvorac ni na nebu ni na zemlji, kuća na visokom drvenom stupu, kućica u stablu).

Radnja romana se odvija brzo i napeta je. Tek što su se riješili jedne opasnosti, pred junake iskrsne neočekivano nova opasnost ili zagonetka koju treba odgonetnuti da bi pobijedili sile Zla. I na kraju Zlo je pobijedeno, Dobro je nadvladalo i to je poruka romana koju Željko na kraju upućuje čitateljima: *ostati pošten i hrabar, boriti se za istinu i pravdu, voljeti svoju zemlju; jednom riječju -ostati malen u svojoj veličini.*

Roman je zahtjevne strukture s mnogo likova i događaja. Željko vješto vodi dvije usporedne radnje prekidajući svaku na napetom mjestu da bi nastavio drugu i tako postizao napetost. To radi u maniri iskusnog pisca. Divimo mu se kako je uspio voditi radnju od početka do kraja, a da nije nigrdje izgubio nit. Čitanje romana zahtijeva koncentraciju. Treba upamtiti imena svih tih neobičnih bića, predmeta, pojava, čarolija. Da bi ga se potpuno shvatilo, roman treba zato pažljivo pročitati više puta.

Naravno da u romanu pratimo i romantičnu ljubavnu priču, a to je ljubav glavnog junaka Emerika i lijepo Astrid, gdje se Emerik pokazao kao pravi vitez i zaštitnik.

U roman je Željko simpatično uveo neke lokalitete i osobe iz svojeg djetinjstva u Velikom Grđevcu i iz Sv. Ivana Zeline gdje je živio do prerane smrti. Iz Grđevca je *Morov mlin*, a iz Zeline *bijeli pekinez Giga* (kojega je Željko svakodnevno vodio u šetnju i kojemu je pored kćeri i unučadi posvetio roman), *Severovine* (predio Zeline u kojemu je Željkova kuća), *Šalovec* (selo u kojemu je neko vrijeme živio nakon ženidbe), *Drago i Elizabeta* (Željkovi tast i punica). A nije li Astrid zapravo Željkova supruga *Marija-Maca*?

Roman u nekim pojedinostima podsjeća na epski fantastičan roman *Gospodar prstenova* čija se radnja odvija u Međuzemlju koje nastanjuju ljudi i druga stvarna i fantastična stvorenja kao i u ovom

romanu. I on je trilogija i u njemu se vodi borba za predmet moći. I to je sva sličnost. Možda je Željku nadahnuće za roman dao *Gospodar prstenova*, ali on je napisao svoju originalnu priču, čiji zaplet i rasplet uz dobru promidžbu može postati popularan među mладеžи, pa i među starijima; svima koji vole napetu fantastiku. Mogao bi poslužiti i kao predložak za ekranizaciju. Zašto ne?

Roman je u rukopisu stajao dugo godina. Željko ga je dao na čitanje mnogima. Svi su govorili kako je to izvrsno, kako je to naš *Gospodar prstenova*, ili *Harry Potter*, ali nije bilo interesa za objavlјivanje. A Željko, kakav je bio, nemametljiv i samozatajan, nije ustrajao. Tek sada, zahvaljujući ustrajnosti supruge Mace i razumijevanju ravnateljice Pučkog učilišta, gospođe Vesne Bičak-Dananić i ravnateljice Muzeja gospođe Romane Mačković, roman je objavljen.

Žao nam je što Željko više nije među nama da se veseli što je roman konačno tiskan. A možda je tu negdje, možda jašući na oblaku radosno nadlijeće Bandoliju, Morov mlin i Severovine i prati Emerika i vilenjake u novim pustolovinama!

Stjepan Dragija

Knjiga I.

Lanae zla

i

tajna Mandragorinih vrtova

Zemlja koje nema

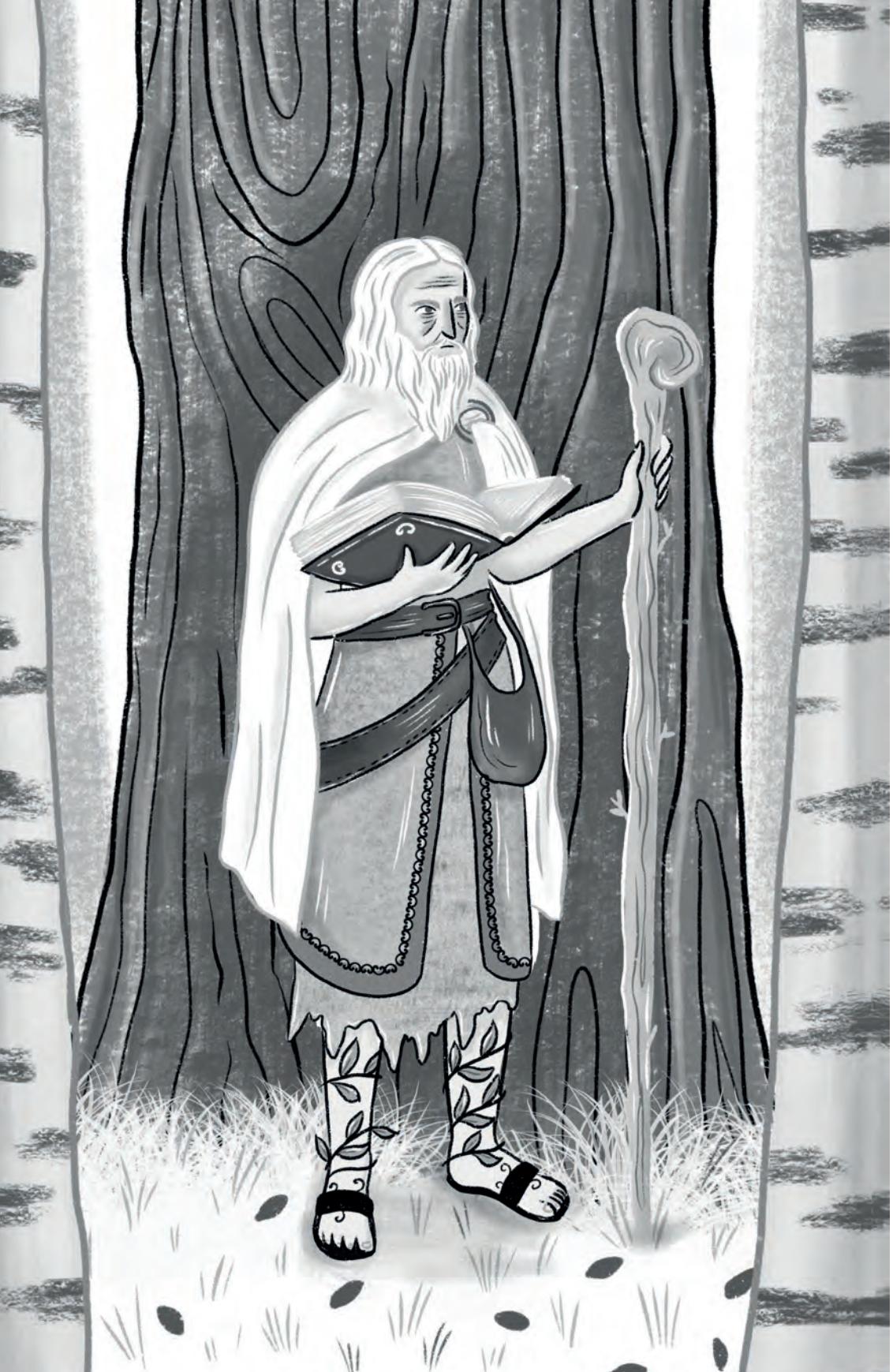
Čeznem za zemljom koje nema
Jer sam umorna od onog što postoji.
Mjesec mi srebrnim runama pripovijeda
O zemlji koje nema
Zemlji, u kojoj će nam sve želje ispunjene biti,
Zemlji, u kojoj će nam svi lanci spasti,
Zemlji, u kojoj ćemo hodati izderana čela
Na mjesečevoj rosi.
Život je moj bio uzbuđeno traganje.
Al' jedno ipak nadoh, jedno ipak otkrih:
Put prema zemlji koje – nema...

Edith Södergran

Šamo Lol

Iznad horizonta iz magle je izlazilo sunce. Polagano je svitao još jedan dan u Bandoliji. Dan kao i svaki drugi. Ispod stoljetnog stabla hrasta, inače središnjeg mjesto u šumi, vjeverice su užurbano skakutale i skupljale žir te ga nosile u svoja duplja. Ptice su cvrkutale, zečevi skakutali po travi. Sve je naočigled bilo mirno, osim što je stari šumski vilenjak Šamo Lol šetao nervozno i zabrinuto u svojoj kućici koja se nalazila u samom hrastu. Naime, hrast je bio jako star i debeo te je u njemu pri samom dnu bilo jedno duplje u kojem je stanovao vilenjak Šamo Lol. Na duplje je stavio vrata te je to bilo vrlo skrovito i sigurno mjesto. Vilenjak bijaše čudna spodoba. Srebrnobijela kosa padala mu je sve do ramena, a ogrnut je bio plaštom bijele boje. Oči mu bijahu zelene, na nogama je imao sandale ispletene od trave, a u rukama je držao štap i Pametar. Pametar bijaše knjiga stara koliko i šuma i još starija te se u njoj mogla naći sva mudrost koju je još Šamo Lovov djed zapisivao tijekom svog života, a Šamo Lol je bio star oko tisuću godina. Vilenjaci su živjeli vrlo dugo i sve tajne šume i svijeta su redovito zapisivali u knjigu. Svi događaji i sva pretkazanja bili su u toj knjizi.

Dakle, vilenjak Šamo Lol bijaše zabrinut jer je davno pročitao u Pametaru da svakih dvije stotine sedamdeset i tri godine u šumu pada mali meteor od metala serpentiusa, čudesnih svojstava. Meteor je oblika kugle, a po njega dolaze tragači čak iz dva kraljevstva da bi ga pronašli te od njega iskovali mač. Zapisano je: ako se iz serpentiusa iskuje lanac, imat će posebna svojstva, jer onaj tko bi imao taj lanac, uspio bi spojiti Mogorsko i Navorsko Kraljevstvo. Oba Kraljevstva su bila posvađana i međusobno su ratovala. U slučaju da netko iskuje lanac od serpentiusa, ta dva Kraljevstva bi se ujedinila i krenula u osvajanje svih ostalih zemalja u kojima se živjelo miroljubivo. Dosad još nikomu nije pošlo za rukom pronaći serpentius, jer bi ih

preduhitrio vilenjak Šamo Lol te bi prvi pronašao meteor i bacio ga u grotlo vulkana s vrha planine i tako bi opasnost bila otklonjena za sljedeće dvije stotine sedamdeset i tri godine.

Šamo Lol je izašao iz kućice ne obazirući se na šumske životinje koje su ga pozdravljale, jer je noćas, umjesto da promatra zvjezdano nebo i gleda kamo će pasti serpentius, zaspao i sanjao kako luta po Bandoliji sa svojim djedom. Djed je cijelo vrijeme zveckao lancem, a Šamo Lol se pitao što mu to djed želi poručiti. Poruka je bila jasna. Trebao je ostati budan i čekati da padne serpentius te ga brže-bolje pronaći i baciti u vatre vulkana. No, Šamo Lol je prespavao noć i nije znao kamo je pao meteor. Požurio je ne bi li prije horde vitezova iz Mogorskog i Navorskog Kraljevstva pronašao opasni meteor koji je pao s neba.

Bandolija je bila velika zemlja prepuna šuma, jezera, rijeka te nije bilo lako pronaći predmet kuglastog oblika. Šamo Lol otvorio stranice Pametara da vidi tko bi mu mogao pomoći. Ni od koga nije bilo baš prevelike pomoći, ali u Pametaru je bilo zapisano da u predjelu Bistrih brzaka živi u svojoj kolibi drvosječa Svor koji je obdaren čudnim darom da osjeti metal na veliku daljinu.

Jednom je kraljevna Aluvije Nata, prolazeći Bandolijom izgubila zlatni brošić. Brošić joj je bio draga uspomena pa je raspisala veliku nagradu za donosioca. Tražile su ga vojske pustolova, ali brošić nisu uspjeli pronaći. Drvosječa Svor, čuvši za priču mlade kraljevne, sažali se, zažmiri, ispruži ruke pred sebe i počne se lagano okretati u svim smjerovima Bandolije i osjeti neko peckanje u prstima kada su mu ruke bile ispružene prema stazi pored jezera. Pohitao je tamo i ispod jednog trupca pronašao izgubljeni brošić. Odnio ga je kraljevni Nati i ona se rasplakala od sreće ugledavši dragu uspomenu. Naredila je slugama da dadu drvosječi Svoru kesu dukata, no on ljubazno i uz osmijeh odbije rekavši:

„Ne, hvala Vam na dukatima, ali ja ih neću uzeti jer mi ništa ne znače. Vaša radost i veselje u Vašim očima, meni su najveća nagrada.“

Dakle, Šamo Lol se prisjetio te priče i brzo krenuo u drvosječinu kolibu po pomoć. Jurio je kao bez duše, a trnje mu je u žurbi često zapinjalo za plašt te ga deralo, no Šamo Lol se nije obazirao na to. Žurio se jer je osjećao, ako se desi da netko nađe meteor i spoje se

dva zla Kraljevstva Mogorsko i Navorsko, krivica će biti isključivo njegova. Sav zadihan došao je do Bistrih brzaka. Bila je to rijeka bistra kao suza, hladna kao led u polovici ljeta, a zimi zamrznuta te su tada njeni slapovi izgledali kao čudesna kristalna građevina.

„Vrlo lijepo mjesto si je drvosječa Svor odabrao za život“, pomisli Šamo Lol i bez kucanja bane u brvnaru.

Bila je to vrlo solidno građena brvnara s velikim drvenim trijemom, a iznutra je bilo sve u drvetu koje je drvosječa sam obradio sebi za stanovanje. Stol, stolice, ormar i veliki kameni kamin u kojemu je pucketala vatra i osjećao se miris čaja od šumskog bilja. Svor je dograbio sjekiru jer ga je Šamo Lol iznenadio i nije znao tko mu je banuo u kuću. Sjekira je bila zastrašujuće velika i sjajna, a imala je sječivo na oba kraja. No, ta sjekira nije rušila šumu bez razloga, već je rušila bolesna stabla i ona koja su se od starosti osušila.

„Dobar dan, Svore! Makni tu sjekiru“, reče Šamo Lol.

„Što Vas, vilenjače donosi k meni tako rano ujutro?“ zapita drvosječa Svor.

„Nevolja, ljuta nevolja, drvosječo! Trebam pronaći meteor koji je noćas pao u našu Bandoliju. Inače taj meteor ja svakih dvije stotine sedamdeset i tri godine dočekujem, ali ove noći sam zaspao i nisam vidio kamo je pao pa sam došao da mi pomogneš ti sa svojim umijećem pronalaženja metala“, objasni vilenjak.

„Zašto Vam je toliko važan taj komad meteora?“ znatiželjno će Svor.

„Bolje da ti ne kažem, jer velika nam se opasnost spremila ako ga se dočepaju iz Mogorije i Navorije“, odvrati Šamo Lol.

Svor, vrlo razuman čovjek, nije tražio više objašnjenja, jer znao je tko je vilenjak Šamo Lol i vjerovao je da je sve upravo onako kako govorи mudri vilenjak te se odmah usredotočio na traženje čudesnog komada kovine koja je pala s neba. Ispružio je ruke, zažmirio i počeo se okretati na sve strane ne bi li osjetio ono peckanje u prstima, koje mu signalizira da je naišao na metal. Zastade i kaže:

„Našao sam metal! Nalazi se u smjeru Javorovih šuma. Čudna je to kovina i takvo nešto još nisam osjetio pod prstima. A kad sam osjetio u prstima, zazeblo me oko srca, kao neka zla slutnja. Čudno!“

Šamo Lol radosno pljesne rukama i zamoli Svera da podje s njim u Javorove šume koje su bile prilično daleko. Naravno, da se

Svor odmah priključio vilenjaku uzevši samo kapu od zelenog platna i obavezno svoju sjekiru. Preskakali su brzace, ušli u šumu i krenuli njome. Šamo Lol je naprsto letio, a drvosječa Svor jedva ga je stizao. Nikako mu nije bilo jasno kako tako star vilenjak može biti brz, a on mlad i jak jedva ga stiže i dolazi do daha. Popeli su se na planinu odakle se u daljinu vidjela Javorova šuma. Vilenjak zapita Svora:

„Jesmo li na pravom putu?“

„Jesmo“, odgovori Svor nakon što je ispružio ruke i osjetio vrlo jako peckanje u prstima.

„Metal je pao negdje baš nasred Javorove šume gdje je jezerce i špilja Megonova, pa ga neće biti teško naći.“

Nakon tog kratkog razgovora potrčaše niz obronak, a sunce se prilično približilo zenitu. Bijaše skoro podne, a inače je Šamo Lol do tog vremena uvijek prijašnjih godina već meteor bacio u vulkan.

Megon

ila je mrkla noć kada nešto probudi iz sna polučovjeka-poluguštera Megona, koji je spavao u svojoj šilji pored jezera u Javorovim šumama. Imao je tijelo čovjeka, ali noge i ruke imale su plivaće kožice. Obrastao je u krljušt zeleno-plave boje, a oči mu bijahu kao u zmije. Bilo je to nedružljubivo i podmuklo stvorenje, ali pošto se nitko nije s njim družio, nisu ni imali razloga zamjerati mu da tu živi. On je čekao svojih pet minuta u životu da pokaže što je i tko je. To se upravo noćas dogodilo. Megona je iz sna probudio snop svjetlosti i tupi udarac u zemlju pored jezera i njegove šilje. Bio je to meteor od serpentiusa, crven od vrućine, jer je velikom brzinom padao na zemlju. Megon ga je dotaknuo, ali opeče prste i zaključi:

„Neka se ohladi pa će onda vidjeti što je to palo s neba. Možda je čak srebro ili zlato pa će biti bogat.“

Tako je razmišljao Megon, zaspao i probudio se rano ujutro. Kako je meteor još bio vruć, čekao je da se sasvim ohladi i negdje iza podneva zaključi da je hladan te da ga može razgledati. Bijaše to tvorevina kuglastog oblika i ljubičastog sjaja. Pod rukama kao da je osjetio nekakve vibracije. Megon zaključi da takav materijal još nije vido, a kako je pao na njegov teritorij, on će ga spremiti, jer nikad se ne zna za što mu može poslužiti. Uze kuglu, odnese je u najdublji kutak svoje šilje, pokrije blatom i kamenjem te odluci da će kuglu odnijeti kovaču u drugo kraljevstvo pa možda dobije za njega kakav novac. Kada je spremio kuglu, legao je natrag u svoju šilju.

Odjednom je začuo glasove: „Sto dukata onom tko mi donese meteor!“

Megon načuli uši, a onda se začuje drugi glas: „Ja dajem dvostruko za kuglu serpentiusa!“

Bili su to vitezovi Mogorskog i Navorskog Kraljevstva.

Megon pomisli:

„Oho! Pa ja sam, izgleda, pronašao pravo bogatstvo. Praviti se da ga nisam našao, jer ako jedan nudi sto dukata, a drugi dvostruko, tko zna kolika je prava vrijednost meteora? Praviti će se da spavam i ništa ne znam.“

Uto izadoše tragači na konjima. Bijahu to vitezovi koji su mrzili jedni druge i nisu znali što će se desiti pronalaskom serpentiusa. Tražili su ga jer je kružila priča; tko iskuje mač od tog materijala, postaje najmoćniji vitez, jer će sjećivo njegovog mača slomiti svaki drugi mač i oklop. Naime, nagađalo se da je serpentius najčvršći materijal na svijetu. O lancu zla, nitko nije ništa znao, osim vilenjaka Šamo Lola, ili je stari vilenjak samo tako mislio?

Iz šume izadoše spodobe na konjima. Oklopi su im blještali na suncu. Svi su gledali u zemlju, ne bi li ugledali meteor. Opazili su Megona i upitali: „Je li tu noćas pao kakav meteor?“

Megon se lijeno protegnuo i odgovorio: „Kako ja to mogu znati, kad sam se tek sada probudio? Da je i pao, ja imam tako čvrst san da ne bih čuo ni sto meteora, a kamoli jedan. Uostalom, potražite! Širok vam put.“

Vitezovi s gnušanjem odslušaše Megona kad spaziše u zemlji svježu rupu.

„Tu je pao!“ reče jedan od vitezova.

„Pogledaj, ima li išta u rupi?“ reče mu drugi vitez.

„Nema! Mora da ga je već pokupio onaj vilenjak, proklet bio!“

„Sigurno je tako jer svaki put on ga prvi nađe i uništi.“

Podbodoše konje i odjahaše iz Javorove šume neobavljen posla.

Malo zatim začuje se glas vilenjaka Šamo Lola kako govori drvosječi Svoru:

„Kako to da više ne osjećaš metal?“

Svor je odgovorio: „Sve do maloprije sam jako osjećao njegovu prisutnost, a sada ne osjećam više ništa pod prstima.“

Uto izadoše na livadu pored jezerca i šilje te i oni ugledaše Megona koji je hrkao hineći da spava. Pregledaše mjesto i vidješe da je u zemlji rupa od meteora, ali meteoru ni traga.

Šamo Lol se obrati Megonu: „Hej, Megone! Gdje je meteor serpentius?“

Megon se trgne kao da ga je upravo vilenjak probudio te

napravi namrgodjeno lice:

„Zar ga i ti, vilenjače tražiš? Tražili su ga i vitezovi Mogorskog i Navorskog Kraljevstva prije tebe. I oni su me probudili s istim glupim pitanjem.“

Vilenjak, sav usplahiren, upita Megona: „Jesu li pronašli meteor?“

»Otkud ja znam! Tražili su pa su ga vjerojatno i našli. Ja sam spavao.“

Šamo Lol sjedne u travu i očajan rukama prekrije lice, a drvosječa Svor ostade stajati te upita: „A što sada, vilenjače?“

„Bolje da ne znaš! Za sve sam kriv ja i san koji me je prevario. Smjesta moram požuriti bratu Ahiopeju iz Mandragorinih vrtova u Viloniji i s njim se posavjetovati što da radim, a ti se vrati u svoju brvnaru i hvala ti što si me vodio!“

„Nema na čemu“, reče Svor, „ali žao mi je što nismo obavili ono po što smo došli.“

Rastadoše se. Vilenjak potrči iz sve snage svom bratu posavjet, a Svor laganim korakom kreće prema Bistrim brzacima i svojoj brvnari. Slutio je da se nad Bandoliju nadvija zlo.

Emerik, mlinarev sin

 a drugom kraju Bandolije živio je mlinar Mor sa ženom Minom i sinom Emerikom. Njihov mlin je mljeo žito za pola Bandolije i svi se slažu da je najbolji kruh od pšenice ili kukuruza bio onaj, od brašna mljevenog baš u Morovom mlinu. Vrijedni mlinar Mor bijaše vedar i osjećajan čovjek i s njim su svi bili zadovoljni. Ako netko nije imao novaca za platiti mljevenje žita, Mor bi rekao:

„Nema veze! Platit ćeće drugi put.“

Sirotinji nije uzimao ušur.

Njegova žena Mina bijaše ljupka i vedra osoba. U svemu je podržavala svog muža i pomagala mu, koliko joj je to posao u kući dopuštao. Imali su sina koji je naslijedio najbolje osobine oca i majke, ali i povukao gene Mininog brata Emanuela, velikog pustolova i istraživača koji nije mogao biti dugo na jednom mjestu. Taj je prokrstario svijet uzduž i poprijeko, bilo pješice, na konju ili kočijom. Odlazio je na mjesta o kojima su drugi mogli tek sanjati. Često je Mor sinu govorio:

„Isti si ujak Emanuel! Ti si skitnica i od tebe nikada neće biti mlinar. Za koga sam gradio mlin, nego da ga ti naslijediš i da imaš od čega živjeti.“

Ali narav nije moguće mijenjati. Dječak je svaki slobodni trenutak iskoristio za lutanje šumom i za istraživanje nepoznatih predjela. Penjaо se na stabla vještoto kao vjeverica, plivao kao riba i jedva čekao svaki slobodni trenutak za odlazak u prirodu.

Imao je oči crne kao ugljen, a sjajne kao žar. Na glavi je nosio simpatičnu kapicu sa šiltom. Tu kapicu mu je poklonio ujak Emanuel. Jako ju je volio, a na njoj je pisalo nešto na stranom jeziku što nije razumio, ali nije mu bilo bitno. Važno da je uvijek na glavi. Što je pisalo na kapi? Pisalo je ‘Vagabundo’. Kada bi navečer legao u krevet gledajući čas zvjezdano nebo, čas slušajući mlinsko kolo

kako se okreće, sanjario je o pustolovinama, putovanjima i raznim mjestima o kojima mu je ujak Emanuel pričao. Pomislio bi:

„Eh, da mi je samo jednom krenuti na put! Ovdje mi je tako dosadno. Volim ja roditelje, ali zov daljine je jači i ja ću kad-tad krenuti na put!“

S takvim mislima bi zaspao i s tim mislima se i budio.

Jednog dana Mor reče Emeriku: „Ne osjećam se dobro. Boli me trbuš već nekoliko dana. Pio sam ljekovite trave, koju rakijicu, pazio što jedem, ali nikako da prestane. Ti znaš gdje stanuje vilenjak Ahiopej. To mjesto si često posjećivao. Znam ja to sine. Ništa ti ne zamjeram. Evo ti novčić pa zamoli Ahiopeja da mi dade neki lijek za trbuš.“

Dječak uze novčić i uputi se trkom prema Mandragorinim vrtovima do Ahiopeja. Ahiopej je gajio veliku simpatiju prema tom malom nestrašnom vjetropiru. Vilenjaci vide i ono nevidljivo ljudskom oku. Vidio je da je dječak blagoslovljen odvažnošću, plemenitošću, poštenjem i nemirnim duhom. Sve se to svidjelo čuvenom Ahiopeju iz Mandragorinih vrtova.

Put je dječaka nanio baš pored Megonove špilje. Začuo je iz špilje Megonov glas: „Moj si, meteore! Pao si pokraj moje špilje i ja ću za tebe tražiti pet stotina dukata. Ti si moje bogatstvo, ti si moj spas, serpentius!“

Dječak se tiho došuljao do špilje i ugledao Megona kako u ruci drži ljubičastu kuglu s kojom razgovara.

„Baš je čudak taj Megon“, pomisli dječak i nečujno šmugne pravcem prema travaru i vilenjaku Ahiopeju. Slutio je da Megonove riječi znače nešto važno, ali baš ga briga. Što naposlijetku on ima s tim serpentiusom?

Čarobnjak Hront

 merik je hodao vijugavom šumskom stazom. Vjetar je šumio u granama stabala i dječak opet pomisli kako bi bilo lijepo lutati svijetom u potrazi za pustolovinama, ni ne sluteći da ga put upravo vodi u pustolovinu nad pustolovinama.

Evo, kako se to desilo!

Emerik ugleda lane uhvaćeno u zamku. Smjesta krene prema lanetu, pomiluje ga po glavi i oslobodi mu nogu. Kako mu je oslobodio nogu, lane se pretvori u mračnu spodobu kojoj ne vidje lica, već samo crvene svjetleće oči. Stvorenje je nosilo dugačak crni plašt. Na glavi je imalo kapuljaču, u ruci kvrgav suhi drveni štap. Oko njega širila se neka hladnoća i jeza. Glasom od kojeg se ledila krv u žilama, obrati se Emeriku:

„Dobra si srca, dječače! Oslobođio si me, ili sam ja uhvatio tebe. Gledaj na to kako ti paše. Ime ti je ...Čekaj da pogodim..... Emanuel....Ne, ti nisi Emanuel, ali si mu nešto u rodu. Je l' tako?“

Emerik, polako dolazeći k sebi od straha, odgovori: „Emanuel mi je ujak, a ja sam Emerik.“

Nato se nakaza nasmije: „Ha-ha-ha, baš je silan taj tvoj ujak. Ostao sam mu dužan batine za loše stvari koje mi je učinio. No pojavit će se on kad-tad. Hront nikom ne ostaje dužan.“

Emerik protrne i pomisli: „Ovo je kraj. Čitavog života slušam priče o tome kako je bolje sresti čopor vukova ili leglo zmija ljutica nego čarobnjaka Hronta. Rijetko tko se izvukao živ nakon susreta s njim.“

Odjednom Hrontu na plašt padne list s grane drveta, a Emerik u najboljoj namjeri da skine list s Hrontovog plašta, krene rukom prema plaštu. Ali ga iz plašta ugrize za prst mali bijeli pekinez. Emerik povuče ruku, a Hront se nasmije:

„Giga, ne gristi prijatelja! On je dobar, ha-ha-ha. Poštovanja,

molim malo, Giga prema plemenitoj gesti da makne list s mog plašta. Ja to radim ovako...“

U tom trenu list na plaštu plane i izgori. Čarobnjak raširi plašt, prekrije njime Emerika i istog trenutka nađu se u čarobnjakovoju kući. Bilo je to mračno mjesto osvijetljeno samo vatrom s ognjišta nad kojom je visio kotlić. Na stolu je bila ljudska lubanja, gavran i jedna velika knjiga pisana čudnim slovima koja Emerik nije razumio.

„Evo, doveo sam te svojoj kući, da te počastim, jer ti si mene oslobodio, ha-ha-ha“, cerekao se čarobnjak Hront. „Čime te mogu ponuditi, što ti mogu dati? Ne smiješ me odbiti jer to nije pristojno!“

Emerik se našao u škripcu, ali se odvajaži: „Želim pekinezera Gigu, a zauzvrat otkrit ću Vam jednu tajnu.“

„Ti da meni otkrijes tajnu, budalo mala, u zamjenu za mojeg Gigu! Pa ja znam najveće tajne ovoga svijeta, a ti si tek običan umišljeni balavac koji me upravo rasrdio jer želi mog psića!“ ljutito će Hront.

No, Emerik ga prekine u nadi da će probuditi Hrontovu znatiželju i brzo izgovori jednu jedinu riječ:

„Serpentius!“

Čarobnjak zastade, crvene mu oči bljesnu i dječak vidje po njegovom držanju da je upalilo.

„Misliš da ja ne znam što je serpentius!“, važno i nesigurno će Hront.

„Vi znate što je serpentius, ali ne vjerujem da znate gdje se nalazi.“

„I to znam, ali nitko ne može zaustaviti, pa čak ni ja, onu budalu viljenjaka Šamo Lola da ga svaki put uništi umjesto da ga dade meni da napravim lanac“, reče čarobnjak, ali ne reče lanac zla, jer tko zna, bi li Emerik nastavio priču da je čuo izgovoreno ‘lanac zla’. Ovako, Emerik je mislio da čarobnjak želi lanac od tog posebnog materijala. Možda je to kovina s čudnim sposobnostima. Zato Emerik nastavi priču i pokrene najveću avanturu koju je mogao zamisliti:

„Ne sumnjam da znate za serpentius, ali sumnjam da vjerujete kako ja znam gdje se nalazi.“

„Ti da znaš gdje se nalazi serpentius? Ako je tako, dajem ti svog pekinezera Gigu i puštam te da nastaviš put, ali moraš mi reći

gdje je serpentius.“

Dječak zatraži: „Daj riječ čarobnjačku!“

To malo uznemiri i naljuti Hronta, jer on je, kakav god zlotvor bio, uvijek držao riječ, ali pomisao na metal meteora ga umiri i reče: „Dajem ti svoju čarobnjačku riječ da te neću prevariti niti začarati, iako bih mogao.“

„Serpentius je kod Megona. On ga je noćas našao i čuo sam kako sam sebi govori da će ga prodati za mnogo dukata“, otkrije mu Emerik.

„Ako je tako, evo ti Gige i putuj kamo si i naumio, a ja odoh do Megona“, zadovoljno će Hront.

Tog trenutka dječak se nađe na šumskom putu gdje je i prije bio, samo sada je uz njega bio bijeli pekinez Giga. Dječak nije mogao naslutiti da je pokrenuo kotač zla, koji se više ničim nije dao zaustaviti. Psić je veselo trčkarao za dječakom i nije bio ljutit kao što je bio kod Hronta. Nisu ljudi uzalud skovali poslovicu ‘Kakav gospodar, takav i pas.’

Dječak i psić nastavili su put k Ahiopeju iz Mandragorinih vrtova po lijek.

Mogorsko i Navorskko Kraljevstvo

 a dva planinska vrhunca, jedan nasuprot drugom, nalazili su se dvorci Mogorskog i Navorskog Kraljevstva. Bijahu to dobro građene utvrde sa stožastim krovovima i kulama na kojima su stajali topovi. Pored topova bile su straže, dobro naoružane. Svako od ta dva kraljevstva željelo je biti jače i moćnije od drugog, ali nijedno kraljevstvo nije nikada nad drugim moglo prevladati. Koliko god se kraljevi Šamraj i Jogaj trudili skupa sa svojim vojskovođama da steknu neku premoć, nešto je uvijek izjednačilo jezičac vase u snazi. Bilo je to djelo dobrog čarobnjaka Bronta, rođenog brata zlog čarobnjaka Hronta. On nije dozvolio da jedno kraljevstvo ojača, pokori drugo i da tako jedno kraljevstvo zavlada cijelim poznatim svijetom. Ovako, u stalnom suparništvu, nisu dirali nikoga oko sebe. Bront je živio u podrumu Mogorskog Kraljevstva, kod kralja Šamraja. Šamraj nije znao za čarobnjaka jer je Bront stanovao u podzemnim hodnicima zamka, gdje mu je bio laboratorij i izvor svih njegovih moći.

Znao je Bront što može narušiti ravnotežu koju je on uspostavljao godinama. Tu ravnotežu može narušiti samo lanac napravljen od serpentiusa, koji bi spojio dva carstva u jedno, a to carstvo bi onda krenulo u osvajanje svega i svih na svijetu. Znao je čarobnjak Bront kako dobri i mudri vilenjak Šamo Lol brine da nitko nikada ne dođe do meteora serpentiusa, jer ga on baca u usijano grotlo vulkana. Znao je također za životnu želju njegovog zlog brata čarobnjaka Hronta, da se dokopa meteora i da iskuje lanac zla te da smakne svog brata Bronta koji mu smeta u naumu. Zatim bi se riješio kraljeva Šamraja i Jogaja te ujedinio sve u Kraljevstvo zla. Bront se nadao da Hront neće uspjeti u svom naumu.

Hront je u svojoj knjizi imao sve potrebne upute za ostvarenje opakog nauma. Širila se priča naokolo da se od tog metala rade mačevi koji su najjači i najopasniji i toliko oštiri da presijeku svaki

drugi mač i štit te da ne postoji nijedan viteški oklop koji bi zaštitio tijelo od takvog mača. Zato su, dakle, i vitezovi pohrlili kada je meteor pao da ga nađu i načine mač, a o lancu zla nisu znali ništa. No, sve ih je pretekao lukavi Megon i sakrio ga.

Mandragorini vrtovi

Ailenjak Šamo Lol je hitao svom starijem bratu Ahiopeju u Mandragorine vrtove u Viloniji po savjet i pomoć. Još nikada nije bio toliko uzbuden i prestrašen, jer znao je kakve sve posljedice mogu biti nađe li se meteor u krivim rukama. Cijelo vrijeme puta sam je sebe grdio. Govorio si je da je star, da je sramota svih vilenjaka. Govorio je da je pospano dijete i još koješta, ali od toga nije bilo koristi. Trebalо je djelovati brzo i zato je hitao bratu u Mandragorine vrtove. To mjesto je raj za svakog travara, čarobnjaka ili vilenjaka, jer mandragora, čiji plod ima oblik repe, raste samo na rijetkim mjestima. Zato je plod mandagore toliko cijenjen pa jedan korijen mandagore vrijedi kesu zlatnika.

Ahiopej je imao kuću na brijezu. Bila je to kamena kuća ispod i oko koje su se protezali vrtovi mandragore. Uski puteljci vodili su oko vrtova, a mandragora je savršeno uspijevala na tom mjestu.

Prema predaji, nekada davno, na tom mjestu vodio se užasan i krvav rat. Sukobile su se dvije vojske, kao što obično biva, bez nekog valjanog razloga i bitka je trajala tri dana i tri noći. Mnogi ranjenici su ležali na tlu čekajući smrt i gavrane koji su kružili oko njih. Nikog nije bilo da im pomogne, da im ponudi bar gutljaj vode pred smrt. Umirali su s imenima svojih dragana na usanama, svojih majki, djece, očeva i braće. Ostao je još samo jedan ranjenik koji je zvao pomoć, ali uzalud te je naposlijetku prije smrtne ure prokleo to mjesto i ratove. Korijen mandragore bi ga izliječio, ali tada na tom mjestu nije bilo ničega osim trave i trnja.

Prema pričama, tada je naišao Ahiopejev i Šamo洛lov đed te izvadio iz svoje vilenjačke torbe korijen mandragore da pomogne nesretnicima, ali nitko više nije bio živ. Tada je vilenjak bacio korijen mandragore među mrtve vojnike, ljutito prokleo mandragoru, a sve zbog toga što nije više nikomu mogao pomoći. Tog trenutka

onaj korijen mandragore počeo se naglo širiti te je nakon nekoliko minuta nastalo nepregledno polje mandragore. Ona je pružila dušama vojnika prividan mir i utjehu te duše ne odoše na nebo, nego ostadoše pod plodovima mandragore.

Šamo Lol je došao bratu Ahiopeju, koji je sjedio na kamenu okrenut leđima.

„To je korak moga brata, samo je malo ubrzan. Zašto si mi, brate Šamo Lole tako blijed?“ obrati se Ahiopej leđima okrenut bratu. Bila je to osobina vilenjaka da sjede tijelom na mjestu, a levitiraju duhom u zraku i gledaju okolinu.

Šamo Lol skrušeno prizna: „Nisam noćas pošao po meteor. Zaspao sam i našli su ga vitezovi Mogorskog i Navorskog Kraljevstva te ga odnijeli sa sobom.“

Ahiopej se okreće i prekori brata: „Kako si mogao zaspati? Toliko puta si već spasio svijet od zla bacivši taj metal u vulkan.“

„Usnuo sam našeg djeda koji me u snu upozoravao, zvonio lancem, ali ja sam spavao i nisam se budio. Kad sam se probudio, krenuo sam u potragu s onim drvosječom Svorom koji pronađe bilo koji metal, ali smo zakasnili. Što piše u djedovom Pametaru, brate? Imam jedan odlomak pisan vilonius slovima naroda Vilonije, a ja ga ne mogu odgonetnuti. Pomogni mi ga dešifrirati i reci što da radim. Eto, došao sam k tebi po savjet.“

„Daj da vidim ta vilonius slova“, reče Ahiopej, a zatim se zagleda u Pametar i počne slovkati:

„Man-dra- go-ra će uve-nu-ti. Doći će no-vi rat. Kriv je me-te-or ser-pen-tius.“

Zatim pogleda Mandragorine vrtove i vidje kako su vršci listova već požutjeli.

„Neeeeee!!“ povice Ahiopej, „neeee Mandragorini vrtovi!!!“

Oni su mu značili više od svega. A biljke su se sušile naočigled. Jedan skladan svijet je nestajao i dolazilo je vrijeme neizvjesnosti i nemira. Ahiopej je stajao zgranut i zagledavao biljke koje su već počele trunuti, a Šamo Lol je stajao pokunjene glave gledajući u zemlju i srameći se svega što je i što nije učinio.

Odjednom Ahiopej podigne glavu prema bratu i reče:

„Brate, što je učinjeno, učinjeno je! U svemu tome možda se još i dade stvar popraviti. Ako su meteor uzeli vitezovi, oni će

iskovati mač, a ne lanac. Od tog mača nema straha, ali od lanca zla ima. Dakle, trebalo bi vidjeti što su vitezovi napravili.“

Šamo Lol reče bratu: „Da, to svakako moramo vidjeti. Samo da se ne pročuje kako su vitezovi pronašli metal pa da ne navale mračne sile.“

„Na koga misliš brate?“ upita Ahiopej.

„Mislim prvenstveno na nekog od šumskih čarobnjaka“, odgovori Šamo Lol.

„Da, ali nisam siguran da oni znaju ono što znamo mi o serpentiusu“, nadoveže se Ahiopej.

„Nadajmo se“, složi se Šamo Lol i u tom trenutku začuje se pseći lavež.

Vilenjaci ugledaše malog bijelog pekinezera i momka Emerika kako im se približavaju.

„Dobar dan!“ pozdravi Emerik i nakloni se vilenjacima.

Vilenjaci su voljeli ljude, naročitio poštene kao što bijaše mladi Emerik, ali sad su ih pritisnule brige te nisu baš bili razgovorljivi kao inače jer su imali drugih problema. Ahiopej zato odmah upita dječaka što treba.

„Tatu boli trbuh već tjedan dana pa me poslao vama po kakav lijek, jer on je već isprobao neke trave i rakije, ali ništa ne pomaže.“

Ahiopej zavuče ruku u džep ogrtača i izvadi suhe trave. „Evo, uzmi! Neka od toga kuha čaj i bit će mu bolje. Ne želim da boluje, jer on melje najbolje brašno u cijeloj Bandoliji.“

Mladić izvadi novčić da plati, a vilenjak mu kaže: „Vrati ocu novčić i reci da ga pozdravljam.“

Emerik se zahvali, uze trave i krene natrag. Kad je odmakao desetak metara, Ahiopej ga zazva i dječak se okrene:

„Molim, vilenjače.“

Ahiopej upita: „Nisi nam predstavio svog psića. Kako se zove i odakle ti?“

Emerik osjeti da nešto nije u redu i da su vilenjaci nešto naslutili pa se prestrašio ne usudivši priznati što mu se dogodilo te je samo šutio kao zaliven.

Šamo Lol ga ohrabri: „Zašto nam se ne usudiš reći. Nismo li mi prijatelji tebi i tvojoj obitelji. Čemu strah i nepovjerenje?“

Tada se mladić vrati, sjedne na kamen i počne priču od

Megona do susreta s čarobnjakom Hrontom. Kako je Emerik pričao, dva vilenjaka su tonula sve niže na svojim mjestima. Shvatili su da je dječak ni kriv ni dužan otvorio kutiju u kojoj je čučalo zlo. Stvari nisu mogle lošije biti. Sve je bilo crno i bezizgledno. No, vilenjaci nisu bića koja se predaju bez borbe. A, ne! Niti govora. To su bića koja vole izazove i uvijek pokušavaju stvar sagledati s pozitivne strane.

„Momče, vrati se kući, odnesi ocu lijek, a mi moramo smjesta u Mogorsko i Navorsko Kraljevstvo prerašeni u putnike - prosjake, jer ono što si rekao čarobnjaku Hrontu, donijet će neopisivo nasilje i ratove. Naravno, nisi ti kriv što si rekao, jer nisi ni mogao znati tajnu koju znamo samo nas trojica na svijetu: moj brat Šamo Lol, ja i Hrontov brat Bront. Ali on nije zao, već dobar čarobnjak“, obrati se vilenjak Ahiopej Emeriku.

Emerik je slušao i nije mogao vjerovati što je nenamjerno zakuhao, ali odlučio je pod svaku cijenu sudjelovati u ispravljanju svoje pogreške. Odlučio se pridružiti vilenjacima. No, to im nije govorio, jer mu vjerojatno ni oni, a ni roditelji ne bi dozvolili.

Vilenjaci i Emerik se rastadoše i svatko krene svojim putem.

Vojska sjena

 Ahiopej je stajao na trijemu kuće kad začu huk vjetra i glas koji je dozivao: „Ahiopejuuuuuuu! Vilenjačeeee.....!“

Ahiopej, na mjestu gdje su bili Mandragorini vrtovi, osjeti nekim šestim čulom prisustvo nečega. Nije mogao dokučiti tko je to, ali jasno je osjetio veličinu toga i naježi se.

„Ovdje sam. Tko me treba?“ zapita Ahiopej.

„Mi te trebamo!“ glasno i jasno se začu iz Mandragorinih vrtova, „mi, generali Vojske sjena: Gunar i general protivničke Vojske sjena Latije Klod. Ako pogledaš kroz kristal minerala, moći ćeš vidjeti postrojene naše dvije Vojske sjena. Izginusmo ovdje i ostadosmo ovdje. Imali smo mir sve do maloprije, a sada nas je nešto omelo i u nas se uvukao nemir. Tražim odgovor, jer inače neće biti dobro ni tebi ni cijelom ovom kraju. Tražim da nam se vrati mir i spokoj koji smo imali prije.“

Ahiopej izvadi iz džepa na plaštu mineral sudbinac, pogleda i ustukne korak natrag od prizora koji je ugledao. Desetak tisuća vojnika stajalo je pod naoružanjem, a ispred njih dva generala u uniformama. Blijedi, s naoružanjem i nekako sablasno opasni stajali su postrojeni u svojim ratnim odorama. To bijaše ona vojska koja je izginula još prije dolaska vilenjakovog djeda na ovo mjesto. Mandragora koja je rasla u ogromnim količinama baš na tom mjestu, predstavljala je po jednog vojnika i davala je njihovim dušama mir koji je sada narušen nakon toliko godina, jer je mandragora potpuno nestala.

Šamo Lol pogleda u Pametar, ali ne vidje nigdje zapisano kako da umiri Vojsku sjena pa se obrati bratu:

„U Pametaru ništa o ovome ne piše. Djed nije pisao o Vojsci sjena, jer vjerojatno nije ni znao da je ostala ovdje. Mislio je da su potražili mir na nebu.“

Ahiopej se nakloni generalima te im reče: „Pozdrav slavnim generalima Gunaru i Klodu te njihovim hrabrim vojnicima o čijoj se hrabrosti još i danas priča....!“

„Dosta blebetanja, vilenjače!“ prekine Ahiopeja Latije Klod. Kakve gluposti pričaš. Pa mi smo, umjesto da živimo sa svojim obiteljima, ženama i djecom, odlučili da se svi međusobno poubijamo. Mi smo budale i mi svoju grešku priznajemo. Mi smo Vojska sjena koja je imala mir tisućama godina, a sada nam je taj mir narušen. To nam vrati, inače ne mogu garantirati za svoju vojsku. Jedva ih zadržavam. A vjeruj mi, opakije i strašnije sile od ove dvije vojske nema pod nebom.“

Tada im Ahiopej ispriča da je na tom mjestu tisućama godina rasla mandragora, a sada je više nema. Ona je poginulim vojskama davala mir i spokoj, još od dolaska njegovog djeda koji je htio mandragorom pomoći ranjenicima, ali svi već bijahu mrtvi.

„Moj djed je, ni ne znajući, pružio vašim vojskama mir i spokoj bacivši u ljutnji korijen mandragore, jer više nije mogao nikomu pomoći, niti izlječiti. Od tog dana do danas ste imali mir, a sad je na svijetu opet zlo na djelu. Moj brat Šamo Lol i ja pokušat ćemo donijeti ponovo spokoj vašim vojskama i posaditi mandragoru, ali vas molim da nam pružite priliku da zaustavimo zlo.“

Vojskovođe izjavio je čvrstim i odlučnim glasom:

„Čekamo da vi obavite svoje poslanje i imat ćemo razumijevanja, ali požurite, jer ne znate kako je duši koja nema mir. Dakle, vaš djed nam je dao mir. Blagoslovjen bio, a vi, požurite!“

Javorova šuma

 a to vrijeme u Javorovoј šumi Megon je likovao i veselio se. Ponavljao je:
 „Možda ovaj meteor vrijedi tisuću dukata ili čak dvije. Ja sam bogat, ja sam bogat!“

Zurio je svojim buļjavim očima u metalnu kuglu i grlio je kao začaran. Na proplanku u vodi jezerca, gdje se ogledaju bijeli oblaci, primijeti mračnu siluetu u crnini sa svjetlećim crvenim očima. Povuće se u šilju i sakrije metalnu kuglu pod kamenje u blato. Silueta stade pred otvor šilje. Megon osjeti zebnju i strah te mu se krlijušt nakostriješi vidjevši došljaka. Bio je to, a tko drugi, nego zli čarobnjak Hront. Stajao je pred šiljom u pozici ratnika i pobjednika, sa željom da se malo poigra s ovom rugobom koja skriva ono što on najviše želi.

„Dobar dan, Megone!“ pozdravi Hront. „U prolazu sam pa sam došao vidjeti ima li što novoga.“

„Ne, nema ništa novoga“, odgovori brže-bolje Megon i upita došljaka:

„A tko si ti?“

„Ja sam“, počne zli Hront, „vidiš, ja sam tvoja najgora noćna mora. Ja sam užas koji ti ispunjava kosti. Ja sam nevolja koju slutiš. Ja sam novi vlasnik kugle serpentiusa, koju ti čuvaš i namjeravaš prodati za tričave dukate. Vidiš ribo, žabo, čovječe, što li već jesи, ova kugla vrijedi više od svih dukata na svijetu. Naravno, meni vrijedi, a ti ćeš lijepo sada meteor iskopati iz blata kamo si ga već zakopao, oprati i pokloniti mi ga. Poslije toga ćeš mi poljubiti ruku i zahvaliti što si imao čast upoznati me. U suprotnom ću te spržiti vatrom pa ćeš postati prah i pepeo!“

Megon nije znao da je to zli čarobnjak Hront. Taman i da je znao, ne bi nikada bez borbe predao nešto što može dobro prodati.

„Nemam ja nikakvu kuglu“, opravdavao se Megon. Danas

su kuglu tražili vitezovi, vilenjaci, drvosječa, a sada i ti. Ostavi me na miru i podi svojim putem. Ne znam ja ništa o nekakvoj kugli“, izmotavao se Megon.

Hront je pretpostavljao kako će Megon odgovarati te pusti jednu vatrenu zraku iz očiju pravo Megonu u oko. Megon zaurla od bolova, počne se previjati po špilji i tražiti svoje osti da probode došljaka. Zgrabi ih i baci u Hronta, a Hront se ni ne pomače. Osti prođoše kroz Hrontov plašt i padaše na drugu stranu iza Hronta.

„Nema nikoga pod plaštom. Pokušaj nešto drugo!“ poigravao se Hront sa svojom žrtvom.

Megon je očajnički razmišljaо što da učini pa izvadi meteor, opere ga i nacilja u Hrontovu glavu. Hrontu je bilo dosta igre i vatrom iz očiju spali Megona od kojega osta samo malo praha na zemlji. Hront uzme kuglu, ogleda je, stavi pod svoj crni plašt i kreće prema kovačkoj radionici u selu Gordovi blizu Morovog mlina gdje će narediti kovaču da iskuje lanac od meteora serpentiusa.

Kovač Cunft

C selu Gordovi radio je kovač Cunft. Raspirivao je mijehom vatu i neprestano tukao čekićem po nakovnju kujući čavle, potkove, okove. Okivao je kola, potkivao konje, kalio na vatri lance. Ljudi nisu mogli zamisliti život u selu bez tog marljivog čovjeka koji je, brišući znojno i garavo čelo, veselo zviždukao. Znalo se u njegovom dvorištu naći po nekoliko kola kojima je trebalo staviti okov na kotače, nekoliko konja kojima je otpala potkova, a Cunft je radio marljivo sve do kasno u noć, točnije dok nije napravio sve i riješio i posljednji posao.

Bio je vedre naravi. U slobodno vrijeme uzgajao je i golubove. Imao ih je na desetke i to golubove gušane prevrtače, pismonoše. Ma koliko god bio zaposlen u kovačnici, uvijek je imao vremena za svoje golubove. Oni su vraćali pruženu ljubav tako što su mu bili vrlo privrženi i jedva su čekali da im dođe u obilazak. Još nikada mu nije nestao niti jedan golub. Svi su se uvijek rado vraćali kovaču.

U samo podne čarobnjak Hront preobražen u seljaka bane u Cunftovu kovačnicu. Na plećima je nosio kuglu serpentiusa.

„Dobar dan“, pozdravi Hront.

„Dobar dan, dobri čovječe“, odvrati kovač Cunft Hrontu, „što vas dovodi u moju kovačnicu?“

„Evo, od ovog metala mi iskuće lanac. Plaćam deset dukata“, odgovori Hront.

„Deset dukata ne zaradim ni za godinu dana. Nije potreban toliki novac, jer ja to činim za nekoliko novčića“, reče kovač Cunft.

Zli čarobnjak Hront koji nije trpio prigovore bilo kakve vrste, na tren promijeni od ljutnje masku seljaka te mu se lice zamrači, a oči zasjaje. Kovač shvati da ima posla s vrlo opasnim stvorom te se počne ispričavati: „Znate, ja imam jako puno posla! A vi potražite drugog kovača da vam iskuće lanac.“

„Dosta!“ poviće Hront i poprimi svoj stari čarobnjački izgled,

a kovač Cunft protrne od straha.

„Odmah da si iskovao lanac, jer ču tebe i tvoju obitelj pretvoriti u prah!“ zaprijeti mu Hront.

Kovač vidje da je vrag odnio šalu te uze kuglu i stavi je na vatru. Nogom je raspirivao mijeh i dodavao ugljena tri puta više nego kod najtvrdđeg čelika. Vidio je i sam da takav metal još nije imao u rukama, a mislio je da ne postoji metal na svijetu kojega on ne pozna. Konačno se serpentiusova kugla usijala i bila spremna za kovanje. Cunft izvadi kuglu iz vatre posebnim klijevima, stavi ju na nakovanj i počne kovati. Obično su kod kovanja iz metala iskakale crvene iskrice. Ovdje su pri svakom udaru izlazili plamičci u obliku vatrenih ljudi s rošćićima i dugim jezicima.

„Nema sumnje, vražja su to posla“, pomisli kovač, ali se nije usudio protusloviti ovom stvoru bojeći se za svoju obitelj.

Nije bilo lako kovati taj metal pa se posao oduljio.

Nekako u to vrijeme mlinar Mor reče sinu Emeriku: „Trkni do kovača i pitaj ga da li mi je napravio onaj ležaj za mlinsko kolo. Ako je napravio, ti ga donesi, a ja ču s kovačem već napraviti račun kad dođe mljeti pšenicu u mlin. Tako smo se i dogovorili.“

Emerik potrči do kovača Cunfta koji je bio odmah u susjednom selu. Za dječakom je trčkaro pekinezer Giga. Emerik je izdaleka čuo kako odzvanja čekić po nakovnju. Približi se radionici i uđe. Noge mu se odsjekoše kad vidje Hronta pored kovača Cunfta koji je kovao lanac. Dječak je znao da je to lanac zla. Nije prozborio niti riječ, već ostade ukopan na samom ulazu u kovačnicu. Hront je ugledao dječaka i prstom ga pozva da dođe bliže.

„Onda, Emerik! Jesi li zadovoljan mojim poklonom?“ upita ga i pokaže na pekinezera.

Još dječak ne zausti, a pekinezer zareži na bivšeg vlasnika, što strahovito razbjesni zlog Hronta.

„Jesam li te hranio bolje nego kralja, ti bijedna dlakava lopto nezahvalna!“

„To se on Vama veseli“, bubne Emerik kao iz topa.

„Pa da, pas koji se veseli, reži“, ironično će Hront. „Tako je možda u tvom kraju i nigdje više“ i udari psića nogom da odleti u drugi kraj kovačnice.

Pas zacvili i dotrči Emeriku koji ga uzme u naručje.

„Vas dvojica idete sa mnom“, reče Hront Emeriku, „samo kad mi kovač iskuje lanac. Imam za vas važan zadatak.“

Kovač je shvatio da spodoba otima Emerika i njegovog pekinezera te da se znaju otprije, ali je šutio u strahu da ne izazove Hrontov bijes. Kovao je, a maleni vatreni vražići su se pojavljivali i dalje nakon svakog udarca čekićem. Emerik je znao da nevolje počinju zadnjim udarcem čekića, kada lanac bude dovršen.

„Evo lanca“, vikne kovač. „Mislim da lijepo izgleda i da će vam dobro služiti, gospodine Hront“, obrati mu se imenom jer ga je prepoznao.

„Tko ti je dozvolio, kovaču, da izgovaraš moje ime? Čujem li da si negdje izgovorio moje ime, jao si ga tebi. Evo ti tvoja plaća!“

I Hront baci po kovačnici šaku dukata, a Emeriku naredi:

„Hodaj ispred mene i nosi to pseto u rukama jer će ga zgaziti. Zgazio bih ja i tebe, mala gnjido lukava, ali ti si mi otkrio neke stvari koje nisam znao i želim da vidiš kako će izgledati na prijestoljima svih poznatih zemalja kao vladar i gospodar života i smrti. A ti ćeš biti moj paž, ili dvorska luda. Biraj sam ulogu. Moram prvo spojiti lancem zla Mogorsko i Navorsko Kraljevstvo i tako ih ujediniti. Svrgnut će kraljeve Šamraja i Jogaja i zasjeti na njihova mjesta, ujediniti vojske i krenuti u pohod na sve ostale zemlje. Ha-ha-ha, krenulo je, tko da me zaustavi?“ likovao je čarobnjak.

Kraljevi Šamraj i Jogaj

 a tronu Mogorskog Kraljevstva bijaše kralj Šamraj. Živio je u stalnom rivalitetu s Jogajem, kraljem susjednog Navorskog Kraljevstva. Šamraj nije bio pogodna osoba za kralja, jer je malo mislio na gladan puk, a više na vojsku, koja je bila velika i dobro naoružana. Vojska je bila sita, a narod gladan. Isto tako je bilo kod kralja Jogaja. Kralj Šamraj je volio da mu se podilazi i ulizuje. Bio je vrlo samoljubiv i imao oko sebe mnogo poltrona i farizeja koji su mu se ulizivali i hvalili njegove poteze. Isto tako je bilo kod kralja Jogaja.

Jednog dana straža najavi kralju Šamraju da mu u posjet dolazi bogati trgovac s poklonima. Kralj naredi da puste trgovca u dvorac. Naravno, trgovac je bio preruseni čarobnjak Hront koji je smislio kako da prevari kralja i pored njegove vojske uđe u dvorac. Emerika i Gigu je stavio u kola i pokrio ih svilenim platinama. On sam prerusio se u debelog trgovca na čijim je prstima blistalo prstenje. Ogrnuo se svilenim ogrtačem, a oko vrata stavio debeli lanac koji je bio nevidljiv, jer ga je pokrio svilenim šalom. Bio je to lanac zla. Dvorjani su vikali:

„Trgovac svilom i draguljima!“

Glas je odjekivao dvoranama, a kralj je naredio: „Neka priđe!“

Oko prijestolja uz ulizice stajao je dvored ljutih ratnika s helebardama i arkebuzama. Bijaše tu i arbaleta, sablji, mačeva, mušketa i sveg ostalog oružja. Hront se pokloni pred kraljem, izvuče škrinju punu dragog kamenja i otvori je. Dragulji zasjaše, ali još više zasjaše kraljeve oči i oči njegovih podanika.

Hront počne: „Dragi kralju, Šamraju! Ovaj skroman dar Vam poklanjam u znak pažnje i divljena prema Vama.“

Kralj, ne sluteći ništa, naredi da podu u gostinsku dvoranu i da svi zajedno s njim blaguju. Hront se rado odazvao i podoše do ogoromne prostorije u kojoj je bio stol krcat jelima. Bijaše tu

veprovine, prepelica, gusaka, janjetine, riba, voća koje se niti ne može zamisliti. U zlatnim vrčevima pjenilo se rumeno vino. Takvo nešto Emerik u životu nije vidio. Doduše, nije on niti bio gladan. Nije imao teka jer znao je da je zli Hront počeo ostvarivati svoj plan, a znao je i to da je i on djelonično krivac za takav tijek događaja. Pažljivo je pratio što se dešava, kako bi u datom trenutku možda ispravio svoju grešku, a ako treba i po cijenu života.

Nakon jela sjeli su na terasu i gledali prema susjednom carstvu. Hront je pročitao kamo treba staviti lanac zla da poveže dva kraljevstva. Lancem treba tri puta dotaknuti kraljevu krunu i zatim lanac udariti pljoštimice mačem. Tada će kralj slušati vlasnika lanca i biti mu potpuno podložan.

Hront se obrati kralju: „Veličanstvo, da Vam nešto pokažem.“ Ustane, priđe kralju s leđa, skine lanac s vrata i reče: „Pogledajte, kakav lanac imam! Ako Vam se svidi, može postati Vaš.“

Kralj se okrene i krunom nehotice dotakne lanac.

„Pa i nije nešto naročito“, reče kralj iskreno, „to je tek običan lanac...!“

„A, ne!“ prekine ga Hront, „lanac ima prekrasan zvuk. Evo, sada ču ga skinuti pa da vidite.“

Kako ga je skidao, tako opet namjerno lagano udari u kraljevu krunu. No ni pogled izbliza kralja ne zainteresira te Hront reče: „Onda ču ga ponovo staviti oko vrata.“

Pri stavljanju opet kao slučajno dotakne kraljevu krunu, a kralj već ljutit, reče:

„Pazite, zaboga, trgovče!“

Sada već vidno raspoložen, Hront se ispriča: „Neka mi oprosti Vaše kraljevsko visočanstvo, nije namjerno, ali mene taj zvuk naprsto oduševljava. Poslušajte kako lanac zvoni kad se udari pljoštimice mačem.“

I Hront udari po lancu pljoštimice lagano, a kralj odjednom prestane biti bahat, već upita Hronta kako mu se može odužiti, jer ga je silno obradovao.

Emerik primijeti da se kralj promijenio jer mu je izraz lica postao blag i nije se više šepurio, nego ljubazno pozove svoju poslugu da se počaste i oni. Naravno, zbumjena posluga nije se usudila prići stolu i jesti, već su ljubazno zahvalili kralju na ponudi izjavivši da su

već jeli.

Svo osoblje i straža bili su u čudu jer se kralj odjednom sasvim promijenio. Zli Hront sjedne do kralja i ulagivačkim glasom započne: „Bila bi mi čast kada biste pozvali u goste navorskog kralja Jogaja da nam se pridruži.“

Bila je to rečenica koja bi do prije koji tren izazvala provalu bijesa kod kralja Šamraja, ali sada on pristade mirne duše, kao da je to nešto sasvim normalno.

„Pošaljite glasnika navorskem kralju Jogaju s pozivom da nam se pridruži u razgovoru.“

I glasnik zajaše konja te odgalopira do dvorca kralja Jogaja. Nakon sat vremena se vrati s odgovorom: „Vaše visočanstvo! Kralj Jogaj Vam se zahvaljuje i poziva Vas da Vi dođete k njemu, ako želite razgovarati s njim.“

Kralj Šamraj reče: „Dobro, idemo mi k njemu!“

Vojnici, ne razumijevajući što se događa, krenu u koloni za kraljem, Hrontom, Emerikom i psićem Gigom, noseći sa sobom teško oružje.

„A, kamo ste vi krenuli?“ zapita kralj vojниke. „Pa idem do prijatelja i ne trebam vojsku. Ne idem u rat.“

I tako se oni bez pratinje uputiše na drugi briješ u Navorsko Kraljevstvo kralju Jogaju, vječitom rivalu.

Kralj Jogaj očekivao je neku smicalicu od kralja Šamraja te je svu vojsku stavio u najviši stupanj pripravnosti. On sam okružio se okloprenom stražom pitajući se što se događa.

Čovjek s promatračnice poviće: „Kralj dolazi bez straže s nekim čudnim čovjekom i dječakom, a iza njih trčkara mali bijeli pas!“

„Što se tu događa? Ja ništa ne razumijem?“ preplašeno će Jogaj. „Nešto mi sprema, ali sam bez vojske, što mi može? Možda mi se došao pokloniti? Ma ne, on to nikada ne bi učinio. Previše je bahat i ponosan. Nemam pojma što je. Straže! I na najmanji sumnjivi pokret Šamraja ili njegove družine, djelujte!“

Svi su bili napeti kao strune i čekali kako će se to odvijati. Kralj Šamraj je ušao prvi kroz pokretna vrata i namrgođenim stražarima namignuo i dobacivao šale. Stražari su se smijali, ali ostadoše i dalje vrlo oprezni.

„A gdje je moj prijatelj Jogaj?“ vikao je Šamraj.

Uvedoše ga u predvorje i tu ih pretresoše ne skrivaju li kakvo oružje. Kod Hronta nađoše škrinju i narediše mu da je otvori.

„To je poklon za kralja Jogaja“, glumio je zli čarobnjak.

Kada Hront otvori škrinju, u njoj zasjaše bijeli i crni krupni biseri. Na stotine njih.

„Divota!“, izusti vođa straže i propusti ih kralju, koji je sjedio na svom tronu okružen stražarima.

Odmah s vrata Šamraj raširi ruke te krene k Jogaju govoreći: „Pa toliko se dugo znamo, a nikada kod tebe nisam bio. Uvijek sam zamišljao kakav ti je dvorac, što jedeš i piješ? Dođi da se zagrlimo, stari moj!“

Bilo je to krajnje nepredvidivo za sve iz Jogajeve pratnje. I on pozove goste:

„Izvolite u moje dvorane, da vas počastim.“

I ovdje je rasprostrt veliki stol i na njemu svega i svačega.

Kralj Jogaj se polako opuštalo ne sluteći da bi to mogla biti nekakva čarolija. E, ali Hront je likovao. Dijelio ga je još samo jedan korak do osvajanja oba kraljevska trona. Trebalо je samo rasjeći Jogajevim mačem lanac od serpentiusa i dati jedan kraj lanca Šamraju, a drugi Jogaju te izreći ono što je davno zapisano u Crnoj knjizi. Nije to bilo zapisano razumljivim slovima i znakovima. Bilo je to pisano pismom zlih čarobnjaka čije rukopise i znakove nije običnom smrtniku bilo moguće odgonetnuti. Dakle, kraljevi su sjedili, posluga je donosila i odnosila jela i pića, a stražari su pratili svaki pokret. Hront se obrati kralju Jogaju riječima:

„Vaše Veličanstvo, imam jedan maleni poklon za Vas!“

Tada izvadi škrinjicu punu bisera, otvori ju i prinese kralju. Soba je zasjala, kralju su se zjenice raširile, jer takve bisere nikada u svom životu nije vidio. Kralj Jogaj zahvali i upita: „Stranče, trgovče, hvala ti lijepa! Želiš li kakvu uslugu od mene?“

„Niti govora“, reče Hront, „meni je drago da sam Vama udovoljio i bio u Vašoj blizini... Eh da, imam i jedan lanac. Kralju Šamraju se nije svidio, a možda se Vama svidi.“

Hront skine s vrata debeli lanac, ali ni kralj Jogaj ne bijaše oduševljen njegovim izgledom. Naime izgledao je kao lanac kojim se vežu uznici ili kola. Sasvim običan lanac, na prvi pogled.

„Hvala vam na ljubaznosti, trgovče“, reče kralj Jogaj, „lanac mi se ne sviđa, ali biseri su nešto sasvim drugo.“

„No, dobro“, reče zli Hront, „kada Vam se nijednom ne sviđa ovaj lanac, ispunite mi želju i Vi kralju Jogaju rasijecite svojim mačem ovaj lanac. Za jednu stranu lanca neka se uhvati kralj Šamraj, za drugu Vi pa neka se lanac neprijateljstva između Vaša dva kraljevstva rasijeće, da ne bude više nikada međusobne netrpeljivosti među Vama, već samo prijateljstvo i iskrenost“, završi Hront sa zebnjom čekajući što će se dogoditi.

Kralj Jogaj se usprotivi: „Zar moram vaditi mač i sjeći nekakve lance. Imam ja svoju riječ, koju nikada ne gazim!“

Kralj Šamraj složi se s kraljem Jogajem, a Emerik skoro vrisne od veselja misleći kako prijevara neće uspjeti. No, Hront ne bi bio najzloglasniji od svih zloglasnih čarobnjaka, da bi se tek tako dao zaustaviti u svom naumu.

„Pa nisam Vas htio uvrijediti. To bi bio simboličan čin pomirenja dvaju dobrih i plemenitih kraljeva koji svoje pomirenje dokazuju sjećom lanca neprijateljstva. Nitko nije sumnjao da Vi obojica ne držite svoju riječ. Dapače, poznati ste da je Vaša riječ zakon.“

Takvo laskanje pogodilo je taštinu obaju kraljeva koji se samo pogledaše, a Jogaj naredi: „Skinji lanac, trgovče!“

Hront brzo skine lanac, stavi ga pred kralja i reče: „Presijecite ga mačem!“

Jogaj isuče mač i zamahne iz sve snage. Lanac bijaše presječen. Jogaj primi jedan kraj lanca, a Šamraj drugi kraj lanca i rekoše: „Neka nas prijateljstvo i dobrosusjedstvo veže odsad pa sve dok postoje naša dva kraljevstva!“

Dok su kraljevi izgovarali svoje prijateljske riječi, zli Hront je zatakao lanac za svoj pojas stisнуvši mu snažnim prstima rasječenu kariku te izgovorio čarobne i zle sudbinske magične riječi:

„Serpentiusov lanac,
konj jednorog,
crni vranac,
šišmiš, mačka,
nespokoj.

Dva kraljevstva
tron je moj!“

I zlo je prešlo zadnju prepreku i krenulo u pohod.

Hrontovo carstvo

Hrtog trenutka oba kralja padoše ničice pred Hrontove noge, ljubeći ih. Gotovo u isti glas rekoše:
„Naš novi kralju! Vodi nas u nove pobjede. Mi ćemo biti twoje vjerne sjenke. Mi ćemo se moliti za tvoj uspjeh. Sve što imamo ostavljamo tebi, a naše dvije vojske ujedini u jednu i vodi protiv naših naprijatelja. Zar da imamo samo ova dva planinska vrhunca? Osvoji sav poznati svijet! Ti si onaj koga smo čekali!“

Zapovjedniku straže bijaše to sumnjivo te reče svom kralju: „Mi želimo Vas, kralju Jogaju, a ne nekog trgovca.“

Na te riječi kralj Jogaj poviče: „Ubijte zapovjednika straže! Kako se samo usuđuje govoriti protiv novog kralja!“

„Ne!“ poviče Hront, „nemojte ga ubiti. On će odsad služiti meni, a vidim da je odvažan i hrabar.“

Hront naredi da dovedu sve Šamrajeve i Jogajeve generale u dvoranu za bal i neka ih postroje. Kada su se okupili, Hront naredi Šamraju i Jogaju da stanu sa strane i da ne smetaju dok on drži govor. Nitko se od generala nije usudio protusloviti, a kraljevi su bili na Hrontovoj strani te je odsad on bio vođa obiju vojski i kralj obaju kraljevstava. Hront započne svoj govor prvo svojom preobrazbom u crnog čarobnjaka s crvenim očima, koji samom svojom pojavom ledi krv u svačijim žilama. Kada su ga takvoga ugledali, u dvorani nastala muk i strah.

Hront započne govor:

„Od ovog trenutka više ne postoje Mogorsko i Navorsko Kraljevstvo. Bivši kraljevi Šamraj i Jogaj odrekli su se prijestolja u moju korist. Od danas Mogorsko i Navorsko Kraljevstvo nosi naziv Hrontovo Carstvo. Ja preuzimam sva njihova imanja, blaga i obje vojske. Generali dviju vojski su sada generali jedne vojske, kojoj sam ja na čelu. Neposluh i kukavičluk kažnjavam smrću na licu mjesta. Generali, dignite vojnike! Neka uzmu oružje i sutra krećemo u

osvajanje svijeta. Dosad ste samo paradirali u svojim uniformama, ali vječitu slavu i čast vama i ovom Carstvu donijet će ja. Ja vas vodim tamo gdje staje samo noga junaka. Samo tamo vi ćete biti slavljeni i čašćeni od svojih unuka i praunuka kao veliki i hrabri osvajači. Sve blago dijelim s vama, ali vaši životi su meni na raspolaganju.“

Generali pozdrave cara Hronta i krenu svojim vojnicima da izvrše naredbu.

Emerik je sve to užasnut gledao i pitao se što da učini. Svu vlast sada je prigrabio zli čarobnjak i nije se dobro pisalo nikome.

Emerik kod Bronta

merik je hodao dvorcem sa svojim vjernim Gigom dok je Hront bio zauzet zemljopisnim kartama i strategijama za osvajačke ratove. Emerik nije mogao pobjeći, jer bi ga ubili vojnici po Hrontovom naređenju. Iz znatiželje odluči zaviriti u podzemne odaje. Kako je hodao po mraku, nestao mu je iz vida psić Giga pa ga je počeo dozivati. Začuo je lajanje i krene u tom pravcu. Pri sablasno titravoj svjetlosti svijeće Emerik u jednoj prostoriji ugleda čovjeka u dugom crvenom plaštu. Soba u kojoj je boravio bila je puna raznih trava i kemikalija. Emerik stane, a čovjek mu se obrati:

„Uđi, mladiću! Ja sam čarobnjak Bront, rođeni brat čarobnjaka Hronta.“

Na te riječi dječak ustukne nekoliko koraka unatrag.

»Ne moraš me se bojati. Ja nisam zao kao moj brat. On je najpodlijje stvorene na ovom svijetu i žao mi je kada moram priznati da mi je brat. Znam da si ti Emerik, mlinarev sin. Znam da ti je ovog pekinezera dao moj brat. Na svu sreću, pekinezer nije začaran. Vjerljivo je od sreće što si mu otkrio tajnu gdje se nalazi serpentius, zaboravio staviti urok na psa. Znam i da je sada on car Mogorskog i Navorskog Kraljevstva i da ga je prozvao Hrontovo Carstvo. Nemam ti vremena više pričati. Moramo hitno odavde otići u kneževinu Triopiju i reći njihovom knezu Veldenu da bježe u Zemlju živog pjeska, jer prva zemlja koju će napasti, bit će kneževina Triopija.“

„Zašto mislite, čarobnjače Bront da će prvo u Triopiju?“ upita ga Emerik.

„Znam! Knez Triopije Velden, oženio je djevojku Hoju koju je Hront htio za svoju ženu. Ona, na svu sreću, nije htjela Hronta i sada ima skladan brak i lijepu djecu s knezom Veldenom. Dakle, to je prvo mjesto koje će Hront napasti. Požurimo iz dvorca put Triopije!“

„Ali, kako ćemo? Mene bi ubili ako pokušam napustiti ovo carstvo“, zbumjeno će Emerik.

„Ništa ne brini. Ja ću nas prerusiti i izaći ćemo.“

Bront uze trave, masti, razne kemikalije, raširi ruke iznad dječakove glave i izgovori:

„Bila istina il' laž
Bit ću stražar,
a ti paž.
A psić Giga
Neka bude,
Neka bude....?
Moja knjiga!“

Tog trenutka Emerik osjeti da ga steže novo odijelo. Pogleda se i vidje da je obučen kao paž. Potraži pogledom Gigu, a on je bio knjiga koja je ležala na tlu. Emerik uze knjigu pod ruku, ali ne vidje Bronta. Jedan stražar počne naređivati: „Hajdemo, pažu! Izlazi i uzmi tu knjigu sa sobom.“

Tek tada je Emerik shvatio da je stražar preruseni čarobnjak Bront. Brzo krenuše i izadoše iz dvorca. Putem su susretali stražare i pozdravljali ih. Stražarima nije bilo ništa sumnjivo i tako su bjegunci uspjeli doći do jedne livade daleko od dvorca. Emerik tada primijeti da mu jedan golub stalno leti oko glave.

„Pa to je golub kovača Cunfta“, sjeti se Emerik. „Toliko puta sam ga nahranio i držao u ruci. Poznam ga po perju.“

Emerik i Cunftov golub

 arobnjak Bront promrmlja nešto nerazumljivo, pucne prstima i Emerik prestade biti paž, a Giga posta opet mali bijeli pekinez. Naravno, i Bront više ne bijaše stražar već dobranamjerni čarobnjak. Zanimljivo je to što je Bront bio rođeni brat čarobnjaka Hronta, ali toliko različit da je to bilo teško povjerovati. U Brantu su se zrcalile sve plemenite ljudske osobine: poštenje, prijateljstvo, odanost, dok je njegov brat bio mračna strana svega toga.

Kad se Emerik ponovo iz paža pretvori u dječaka, sleti mu golub na rame i počne gukati. Dječak uze goluba u ruku. Pomiluje ga, kao što je to uvijek činio i sjeti se da bi trebao javiti Šamo Lolu i Ahiopeju što se dogodilo. To je mogao samo uz pomoć ovog goluba. No, hoće li ga golub razumjeti i znati odletjeti k Mandragorinim vrtovima. A trebao se javiti i kući, jer tata Mor i majka Mina su sigurno brinuli što im je sa sinom. Emerik izreče svoje misli Brantu.

„Odlično si se sjetio. Uvjeravam te da će golub odletjeti na pravo mjesto. Poslužit ćemo se jednim malim trikom koji sam naučio još kada sam učio za čarobnjaka.“

Dječak napisala dvojici vilenjaka da je lanac zla iskovani, da ga je Hront upotrijebio te da je zlo na djelu i kreće u kneževinu Triopiju. To pisamce stavi golubu na nogu gdje se nalazio listonošin prsten. Napisao je i pisamce roditeljima da je dobro i da je na sigurnom te da se uskoro vraća kući. Zamolio ih je da ništa ne brinu. To pisamce stavi na drugu golubovu nogu i zamota tankim koncem. Golub, navikao na nošenje pisama nije se opirao. Dapače, strpljivo je gukao i jedva čekao da poleti. Bront pokaza golubu neke čudne kretnje rukom u dva smjera. Zatim počne gukati kao golub, našto se Emerik nasmijao. Golub odleti, a dječak se našali:

„Pa nisam znao da govorиш jezik golubova, Bronte!“

Bront se samo nasmiješi:

„Oni imaju u svom rječniku samo dvadesetak znakova gukanjem pa nije neka mudrost to naučiti. Osim toga, da si mu i ti samo rekao imena onih kojima treba odnijeti pisma, vjeruj mi, golub bi odnio. Pametna je to ptica. Golub sada prvo leti do Šamo Lola, a zatim u mlin te u Gordovu svom gazdi kovaču Cunftu.“

Putovanje u kneževinu Triopiju

club doista poleti velikom brzinom i uskoro nestade na horizontu.

„Naše je poslanje Triopija“, reče Bront. Moramo što hitnije upozoriti kneza Veldena i kneginju Hoju da se sklone skupa s narodom od mog nemilosrdnog brata.“

Krenuli su u pravcu Triopije i nakon nekoliko sati hoda zatekne ih noć. Bili su gladni, a Emerik kaže čeznutljivo: „E, da mi je malo onoga što je bilo na stolu kod Šamraja ili Jogaja!“

„Evo, ja imam nešto za prigristi pa idemo na počinak“, reče Bront i izvadi iz džepa komad sušenog i prešanog voća te dade Emeriku i Gigi. I sam počne jesti ono što mu je ostalo. Nije baš bilo nešto ukusno, ali gladan ne pita pa pojedoše to sušeno voće. Giga se čak i oblizivao. Vatru nisu palili, jer su se bojali Hrontovih izvidnica pa Bront predloži:

„Vi spavajte, a ja ću stražariti, ili bolje rečeno, spavat ću jednim okom.“

„Kako jednim okom?“, začudi se Emerik. „To nije moguće. Ili spavaš ili ne spavaš. Nema druge.“

„Vidiš, sve je stvar vježbe“, reče Bront. „Ja to mogu i nikada ne spavam s oba zatvorena oka. Jedno je oko uvijek budno. Bogzna koliko me to puta spasilo!“

„Dobro!“, reče dječak i leže pored psa. Ubrzo je zaspao. Činilo se da je tek zaspao, kad ga Bront probudi:

„Na put! Dosta je spavanja!“

Dječak se protegne, a Giga je već njuškao naokolo.

„Što si nanjušio, Giga?“ zapita ga Emerik.

Giga ga pogleda i nastavi dalje njuškati.

„Nanjušio je trag mastodonta“, pouči Bront. „Noćas su pasli pored nas.“

„A kakve su to životinjice?“ upita Emerik.

„Ovakve“, rukom pokaza Bront jednu ogromnu životinju sa surlom i kljovama sličnu slonu, a ležala je u blizini. „Mastodonti su vrlo pitome životinje i na jednoj ćemo putovati da budemo brži.“

„A tko će je prisiliti da nas nosi?“

„Ja“, reče Bront i priđe jednom mastodontu, izvadi iz džepa neke trave i ponudi životinji. Životinja ustane, veselo zatrubi i u tren pojede ponuđeno.

„Vidiš, mastodont najviše na svijetu voli baš ovu travu i za njom bi išao bilo kamo. Problem je jedino što ja te trave nemam toliko da mu je stalno dajem. Popet ćemo se na njega i oko štapa omotati snop te trave, a on će za travom kamo ga mi usmjerimo“, objasni Bront.

„A kako se popeti?“

Bront baci nekoliko travki na zemlju, mastodont se sagne, a Bront skoči na glavu životinje i poviće: „Emerik! Daj ruku da te podignem!“

Emerik zgrabi Gigu, pruži ruku i u tren oka bijahu sva trojica na leđima ogromnog mastodonta. Bront mu je stavio snop trave pred glavu izvan dohvata surle i mastodont je krenuo za travom. Doista, ta životinja bila je neobično brza za svoju veličinu. Pravila je korake od nekoliko metara, tako da su sada putovali vrlo brzo. Pred očima su im se izmjenjivali pejsaži. Predvečer stigoše do jednog kanjona. Bront pogleda prve zvijezde na nebu i reče:

„Na pravom smo putu. Treba se odmoriti pa sutra nastaviti put. Kneževina Triopija je iza ovih planina. Zapalit ćemo vatru da se ogrijemo, a mastodont neka pase.“

„Zar neće pobjeći?“ začudi se Emerik.

„Neće! On nas smatra dijelom svoje obitelji i ne bi nas ostavio“, objasni Bront.

Emerik skupi suhog granja, ali nije imao čime zapaliti vatru. Bront samo stavi ruku iznad granja i pojavi se vatra veselo pucketajući.

„E, još da nam možeš nešto stvoriti za jelo. To bi bilo divno“, poželi Emerik.

„E, neću! Pogledaj! Oko tebe sve je puno gljiva guskuša, a one su vrlo ukusne.“

„Zašto se zovu guskuše?“

„Zato što pečene imaju okus po pečenim guskama“, objasni

Bront grickajući neko sjemenje.

„A ja mislio da se zovu guskuše zato što se glasaju kao guske“, našali se Emerik i podje nabratiti gljiva. Jedući ukusne gljive pored vatre s Gigom kraj nogu, upita Bronta:

„Kako to da ste ti i brat toliko različiti. Ne mogu vjerovati da ste od iste majke, jer ti si sušta dobrota, a Hront je zao i opak.“

Bront počne pričati:

„Mi smo braća samo po ocu. Moja je majka umrla rađajući me, a otac se oženio nakon nekoliko godina drugom ženom koja mu je rodila sina Hronta. Bila je zla. Mrzila me i nagovorila je oca da me otjera od kuće. Tako me otac otjerao ni kriva ni dužna, a mačeha se sva predala odgoju svog sina koji je postao zao kao i ona“, suždeno je ispričao vilenjak.

Nakon večere utonuše svaki u svoje misli i pozaspase. Naravno, Bront samo jednim okom. Vatra je lagano pučektala i vjetar je donosio svjež i opojan miris kadulje koja je rasla posvuda oko njih.

Golub

 a to vrijeme Cunftov golub je letio što je brže mogao u pravcu Mandargorinih vrtova tražeći vilenjake Šamo Lola i Ahiopeja, da im preda Emerikovo pismo. Kako golubovi mogu preletjeti velike udaljenosti u kratko vrijeme, već je za nekoliko sati bio iznad Mandragorinih vrtova. U daljini je opazio dva sijeda i dugokosa čovjeka u plaštevima. Bili su to braća vilenjaci Šamo Lol i Ahiopej u nekoj žučnoj raspravi. Golub preleti iznad njihovih glava, počne letjeti oko njih tako da vilenjaci zaključiše kako im nešto nosi. Golub sleti Ahiopeju na rame i on pogleda što nosi. Pronade pismo adresirano Emerikovim roditeljima i vrati ga natrag. Zatim s druge nožice skine papirić i pročitavši ga, ostade ukipljen.

„Mlinarev sin Emerik nam javlja da je lanac zla počeo svoj pakleni pohod. Hront je uspio u svojoj nakani i sad je već na putu u kneževinu Triopiju da je pokori. Emerik traži našu pomoć, jer se Hront neće zadržati samo na osvajanju kneževine. Pokorit će on sve poznate zemlje svijeta. Ima ogromnu vojsku. Emerik i Bront sada kreću upozoriti kneza Triopije na opasnost. Nas dvojica se također moramo razdvojiti. Ja će poći na Planinu svjetlosti k Zlatnom anđelu po savjet, što i kako dalje, jer sad su nam na leđima dvije nevolje: Hront osvajač i nespokojna Vojska sjena. Mi smo vilenjaci, mnoge ljudske stvari znamo riješiti, ali ovo je iznad naših mogućnosti. Ti podi našim prijateljima jer njima je tvoja prisutnost sada nužna“, reče Ahiopej.

„Dobro, brate!“ složi se Šamo Lol, „sretno ti bilo i prvi put me strah za tebe, jer znaš kako je teško doći na Planinu svjetlosti do Zlatnog anđela. Tisuću i jedna je prepreka.“

„Ne boj se za mene“, odvrati Ahiopej te se rastadoše.

Megalije napadaju

 Rije svitanja Emerik prvi otvori oči da vidi kako to Bront spava jednim okom, ali oba Bronta oka bijahu zatvorena.

„Samo me varao da spava jednim okom“, pomisli Emerik i tiho se došulja u nakani da iznenadi Bronta. Kako mu je prišao, Bront ga naglo ščepa za nogu da dječak od iznenađenja vrisne. Bront se grohotom smijao, jer video je kada je dječak otvorio oči te je on zaklopio svoje da ga prevari, što mu je i uspjelo. Dok je Emerik dolazio k sebi, Giga je glasno lajao, a mastodont je zatrubio da se zemlja zatresla.

„Eto ti budnice! Probudili smo cijeli kraj. Pojedimo nešto i na put!“ reče Bront.

Opet je bilo dobro prešano voće koje je Bront nosio u svojim džepovima. I mastodont se najeo trave pa su krenuli uskim planinskim klancem prema kneževini Triopiji. Bio je lijep sunčan dan, a na leđima mastodonta bijaše prostrano pa su se svi zadubili u gledanje krajolika i u svoje misli. Odjednom Emerik osjeti oštru bol u leđima, kao da ga je nešto probolo. Okrene se i ugleda ružnu ptičurinu kako ga je velikim kljunom zarezala. Isto osjeti i Bront te poviće:

„Megalije!“

Emerik je mahao rukama, ali megalije su ga kljuvale sa svih strana. Pas je režao i srčano skakao na njih, a Bront je tražio nešto čime bi ih otjerao. U džepu pronađe bodež i dobaci ga Emeriku vičući:

„Brani se dok nešto ne smislim!“

Ptičurine su navaljivale u ogromnom jatu i na mastodonta koji je vitlao surlom i ako bi koju pogodio, ta je ostala na zemlji te ju je nogom zgazio. Postajalo je nepodnošljivo. Ptica je bilo na tisuće, a svaka je bila veća od orla. Napadale su nemilosrdno i do krvi ranjavale

naše putnike. Emerik i Giga bili su na izmaku snaga. Emerik je bodežom ubio desetak ptica, ali što je to kada je na svaku koju je pogodio, dolazilo deset novih. Bront je užurbano tražio rješenje i sav krvav izvadi iz džepa bočicu u kojoj je bila žuta tekućina. Vikne:

„Ovo će nam malo pomoći!“ i izlije sadržaj bočice. Istog trenutka megalije se razidu visoko u zrak.

„Čime si ih to otjerao?“ upita ga Emerik.

„Ekstraktom lista brsta. Taj miris megalije ne podnose, ali ima jedna loša stvar. Ekstrakt brsta brzo hlapi, a kad ishlapi, megalije će nas opet napasti. To je sigurno. Megalije su kukavice i ne napadaju vojske i velike karavane, već usamljene putnike. Moramo se pripremiti za novi napad.“

Zaustave se, siđu s mastodonta i s nekoliko drveta ogule koru. Od nje naprave štitove za mastodonta i za sebe. Emerik bodežom odsjeće jednu granu, zašilji je i pruži Brantu:

„Pa kom obojci, kom opanci!“

„Vrlo si srčan, momče“, primijeti začudeno Bront i pruži mu kutijicu u kojoj je bila ljekovita mast. „Namaži njome sebe, Gigu i mastodonta po mjestima gdje su vas megalije dohvatile kandžama ili kljunom, da vam se rane ne upale.“

Emerik tako učini. Pokrili su mastodonta, Gigu umotali u koru da se ni ne vidi, Emerik je držao bodež, a Bront zašiljeno drvo kao kopljje i tako su čekali da megalije napadnu kad ekstrakt brsta ishlapi.

Ovog puta ptice su se strelovito sjurile na njih. Nisu se mogli obraniti ni nikamo pobjeći. Megalije su nasrnule tolikom silinom i u tolikom broju da se ogromni mastodont zanjihao. Emerik je vitalo nožem, Bront je udarao kopljem i kada su već pomislili da ja sve izgubljeno, osjete lagatu plavičastu svjetlost na sebi koja je dolazila s vrha jedne stijene. Od te svjetlosti megalije su padale kao da ih je netko maljem tukao. Putnici se malo pribaše i pogledaše na stijenu odakle je dolazila spasonosna plavičasta svjetlost. Na stijeni je stajao dobro znani lik sijedog dugokosog vilenjaka Šamo Lola. On je iz svog debelog kvrgavog štapa ispuštao plave zrake koje su ubile megalije, a njih spasile. Skočio je s te visoke stijene i zadvio Emerika, ali i Bronta.

„Došao sam vam pomoći“, reče im Šamo Lol, „a moj brat

Ahiopej je otišao na Planinu svjetlosti Zlatnom anđelu po pomoć za Vojsku sjena. Velike su nas nevolje snašle jedna za drugom i trebamo biti brzi i mudri da spasimo što se spasiti da“, zaključi Šamo Lol.

„Lijepo od tebe i hvala što si nas spasio“, reče mu Bront. „Moje čarolije nisu moćne kao što su čarolije mog brata ili kao tvoje i ove ptičurine bi nas sigurno proždrle da se ti nisi pojavio. No, nije li te strah što tvoj brat ide na Planinu svjetlosti. Znaš li da je тамо njegov najluči i najveći neprijatelj Plausius, kod kojeg je tvoj brat učio za vilenjaka, samo što je tada Plausius bio na strani bijele magije, a sada je prešao na stranu crne magije i moći su mu se nekoliko puta povećale!“

Šamo Lolu ispadne štap iz ruke:

„Ja sam na to zaboravio. Znao sam da ga čekaju opasnosti, ali na Plaususa sam zaboravio. Plausius ne da nikome na Planinu svjetlosti do Zlatnog anđela, jer mrzi dobro, a voli zlo. No moje misli i srce neka budu bratu na pomoć. Što je tu je, ja idem s vama, a vjerujem da će, kada riješimo s Hrontom, poći za bratom Ahiopejem da mu pomognem.“

Tako družina kreće s jednim članom više prema kneževini Triopiji.

U međuvremenu, golub koji je donio pismo do Mandragorinih vrtova i predao ga vilenjacima Ahiopeju i Šamu Lolu, nastavi let i sretno stiže do Cunfta. Cunft se široko nasmije od sreće kad vidje svog najboljeg goluba pismonošu. Tada spazi da na nozi ima pisamce. Razmota papirić i počne čitati:

„Dragi roditelji! Ja sam s prijateljem Brantom krenuo u triopisku kneževinu odnijeti poruku njihovom knezu. Dobro sam i za mene ne brinite. Kad sve ovo završi, vraćam se kući. Voli vas vaš sin Emerik.“

Kovač odnese iznemoglog goluba u krletku i nahrani ga, a onda požuri s pisamcem do Morovog mlina. Zatekao je Mora kako istovaruje vreće žita. Pozdraviše se i Cunft mu pruži pisamce:

„Donio sam ti pismo od sina. Poslao ga je po mom golubu.“

Mor s olakšanjem reče: „O, hvala Bogu da je poslao pismo, jer žena i ja izludjesmo od očekivanja bilo kakvog glasa. Poslao sam ga tebi i znaš da sam te pitao gdje je, a ti si mi rekao da je s onom nakazom nestao.“

Pročita pismo i zabrine se:

„Ide u kneževinu Triopiju! To je od nas daleko tјedan dana jahanja na dobrom konju. Što li radi, tko će ga znati? Sav je na svog ujaka Emanuela, skitnicu mačevaoca i ljubitelja žena. Nadam se da je bar nešto moje i ženino pokupio.“

„Pa pokupio je“, reče kovač Cunft. „Lijep je na mamu. Poštenjačina je. To bi bilo na tebe, a ako je malo vjetropirast, to je onda na ujaka. A gdje je Emanuel? Nisam ga već vidio nekoliko godina?“

„Evo ga, ovdje je! Došao je jučer, pitao za Emerika, a kada smo mu rekli da je nestao, sprema se na put da ga traži.“

„Neka ide. Sada bar zna na koju stranu svijeta treba ići.“

„Slažem se“, reče Mor i pozove Cunfta u kuću.

Cunft odvrati: „Hvala ti kao bratu, ali moram u kovačnicu i golubovima.“

„Dobro, prijatelju“, reče Mor, „i puno ti hvala što si donio dobre vijesti. Idem ih odmah prenijeti ženi. Dovidjenja!“

„Doviđenja i tebi!“ pozdravi Cunft te se uputi prema svojoj kovačnici i svojim golubovima.

Ujak Emanuel

Glazeći u kuću, Mor povikne s vrata: „Sin nam se javio! Dobro je! Poslao je pismo po Cunftovom golubu!“

„Daj da ga pročitam!“ dojuri majka Mina, otme papirić iz muževe ruke te ga pročita, poljubi i stavi na prsa.

Suze radosnice su joj klizile niz lice: „Hvala ti, Bože, što je živ! Samo da se živ i zdrav vratí kući!“

I Emanuel, ujak Emerikov se veselio. Jako je volio nećaka i bilo mu je drago što mali ima pustolovni duh na njega. Emanuel je volio zov daljina, miris dalekih krčmi u kojima dvore vesele krčmarice i sviraju cigani vatreno na gitarama. Nije mogao bez svog vjernog konja El Diabla, crnog španjolskog pastuha, brzog kao strijela i vatrenog kao šumski požar.

Emanuel je nosio crne kožne hlače, visoke jahaće čizme, crnu pelerinu koja je vijorila za njim kada je na El Diablu jurio horizontom. Na glavi je nosio crni šešir kakav nose gaučosi. Na rukama crne rukavice, a za pojasom tanki mač koji je blještao. Za pojasom je uvijek nosio i nekoliko bodeža kojima je s velike udaljenosti mogao pogoditi komarca u letu. Tako se u narodu kaže za nekog tko je osobito spretan i precizan u gađanju. Nije imao svoje obitelji pa je tim više volio sestrinog sina, svog nećaka i rado ih posjećivao.

Emanuel je zatražio sestru Minu da mu pokaže pismo koje je donio kovač Cunft. Dugo ga je proučavao i shvatio da u toj zavrzlami prijeti opasnost njegovom nećaku, ali to nije htio pokazati pred Morom i sestrom Minom, već reče nehajno:

„Dragi moji! Hvala vam na gostoprimstvu, ali ja moram krenuti na put. Evo, ostavljam tri dukata za mog nećaka kada se vрати, a vi mu ih čuvajte.“

Zajahao je El Diabla, skinuo šešir i mahnuo im na pozdrav. Za nekoliko trenutaka više ga nije bilo. Nestao je na horizontu.

Mangusov labirint

Ailenjak Ahiopej hitro je koračao strmim puteljcima, nepreglednim šumama i beskrajnim zelenim travnjacima. Nije spavao već četiri noći, niti odmarao.

Mogao je on to, ta vilenjak je, a osim toga prijalo mu je putovanje. Nije se već više od tristo godina prošetao carstvima i kraljevstvima koja je poznavao. Nije razmišljao mnogo o odredištu svog puta, jer znao je da put na Planinu svjetlosti nosi bezbroj opasnosti, ali o njima će brinuti kada se suoči s njima, a dotad će uživati u putovanju.

Sijeda brada i kosa kao bijeli vodopad slijevali su mu se preko ramena i prsa. Bilo je nešto lijepo i veličanstveno u tom vilenjačkom stvoru čiji su mudrost, dobrota i hrabrost bili nadaleko poznati. Na jednoj šumskoj čistini ugleda stup na kojemu je bila kuća. Takvo nešto još nije vidio u svojih tisuću i sto godina života.

„Kakva je to čudna kuća?“ izusti naglas u čudu.

„Kuća na hrastovom trupcu“, začuje odgovor.

Nije bio sugovornika, ali je osjetio odakle dolazi glas pa se okrene u tom smjeru. Iz uredno njegovanog žbunja izviri veliki crveni nos krumpirastog oblika i nizak čudno obučen čovječuljak. Na sebi je imao zelene hlače, žutu pregaču, crvenu kapu, plavi kaputić i žute kožnate čizme. U rukama je držao škare.

„Da nije čovjek, bio bi šarena papiga“, nasmije se u sebi Ahiopej i predstavi se:

„Dobar dan! Zovem se Ahiopej. U prolazu sam prema Planini svjetlosti pa sam naišao na Vašu kuću i ne ljutite se, ostao iznenaden. Nikada nisam bio na naokomito ukopanom balvanu i to prilično veliku i lijepu kuću.“

„Dobar dan! Ja sam Mangus i to je moja kuća. Pripadam lozi Mangusovića, koji su oduvijek stanovali u takvim kućama, samo sada više ne drže do tradicije pa su i oni počeli graditi kuće na tlu“, odgovori vilenjak.

„Kako ulazite i izlazite kada je tako visoko, a tko bi se i popeo po tom stupu. Nigdje ne vidim ljestve kojima bi se penjali.“

„Imam ja konopac pomoću kojega se mogu u tren oka popeti“, reče Mangus.

Ahiopej zamoli: „Molim Vas, Manguse da mi pokažete kako da izadem iz Vašega imanja.“

Mangus ga pogleda, naceri se i pokaza rukom: „Ovim prolazom!“

Bio je to prolaz između dvaju lijepo oblikovanih redova živice.

„Hvala i doviđenja“, oprosti se Ahiopej te kreće kroz drvoređ živice i primijeti da živica ima bodlje. Priđe bliže i vidje da je to trn Zmijin zub. Tako su ljudi zvali taj trn, jer je bio otrovan kao ujed otrovnice.

„Zašto ima živicu od Zmijinog zuba?“ čudio se Ahiopej. Kad je šiša, može se slučajno ubesti i umrijeti. Onda još ona njegova kuća navrh glatkog balvana... No, ima svakavih ljudi pa ako ga to veseli, neka mu bude.“

U tom razmišljanju Ahiopej primijeti da živica s obje strane vodi čas lijevo, čas desno. Ima sporednih prolaza, a gdje je izlaz?

„Hadam već pola sata i trebao sam već izaći. No, nigdje izlaza iz živice“, razmišljaо je Ahiopej.

I tada se domisli da se nalazi u labirintu od trnja Zmijinog zuba.

„Ne mogu kroz živicu jer bih se ubo na otrovno trnje. Lopuža me prevarila“, glasno je komentirao Ahiopej.

„Meni se žuri i nemam vremena. Pronaći će izlaz i potegnuti prevaranta za uši i onaj crveni krumpirasti nos. Bezobraznik jedan! Morao sam znati da imam posla s čudakom, čim ima kuću na kolcu i onako šareno neukusno obojenu odjeću. No, nisam ni ja od jučer. Čitao sam iz bratovog Pametara sve o labirintima i postoji pravilo. Prvo: uvijek deset prolaza desno, pa onda jedan lijevo i tako sedamnaest puta. Nakon toga deset puta desno pa onda lijevo i tako još samo tri puta pa izlaz. To je šifra svakog labirinta kojega je čovjek izmislio.“

Ahiopej kreće kako je pisalo u Pametaru, brojeći prolaze. Mangus se popeo na vrh stupa, uzverao se do kuće, sjeo na trijem i smijao do suza dobacujući Ahiopeju vrlo bezobrazne i neukusne

komentare. Jedan od komentara je bio: „Čemu ti sijeda kosa, kad ti je pamet zelena, ako pameti uopće imaš, hej, glupavi starče!“

Ahiopej se nije obazirao na bezobrazlukе, iako su ga jako zasmetali. Nastavi brojati prolaze i malo-pomalo bližio se izlazu iz labirinta i zaključio: „Zato je i izgradio kuću na balvanu da može ljudi navesti u svoj labirint, a onda im se rugati do mile volje. Odvratno stvorenje!“

Naposlijetku Ahiopej izađe iz labirinta, izvadi iz džepa dva kremena, nakupi suhog granja koje stavi oko balvana na kojem je bila Mangusova kuća te kresne. Vatra planu. Kada se razgorjela, baci žeravice na živicu labirinta koji počne gorjeti i nestajati. Uzalud je Mangus prolijevao vodu po živici, vatra je bila brža. Kada Mangus vidje da gori i stup na kojem je bila kuća, počne zapomagati i gađati Ahiopeja. Ahiopej je čekao da se kuća sruši i izgori, kao i labirint, a onda će Mangusa dobrano izmlatiti batinom da će pamtitи dok je živ. To će ga naučiti da poštuje starije i da im ne priređuje neslane šale. Kako je stup izgorio i kuću uhvati plamen, Mangus skoči, ali nezgodno padne s visine i ozlijedi nogu te ne moguše ustati niti pobjeći. U međuvremenu je labirint izgorio. Mangus je kukao i zapomagao, a Ahiopej mu stavi štap pod vrat i zaprijeti:

„Ovo ti je kraj!“

Nije ga kanio ubiti, ali kazniti svakako. Mangus, kukavica počne zapomagati, plakati i moliti za milost. Kad vidje da to nema učinka kod Ahiopeja, predloži:

„Ako mi poštediš život, reći će ti tajnu prelaska preko Rijeke smrti koja ti je na putu i koju moraš prijeći. Mnogi su pokušavali godinama i kobno završili. Jedna kap te vode, ako te dotakne - umireš, a rijeka se pjeni i puna je brzaka i slapova. Taman da sve to svladaš, na drugoj strani u vodi je crni Mortinius i on bi te polio vodom.“

Ahiopej je slušao prestravljenog Mangusa te mu opet zaprijeti:

„Čuj, bezobraznič! Možda sam ti poštedio život. Kažem možda, jer ako još čujem od tebe ijednu krivu riječ, ne obećavam da te neću probosti Srebrnim vretenom vječite patnje! Vezat će ti ruke i krećemo zajedno do Rijeke smrti.“

Mangus shvati da više nema šale i da mora biti poslušan i ljubazan jer namjerio se baš na ovog čuvenog vilenjaka. Krenuše

prema Rijeci smrti; Mangus naprijed, a Ahiopej za njim.

Kneževina Triopija

ekako u to vrijeme mastodont je s putnicima na svojim leđima ulazio u kneževinu Triopiju. Bijaše to zemlja puna bistrih potoka, šuma, livada, divljači i miroljubivih ljudi ratara koji su marljivo od jutra do mraka radili na svojim imanjima. U Triopiji nitko nije oskudijevao ni bio gladan. Kuće u kojima su stanovali, bile su od drveta. Oko svake bijaše njegovan i pokošen travnjak te voćnjak. Emerik i Giga uz Bronta i Šamo Lola bijahu već došli blizu kneževih imanja, a još ih nitko nije zaustavljaо.

„Ovi ljudi kao da nikada nisu čuli za opasnost od stranaca“, promrmlja Šamo Lol.

Bront doda: „Pa morali bi postaviti straže, jer ovako mi ulazimo na mastodontu, a svi nas miroljubivo i prostodušno gledaju.“

Već su došli pred veliki drveni dvorac kneza Veldena i kneginje Hoje, kad ih dva stražara zapitaju: „Kamo ste se uputili?“

Šamo Lol odgovori:

„Vašem gospodaru Veldenu. Obavijestite ga da je došao Šamo Lol s pratnjom.“

Stražari podoše u zgradu i nakon nekog vremena s prozora zgrade proviri lice kneza Veldena, koje se razvuče u osmijeh kada vidje došljake:

„O, i ti si tu, Bronte! Dobro mi došao. Dobro mi došli svi. Čekam vas nestrljivo. Uđite, a vi stražari obavijestite seljane da smjestete mastodonta i nahrane ga. Naše štale su velike i nadam se da će stati u njih.“

Svi uđoše u dvorac gdje ih dočeka Veldenova lijepa supruga Hoja s dva dječaka i jednom djevojčicom. Bili su to Ham, Rol i Juka.

Kada su se smjestili knez upita: „Zašto ste toliko izgrebani posvuda po tijelu. Što vam se dogodilo?“

Bront ispriča o ptičurinama megalijama i kako ih je Šamo Lol u zadnji tren spasio.

Poslužiše goste jelom i pićem, a knez upita: „Što vas donosi k meni? Koje veselje, ili koja nevolja?“

Šamo Lol se uozbilji i počne:

„Nevolja se sprema tebi, tvojima i tvojoj kneževini. Ljuta nevolja, Veldene! Brontov zli i pokvareni brat Hront, koji ti nikada nije oprostio što je Hoja odabrala tebe, sada je car Šamrajevog i Jogajevog Kraljevstva. Spojio ih je u Hrontovo Carstvo. Ima oko stotinjak tisuća vojnika dobro naoružanih i s njima kreće u osvajanje cijelog poznatog svijeta. Prvo dolazi k tebi da ti se osveti što je Hoja odabrala tebe. Moraš odmah obavijestiti narod i pobjeći u Zemlju živog pijeska. Oni se jedino u tu zemlju neće usuditi, a ja jako dobro poznam tu Zemlju pa ti mogu pomoći.“

Velden, nenavikao na nasilje, a navikao na miran i skladan život, ozbiljna namrštena čela upita Bronta: „Bronte, je li sve tako crno?“

Bront ga pogleda u oči i odgovori mu: „Još je gore nego je Šamo Lol ispričao. Neće moj prokleti brat po ocu poštovati nikoga; ni tvoju ženu, ni djecu, ni tebe, a kamoli puk.“

Velden se strese od zebnje. „Ako je tako, poslat ću glasnike po kneževini da se okupimo i što prije krenemo u Zemlju živog pijeska.“

Emerik mudro posavjetova kneza: „Kneže! Recite seljacima da ponesu sa sobom svu hranu koju mogu nositi, a sve ostalo neka ostave u kućama koje bi bilo najbolje zapaliti. Ionako bi ih vojnici poslije zapalili.“

Knez Velden istog trena posla glasnike u sve dijelove kneževine Triopije da se narod spremi i dođe pred kneževu palaču. Već nakon nekoliko sati pristizati su počela kola s ljudima i blagom pred kneževu palaču. Čekali su da se vrate svi glasnici i kada je kolona bila dugačka nekoliko kilometara, knez sjedne u kola pored supruge Hoje i djece te naredi: „Pali dvorac!“

Vojnik baci baklju na drvenu zgradu i ona plane, kao što su planule i sve zgrade u Triopiji. Cijelu noć nebo Triopije obasjavale su vatre zapaljenih kuća, hambara, štala. Bio je to trenutak koji svakom ostaje u sjećanju za cijeli život. Knez Velden je zagrljio ženu i djecu te gotovo kroz plač, gledajući svoj jadni narod iza sebe, progovorio:

„Tako je moralo biti! Neka smo mi svi živi i zdravi, a sagradit ćemo već nove kuće i staje.“

Mastodont je krenuo sa Šamo Lolom, Brontom, Emerikom i Gigom na čelu, a za njima knez Velden pa ostali puk. Čula se samo škripa kotača na kolima. Niti ptica da zapjeva. Niti dijete da zaplače. Savršen red dobrih ljudi koji su ostavljali svoja ognjišta bježeći pred sigurnom smrću.

Odjednom jedan muškarac zapjeva tužnu pjesmu o čovjeku koji napušta svoj zavičaj. Nije ostao usamljen u pjesmi. Uskoro mu se pridruži i drugi te treći i tako zapjeva cijela kolona muškaraca, žena i djece. I knez Velden, i kneginja Hoja, i njihova dječica počnu pjevati. Emeriku se steže srce. Okrene se i vidje suze u očima svih. Nitko se nije sramio suza. Niti muškarci, ni žene. Domovina je svetinja. Domovina je sve. Domovina je uvijek u srcu. U domovini su kosti pradjedova, a domovina je kolijevka praunuka. Tako su svi gledali na to. Pjevali su:

„Napuštam te ja ljubljena grudo,
Srce mi je napuklo na dvoje.
Dok me ima, voljet ću te ludo,
Sve na svijetu ti si bila moje!

Napuštam te druga moja mati,
Mislit ću na svoj rodni dom,
Čekaj svoga sina da se vrati,
Pa ga pokrij svojim svetim tlom.“

Kolona je polako odmicala, pjesma je postajala sve tiša, a od kneževine Triopije osta samo zgarište.

Vojska zla

Samoimenovani car Hront ogrnut svojim crnim plaštem, sa zlatnim žezlom u rukama stajao je pred nepreglednom vojskom na jednoj uzvisini tako da ga svi vide i čuju. U prvom redu stajali su generali. Iza generala niži časnici sa svojim regimentama i pukovnjama. Svi u crno obučeni i dobro naoružani. Bilo je preko noći nekih negodovanja među vojnicima zašto se ide u rat, zbog čega je došao novi car, ali Hrontove uhode i špijuni svakog takvog odmah bi pogubili. Hront naredi da mu dovedu konja. Zajašio je i naredio: „Konjica neka ide lagano da je strijelci i pješaci mogu stizati. Zaprege s topovima neka idu u sredini, a na začelju oklopnici s helebardama. Pokreeeet!!“

I Hrontova vojska krene. Na čelu je jahao Hront, naravno u smjeru kneževine Triopije. Izvidnice koje je poslao, vraćale su se i izvještavale da nema nikoga, ali Hront je mislio da su se svi posakrivali pred njim. Došavši u kneževinu, ugleda posvuda zgarišta. Nigdje živog stvorenja, nigdje nikoga. Čak niti stoke, koja je trebala kao hrana vojscu. Hront nije mogao vjerovati da se to dogodilo.

„Pobjegli su, sve zapalili, a nama ostavili svoja zgarišta. Kamo vode njihovi tragovi?!” zaurla Hront.

„U Zemlju živog pijeska“, odgovore uglas izviđači.

„Dobro! Odanle se ionako ne mogu izvući, a mi krećemo u Bandoliju“, odluči Hront. Ostavio je nekoliko vojnika pred ulazom u Zemlju živog pijeska, a s glavninom vojske krene na Bandoliju.

Bandolija gori

 a nekoliko dana stigoše u Bandoliju. Sve što se našlo pred vojskom bilo je sasjećeno i popaljeno. Narod je bježao u šume i branio se uz pomoć bandoljske vojske koja nije prihvatile frontalni rat, već je vodila gerilski. Kralj Bandolije je mudro odvagnuo i naredio svojim generalima neka ne prihvate frontalni sukob s deseterostrukom nadmoćnjom vojskom, već da napadaju iz zasjede, a potom neka se povlače i nestaju. Hrontova vojska došla je do Gordove i kovača Cunfta. Kovač je poslao ženu i djecu u šumu, a on se vratio i golubove pustio na slobodu. Poznatom golubu listonoši kovač stavi ceduljicu s porukom Emeriku da je Hront sa svojom vojskom napao Bandoliju. Zatim digne goluba u zrak i poviće: „Emerika traži, dragi moj vjerni golube!“

Golub poleti, a kovač Cunft ga je pratio pogledom. U tom trenutku osjeti bol u leđima. Strelica mu se zabila ravno u leđa. Pao je na tlo, okrenuo pogled prema nebu i zadnje što je rekao bilo je: „Golubooovi moji! Letite, letiteee!“

Vojnici tada zapale kovačnicu i sve kuće u Gordovi. Krenuše dalje sve do mlinova, a mlinar Mor je sa suprugom Minom pobjegao u šume sve do Tanajskih visova. Vojska zapali mlin. Cijela Bandolija je gorjela. Mnogo je naroda stradalo u naletu Hrontove vojske. Hront, vidjevši da napreduje lakše nego što je očekivao, donese odluku:

„Sada ćemo se odmoriti nekoliko dana pa krećemo na sljedeće carstvo. Ovdje ću ostaviti samo mali dio vojske da sačuvam ovako stečenu prednost. Neka se vojska odmori i opskrbi namirnicama. Otimajte sve do čega dodete. Uzimajte pljen. Ne žalite nikoga i čuvajte se jer kralj Bandolije je negdje utaboren s ostatkom svoje vojske.“

Generali pozdrave vođu, a Hront je razmišljao da li da krene u Zemlju živog pijeska ili da osvoji još nekoliko kraljevstava?

„Odlučit ću sutra“, domisli se.

Zbjeg u Zemlju živog pijeska

Samo Lol je vodio izbjeglice čudnom i velikom močvarnom zemljom. Bila je to Zemlja živog pijeska.

Šamo Lol je znao gdje se smije prolaziti, a gdje ne. Nije bilo oku vidljivih pokazatelja da bi ispod tla bio živi pijesak te su se mnogi, zaputivši se u ovu zemlju, utopili u groznim mukama. Putovanje je bilo naporno jer su puteljci bili uski, a kola široka pa je to iziskivalo naporno nošenje dijelova opreme na rukama. Knez Velden išao je također sa svojom obitelji sada pješice, a s mastodontima sišli su Bront, Emerik i Giga. Sunce je nemilosrdno pržilo, a voda se isparavala te su svi bili znojni. Zemlja živog pijeska bila je puna i zmija otrovnica, biljki mesožderki te ogromnih crva koji su živjeli u blatu. Njih se naročito trebalo čuvati.

Šamo Lol je svojim zelenim očima vilenjaka video i ono što oko smrtnika nije bilo u stanju vidjeti. Bio je u stanju osjetiti opasnost i prije nego se pojavila. Zato je najednom digao ruku neka svi stanu i stavio kažiprst pred usta kao znak da želi tišinu. Čuo je sumnjive zvukove u blizini. Pas Giga nije mario za Šamo Lolovo upozorenje pa je trčkarao lijevo-desno, a onda odjednom zacvilio i nestao u travi. Emerik skoči, razgrne travu i vidje kako se dva lista ovijaju oko psa.

Bront poviće: „Biljka mesožderka!“

Emerik izvadi bodež, zabije ga u stablјiku biljke mesožderke. Biljka se naglo otvorи, a jadni Giga sav ljepljiv i prestrašen skoči i stisne se uz Emerika. Emerik odsiječe mesožderku, a Gigu pogladi i opomene: „Moraš paziti, ti mala bijela lopto znatiželjna!“

Šamo Lol je čekao. Predosjećao je da će se dogoditi nešto strašnije. I zaista, mastodontu se nešto ovije oko noge i počne ga vući prema močvari. Jadni mastodont je trubio i nije si mogao pomoći.

Šamo Lol poviće: „Divovski blatni crv želi odvući mastodonta!“

Emerik uze bodež i počne ga zabijati u crva, ali to je izgledalo

kao da zabija iglu u tvrdo drvo. Crv je vukao mastodonta sve dublje i dublje. Pritom je mastodont prednjim nogama zagazio u živi pijesak i počeo tonuti. Jadan plemeniti ogromni stvor dizao je surlu u zrak i ogromnim očima molečivo gledao u prijatelje.

Bront poviće: „Dajte lanac, ljudi!“

Uskoro donesoše nekoliko lanaca koji su služili za vezivanje kola.

„Udvostručite ih!“ vikao je Bront.

Zatim je dobacio lanac mastodontu, koji ga je surlom uhvatio i nije puštao. Ono što je najviše zabrinjavalo Šamo Lola bio je crv. Znao je da taj crv ima oštare zube i da je već zagrizao mastodonta. Usmjerio je štap prema crvu i pustio plavičastu vatru na njega. Nije mu to naudilo, ali mora da ga je zaboljelo jer se počeo prevrtati i sada mu je tijelo izlazilo iz blata i živog pijeska. Taj prizor ih je sve užasnuo. Crv je bio dugačak dvadesetak metara, a debeo kao balvan.

Šamo Lol skine ogrtač, prekrije se njim i nestane.

Uskoro su svi imali predstavu nad predstavama. Blatni crv je pustio mastodontove noge i počeo bježati u želji da se ukopa u blato, a na leđima mu je sjedio vilenjak Šamo Lol i zabijao mu u glavu Srebrno vreteno vječite patnje koje je izazivalo kod crva užasnu bol. Nakon divljeg jahanja crv postade mirniji, dok se konačno ne umiri. Njegova ogromna tjelesina ležala je ispružena i mrtva, razjapljene gubice. Odmah su na crva navalili razni vodenii proždrljivci te ga počeli trgati. Šamo Lol prebacio opet plašt preko glave te se nađe na leđima mastodonta. Iz džepa izvadi nekoliko tankih niti paučine i reče:

„Vezat će mastodonta ovim nitima, a vi niti vežite svojim lancima i neka svi vuku. Treba najmanje sto ljudi da se izvuče naš mastodont. On sam se neće moći spasiti.“

Počeli su izvlačiti mastodonta i naposlijetu na jedvite jade izvuku ga iz živog pijeska. Bront namaže melemom mastodontove noge. Životinja je znala da joj čine dobro i nije se opirala ni ritala, već bi samo pokatkad malo zatrubila i zastenjala.

Krenuli su oprezno dalje pazeći na svaki korak, dok konačno ne dođoše na jedan veliki otok.

„Tu se svi raskomotite i slobodno hodajte, jer smo na sigurnom. Ovdje ima mjesta pa može stati sav narod Triopije dok opasnost ne

prođe“, reče Šamo Lol sretan što je sve ipak dobro završilo.

Knez Velden reče: „Sagradite kolibe. Granja ima, a možete zapaliti vatu i nahraniti prvo djecu pa sebe, a stoka neka pase.“

Dakle, bili su na sigurnom i svi umorni pozaspaše osim Šamo Lola, Bronta i Emerika. Oni su sjedili na najvišoj stijeni i gledali u močvarnu dolinu.

Pismo za Emerika

merik primijeti visoko u zraku goluba kako se spušta, sleti blizu Emerika i polagano i oprezno počne mu prilaziti. Emerik ispruži ruku: „Dođi, prijatelju! Dugo se nismo vidjeli! Imaš li možda kakvu vijest za mene?“

Tada golub sleti sasvim do Emerika. Emerik iz džepa izvadi mrvice suhog kruha, koje je golub brzo i slasno kljucao. Na nozi je nosio pisamce. Emerik pročita, i ostade vrlo ozbiljan, a oči mu bljesnuše odlučnim sjajem. Vijest ga je brzo očvrsnula i osnažila. Šamo Lolu i Brontu nije trebalo ništa objašnjavati. Obojica su naslutili da se dogodilo neko zlo.

„Bandolija je spaljena do temelja. Napao ju je Hront s vojskom. Jadni moji roditelji. Bogzna jesu li uopće živi. Moram smjesta onamo!“

Šamo Lol zavuče ruku pod svoj vilenjački plašt, izvuče mač i pruži ga Emeriku:

„Emerik! Ovog trenutka postao si muškarac i ja ti želim pokloniti nešto što tvoju čistu i poštenu dušu neće izmijeniti niti pokvariti. Poklanjam ti mač koji sam dobio od kovača Dumbiusa. Mač je kovan tri mjeseca na vatri istine. Trebat će ti jer krećeš na opasan put, a imaš samo Brontov bodež. Ovaj mač je na strani pravde i istine. Njime, sve da hoćeš, nećeš moći nauditi nijednom poštenom i dobrom biću na planetu. Ja ћu poći s tobom da te izvedem iz Zemlje živog pjesaka, potom idem pomoći svom bratu Ahiopeju, a ti podi u svoju Bandoliju potražiti roditelje i pomoći svom kralju. Bronte, volio bih da ideš s nama, ali ovdje si potrebniji.“

Knez Velden zahvali:

„Hvala ti, Šamo Lole na brizi. Dobro će nam doći pomoći čarobnjaka Bronta, jer moj narod nije ratnički, a Bront je više nego dobar ratnik.“

Emerik nahrani goluba i pusti ga, jer više nije znao kamo

ga slati. Zahvali se Šamo Lolu na maču istine, koji zatakne za pas. Zatim reče: „Krenimo, vilenjače! Zbogom, dragi moj Bronte i narode kneževine Triopije!“

Bront mu mahne, a također i knez Velden i svi koji su bili budni. Čak i mastodont koji je ležao previjenih nogu, digne surlu i počne njome mahati u znak pozdrava. Nije trubio jer je narod iscrpljen spavao. Rastadoše se i krenuše samo Šamo Lolu poznatim putom. Brontu vikne na rastanku:

„U slučaju da se meni nešto desi, izlaz iz Zemlje živog pjeska pokazat će ti plava svjetlost koju sam zadužio da pomogne odvesti ovaj narod natrag u Triopiju!“

Giga je hodao Emeriku uz nogu i više se nije odvajao. Dobro je pamtio školu s biljkom mesožderkom. Išli su uopće ne razgovarajući. Emerik je ogledao mač koji je dobio od Šamo Lola. Imao je vrlo oštro sjećivo i blještalo je na suncu. Po svemu se vidjelo da je to doista nešto posebno. Pa ne bi vilenjak poklonio nešto što nije posebno. Malo-pomalo stigoše kroz trsku, šaš i močvarne trave na čvrsto i popaljeno tlo Triopije.

Šamo Lol pogleda mladića, a Emerik priđe i zagrli vilenjaka. Riječi nisu bile potrebne. Jedan je drugom zaželio sretan put i uspješno poslanje. Samo se još jednom pogledaše, mahnuše si rukom i krenuše svaki u svom smjeru. Emerik i Giga u Bandoliju, a Šamo Lol prema Planini svjetlosti, kamo je krenuo i njegov brat Ahiopej.

Rijeka smrti

Ahiopej je požurivao lakrdijaša Mangusa da se pozuri. On je šutio i požurio, jer se nije usudio protusloviti vilenjaku koji je imao čarobne moći. Smišljao je u svojoj pokvarenoj glavi kako da nasamari vilenjaka i da ga Rijeka smrti dođe života. Znao je Mangus da su mnogi izgubili život u toj rijeci koja je jedna od prepreka ka Planini svjetlosti. Nije ni Ahiopej vjerovao Mangusu, već ga je držao na oku i znao je da se mora čuvati smicalica ovog šareno obučenog lopuže. Ahiopej začuje šum i pljuskanje valova.

„Blizu smo“, reče Mangus.

Kada su prišli rijeci, naišli su na prizor koji Ahiopej još u svom dugom životu nije vidio. Pred njima je bila široka crna voda koja se kaskadno spuštala s kamenih hridi. Oko rijeke nije bilo ni travke, samo stotine razbacanih kostura ljudi i životinja. Ahiopej je promatrao taj jeziv prizor i prvo pomisli: „Bog nikada ne bi stvorio Rijeku smrti. To mora da je djelo nekog čarobnjaka, koji ju je začarao, otrovaо i prokleo zbog nekog razloga.“

Sve rijeke svijeta koje je Ahiopej vidio, bile su divota za srce, dušu i oči. Bistre i hladne utaživale su žeđ svakom životu biću. Bile su dom za stotine vrsta riba, rakova i školjki. Ovo što je video pred sobom djelovalo je zastrašujuće, a valjalo je prijeći preko rijeke. Znao je da jedna kap na koži može biti smrtonosna.

Ahiopej upita: „Manguse, da čujem kako se prelazi ta rijeka?“

Mangus, ne gledajući vilenjaka u oči, počne pričati o skrivenom čamcu od kože, a vesla ostaju u vodi pod površinom da kod veslanja slučajno ne pljusne koja kap smrtonosne vode.

„Dobro“, zaključi Ahiopej, „doguraj taj čamac!“

Mangus ode do jedne brvnare i izvuče čamac s veslima, naoko dobro očuvan i čvrst.

„Evo čamca! Samo trebate paziti da na drugoj strani ne

naletite na Mortiniusa koji živi u vodi i sve one koji uspiju prijeći na drugu obalu, a da se ne dotaknu vode, on vodom naprsto polije i tu je onda kraj.“

„Onda ćemo zajedno!“

„A, niti govora“, odvrati Mangus, „ja imam važnijeg posla. Moram sagraditi novu kuću jer ste mi staru Vi zapalili....“

Ali Ahiopej mu upadne u riječ: „I novi otrovni labirint! Dosta je izmotavanja! Ideš sa mnom preko rijeke, jer ako je sigurno, kao što kažeš, nemaš se čega bojati, već lijepo kreni sa mnom.“

Ali Mangus ne htjede ni blizu čamca.

„Ovako! Sada ću ti oslobođiti ruke i imaš deset sekundi da kažeš istinu!“ zaprijeti mu Ahiopej. „Ako kažeš istinu, ja ću to prepoznati i pustiti te. Ako pak slažeš, znat ću, vjeruj mi na riječ, i baciti te u rijeku.“

Mangus problijedi, a Ahiopej je počeo brojati: „Jedan, dva, tri...“

„Milost!“ zavapi Mangus, „lagao sam. Ovaj čamac ne vrijedi ništa. Propušta vodu nakon nekoliko zaveslaja, a Mortiniusu je nemoguće pobjeći. Evo, dok mi sada razgovaramo, on je na ovom mjestu i na još mnogo mjesta istovremeno. Kako mu to polazi za rukom, nitko ne zna.“

„Dobro. Vrati se odakle si krenuo. Od tebe nikakve pomoći. Batine si izbjegao, ali vjeruj mi, ako čujem da si nekog nasamario ili vodio labirintom kao mene, dobit ćeš dvostrukе batine.“

Mangus se sagne da poljubi ruku vilenjaku u znak zahvalnosti, ali Ahiopej samo reče: „Bježi, i upamti što sam ti rekao!“

I Mangus pobježe natrag koliko su ga noge nosile.

Ahiopej stade pored rijeke i izvadi iz plašta jednu cjevčicu. U nju stavi maleni šiljak strelice, a na završetku strelice bila je okrugla omčica o koju omota niti paučine. Nitko ništa ne zna o tim nitima. Takve iste niti su izvukle mastodonta od pedeset tona iz živog blata ne puknuvši, a debeli lanci su pucali. Čije je to djelo, nije zapisano. Možda u stranicama Pamelara. Vilenjaci su se paučinom služili i nisu odavali tajnu. Dakle, Ahiopej puhne kroz cjevčicu prema udaljenom drvetu na drugoj strani rijeke. Strjelica se zabije u drvo i Ahiopej nategne nit paučine i priveže za stup brvnare u kojoj je bio čamac. Sada je nit paučine premostila Rijeku smrti. Vilenjak skoči s

mjesta oko pet metara visoko na nit paučine i krene gledajući lijevo-desno. Paučina se nije svijala, niti je vilenjak nespretno hodao njome. Naprotiv, išao je kao da hoda livadom.

Nasred rijeke zastane jer ga je očito nešto zanimalo. U crnim valovima Rijeke smrti primijeti nekakvo vrtloženje. Vrtlog je postajao sve veći i veći i naposljetku iz njega iskoči monstruoznli lik Mortiniusa koji je repom pljusnuo vodu smrti prema Ahiopeju. Ahiopej skoči, raširi ruke i ostade iznad niti paučine u zraku lebdjeti neko vrijeme, a potom se spusti lagano opet na paučinu. Mortinius, neman crne boje, volovske glave, s rogovima i ljudskim gornjim dijelom tijela, a donjim s volovskim papcima i repom, izroni i zabulji se u vilenjaka. Bilo je to nešto što još nije vidio i na što nije naišao. Ahiopej pomisli na Srebrno vreteno vječite patnje, da dokrajči tu spodobu, ali zaključi da nema vremena ratovati, već mora požuriti prema Planini svjetlosti i Zlatnom anđelu.

Tako Mortinius ostade u svojoj Rijeci smrti promatraljući vilenjaka kako nestaje u smjeru Planine svjetlosti.

Zlatni andeo

Zdavna vremena dok se još ni djedovi djedova Ahiopeja i Šamo Lola nisu rodili, živio u malom selu ispod Planine svjetlosti zemljoradnik Jan. Imao je ženu Lilu i sina Aurela. Živjeli su radeći marljivo i pošteno. U ni u čemu nisu oskudijevali, ali ničega nije bilo previše. Dani su im tekli u radu i veselju. Bili su zahvalni Bogu što ih je blagoslovio lijepim zdravim dječakom, koji je napredovao, a bio je neobično lijep.

No kako u životu sve ima svoju drugu stranu, tako ima i ova priča. Aurel je bio nadaren za rezbarenje kipova životinja, ljudi i raznih predmeta. Radio je to nožićem u mekom drvetu. Jednom je izradio vrlo lijepi kip andela i obojao ga zlatnožutom bojom. Zavolio je taj kip i uvijek bi ga nosio sa sobom. Dani su prolazili i dječak je rastao. Volio se penjati po strmim liticama Planine svjetlosti. Bio je iznimno vješt u tome. Jan i Lila upozoravali su sina da pazi na sebe, jer je planina opasna i jedan krivi pokret mogao bi biti koban. Dječak bijaše poslušan i nije se penjao na strme litice opasne po život.

Neki sveti prorok lutao je svjetom promatraljući ljude, gledajući slave li ime Božje, rade li marljivo i pošteno i zalutao u Planini svjetlosti. Bio je on prorok, ali ne bijaše vješt penjač te spuštajući se s planine, nađe na visoke strme litice. Okolni put bio je dug dva dana hoda i sveti prorok odluči sići niz strme hridi, ali posklizne se i rukama se uhvati za stijene. Ispod njega su bili kao nož oštari šiljci stijena. Svetac je dozivao u pomoć. Nekako u to vrijeme našao se tu dječak Aurel, koji vidje čovjeka kako se samo rukama drži za rub ponora. Hitro se popne i reče mu: „Ja ču vam pomoći! Samo se malo strpite.“

Aurel se popne, uhvati se jednom rukom za stijenu, a drugu pruži strancu. Ovaj prihvati dječju ruku, ali ruka bijaše znojna i prorok posavjetuje: „Trebalo bi mi nešto što se ne skliže.“

Aurel se sjeti i bez razmišljanja izvuče iz džepa kip andela

te jedan kraj čvrsto prihvati rukom, a drugi kraj pruži nespretnom penjaču. Uz pomoć kipića- anđela čovjek se uspije uhvatiti za stijenu. Popeo se skoro do vrha, ali mu se nogu posklizne na stijeni te povuće za sobom i dječaka. Sada je dječak visio iznad provalije držeći se jednom rukom za kip anđela. Čovjek uspije nekako dohvatiti nogom izbočinu na stijeni i popeti se na liticu. Kada je počeo vući Aurela, kipić pukne i dječak padne na šiljato kamenje smrtno ranjen. Sveti prorok se nekako uspije dovući do dječaka koji je ležao u krvi.

„Dijete drago! Boli li te jako?“

Dječak odgovori: „Ništa me ne boli“, a suze su mu tekle niz obraze.

„Ako te ne boli, zašto plačeš?“

Dječak pokaza polovicu anđela. „Slomio sam anđela. To mi je jedino žao.“

Drugu polovicu svetac je ostavio na litici. Dječak je gledao u polovicu anđela i izusti samo: „Dragi moj, zlatni anđele!“

Sklopi oči i više ih ne otvori. Svetac, duboko potresen, primi dječakovo tijelo i odnese ga roditeljima. Jan i Lila padoše na koljena pred sinovim tijelom. Ljubili su ga i tepali mu, da bi kamen proplakao. I svetac, duboko dirnut, zaplače. Gledao je svog malog spasioca kako u smrti drži polovicu svog zlatnog anđela. Tada zazove Boga:

„Bože, uzmi moj život, a vrati ga ovom anđelu od dječaka. Pogledaj kolika je u njemu bila dobrota!“

No, nebo osta nijemo i gluho na svečeve molbe. Ukopali su dječaka ispod rascvalog jasminovog drveta. Svetac je poljubio grudu zemlje i stavio je na humak s riječima: „Hvala ti na dobroti, Zlatni anđele!“

Tada se uputio od neutješnih roditelja natrag u planinu. Htio je pošto-poto pronaći drugi kraj dječakovog anđela koji je ostao na stijeni te ga staviti dječaku na grob. Kada je došao do litice, ugledao je neku čudnu svjetlost. Prišavši bliže, vidje Aurela, ali u božanskom zlatnom sjaju, kako sjedi na litici, nasmijan i vedar. Svetac se sagne, poljubi tlo i zahvali nebesima na svemu.

Otada prođoše godine i godine. Tisuće snjegova je vtlalo dolinom i planinom, šume su zelenjele, žutjele, ostajale bez lišća, pa opet zelenjele. Rađali su se ljudi i umirali, ali jedno je ostalo za sva vremena: Zlatni anđeo na Planini svjetlosti. Ljudi su hodočastili i

ako su imali sreće, ugledali bi ga kako im se osmjejuje. Tražili su od njega pomoć kod raznih bolesti pa bi ostavljali poruke na hridinama. Drugog dana su na mjestu poruka nalazili ljekove. Zlatnom anđelu povjeravali su i sve svoje tuge i nevolje, veselja i radosti.

Upravo tom Zlatnom anđelu hitao je vilenjak Ahiopej, jer jedino je Zlatni anđeo imao odgovore na pitanja zagrobnog svijeta i duša koje nisu našle odredište i mir, a to je Ahiopeju trebalo radi Vojske sjena.

Susret nećaka i ujaka

 Emerik je trčao s Gigom satima i umoran odluči sjesti i odmoriti se. Dobro je poznavao krajolik. Nalazio se blizu Mandragorinih vrtova. Glavom su dječaku prolazile svakakve misli. Bojao se hoće li zateći roditelje. Što ako ih je zlotvor Hront pogubio? Jadna mama, jadni tata! Tako razmišljajući, uglavnom crne misli, ugleda na horizontu sjenku jahača s pelerinom i crnim šeširom kakav nose gaučosi. Naravno, to je bio Emanuel. Kako se približavao, tako prepoznaše jedan drugoga.

„Ujače Emanuele! Dragi moj, pa tko bi se tebi nadao?“ poviće Emerik. „Znaš li ujače, da je čarobnjak Hront sebe proglašio carem pa je sa Šamrajevom i Jogajevom vojskom napao našu Bandoliju. Popalio je sve i poubijao mnogo ljudi. Tko se nije sklonio, taj je stradao.“

Emanuel zadrhti kao šiba na vodi: „Zar je to istina? Otkud znaš?“

„Primio sam pismo po golubu kovača Cunfta iz Gordove.“

„Moramo smjesta u Bandoliju da vidimo što je s Morom i Minom“, odlučno će Emanuel. Usput će ti nabaviti konja da ne moraš sjediti sa mnom na El Diablu.“

Zaustavili su se na jednom imanju. Tu je Emanuel nakon duljeg pogadanja povoljno kupio bijelog arapskog konja. Emerik ga je nazvao Arap. Pomiluje ga, priljubi mu se uz vrat i pucne jezikom. Arap poleti, El Diablo također, a Giga za njima. Jurili su u svoju Bandoliju, u neizvjesnost.

Šamo Lol u Hrontovoj tamnici

 a to vrijeme Šamo Lol je koračao svojim dugim koracima, dok su mu sijeda kosa i brada vijorile na vjetru. Žurio je prema Planini svjetlosti. Tko zna koliko dugo već nije spavao niti jeo, ali unatoč tome glad nije osjećao. Dakle, naš vilenjak je išao gledajući unaokolo, ali nesmotreno, što nije običaj kod vilenjaka. Osjetio je on, doduše, da nešto nije u redu i tako je upao u zasjedu i odjednom je sa svih strana opkoljen Hrontovim vojnicima naoružanima do zuba. Među njima bio je i sam Hront.

„Zar se nećeš pokloniti caru?“ pobjednosno upita Hront vilenjaka.

„Imam jedan život i dok ga imam i dok sam njegov vlasnik, nikada se tebi neću pokloniti“, prkosno odgovori vilenjak.

Hront naredi vojnicima: „Bacite ga u tamnicu i okujte, a poslije ćeš ti odlučiti što s njim.“

Ugurali su Šamo Lola u čeliju bez prozora. Hront je došao pogledati kako su ga stražari okovali i bio je zadovoljan. Nasmijao se: „Još ćeš ti kleknuti pred cara Hronta.“

„Hoću! Samo kad se uvjerim da si doista mrtav.“

Gledali su se neko vrijeme i vilenjak primijeti lanac zla vezan za debeli remen koji je nosio Hront oko svoga plašta.

„Sve je krenulo od tog lanca i samo njegovim uništenjem može prestati“, mislio je vilenjak. „Samo, kako ga se domoći kad su tisuće vojnika stalno oko Hronta, a i on sam vrijedi za tisuću sa svojim zlim moćima.“

Hront se pakosno nasmije i naredi straži: „Samo mu vode dajte, hrane ne!“

Šamo Lol se tješio da barem neće biti žedan.

Izlazak iz Zemlje živog pijeska

Aeć nekoliko dana su sjedili na kamenoj stijeni čarobnjak Bront i knez Velden. Konačno ugledaše plavičasti trag koji ih je pozivao da napuste Zemlju živog pijeska. Narod se brzo okupio i s Brontom na čelu krenuli su slijedeći plavi trag koji je poslao Šamo Lol. Kako je Šamo Lol slao to svjetlo, ostaje tajna. Putovanje je prošlo bez problema. Na samom izlazu iz Zemlje živog pijeska ugledaju neprijateljske vatre.

„Pa oni nisu otišli“, prošapće knez Velden.

„Otišli su! Ovo je samo njihova straža pred zemljom u koju se nisu usudili kročiti, jer bi svi izginuli. Pssst, nitko od stražara ne smije pobjeći. Treba ih smjesta sve eliminirati, da ne dospiju reći svom caru Hrontu kako je narod Triopije izašao iz izbjeglištva“, reče Bront.

Tada izvadi jednu bočicu s crvenom tekućinom i baci u vatru oko koje su vojnici sjedili. Kad se bočica u vatri pregrijala, snažno je esplodirala u lice vojnicima. Bilo je to nešto poput vatrometa i vojnici popadaše mrtvi.

Narod počne slaviti svoj povratak u zavičaj.

Knez Velden je održao dirljiv govor:

„Narode Triopije! Znam da nisam moćan i bogat vladar, ali sam pošten i koliko volim svoju obitelj, toliko volim svakog podanika. Bog mi je svjedok. Znam da volite svoju domovinu i ja sam vrlo ponosan na vas jer ljudi su ono što neku zemlju čini lijepom, a ne polja ili šume. Svima zahvaljujem što ste se žrtvovali. Vi ste vrijedan i marljiv narod i sagradit ćete opet kuće i staje. Procvest će opet blagostanjem naša kneževina. Kako je meni i mojoj obitelji, tako neka bude svakom u Triopiji“, završi govor knez Velden.

Bront čestita knezu na govoru i objavi: „Više vam ne trebam. Ja odlazim u rat protiv svoga brata Hronta, ma gdje bio, jer mu želim doći glave. Sto puta je to zaslužio svojim nedjelima.“

Knez se zahvali Brontu i upita: „A mastodont?“
„Neka ga vaši ljudi hrane i timare, a možete ga pustiti da se
vrati među svoje“, odgovori Bront, mahne svima i krene. Uskoro
nestade u daljini.

Kamen smutnje

Hiopej je hitao što je brže mogao i već je u daljini video plave obrise Planine svjetlosti, kad naiđe na jedan potok. Bijaše bistar kao suza. Vilenjak odluči utažiti žed, ali kad prinese vodu usnama, začu:

„E, nekada su vilenjaci bili najpametnija bića na svijetu. Sva živa stvorena su tražila odgovore kod vilenjaka. Kraljevi su dolazili i klanjali im se, a danas, evo što se događa. Oni traže odgovore po svijetu, lutajući. Žalosno. Vilenjaci ne znaju ni odgovoriti na jednostavne stvari, a kamoli na teža pitanja.“

Ahiopej se ogledavao da vidi tko to govori. Ugledao je jedan oveči kamen iz kojega je dopirao glas.

„Nikad nisam čuo da kamen govori“, čudio se vilenjak, a kamen nastavi pričati vrlo uvjerljivim glasom:

»Čuo sam mnogo priča o mudrom vilenjaku Ahiopeju koji živi u Mandragorinim vrtovima. Čuo sam i to da je najpametniji od svih vilenjaka i čarobnjaka. Čuo sam da zna sve odgovore, a sada, eto ga pored sebe gledam jadna i punog pitanja i sumnji. Evo, ovog trenutka baš misliš hoće li ti Zlatni anđeo dati odgovore na pitanja kako umiriti duše Vojske sjena koja samo što nije krenula ubijati sve živo pred sobom. Još jedino dva njihova kralja zadnjim snagama zadržavaju red pred rasulo, ali već se poneki vojnici odmeću i pucaju po putnicima namjernicima iz čista mira. Trebao si znati da Zlatni anđeo uopće ne postoji. Trebao si zapaliti polja mandragore da izgore duše davno poginulih vojnika, a ne da nađu mir.“

Kako je kamen pričao, tako je Ahiopej bivao sve uvjereniji da čini glupu stvar što traži Zlatnog anđela i pomisli:

„Trebao sam stvarno zapaliti polja mandragore neka izgore duše tih ljudi koji napadaju nedužne. Sve nekako ima smisla što kamen priča.“

Sjedne da čuje još koju od kamena.

A kamen nastavi:

„Ako već ja moram tebi dijeliti savjete, a ne ti meni, što je žalosno, onda ti savjetujem da se vratiš odakle si i došao, da ostaviš na miru stvari koje se ionako moraju dogoditi. Nisi ti, vilenjače gospodar tuđih sudbina i što te briga za njih. Neka se svatko sam brine za svoju sudbinu. Ovako guraš nos tamo gdje mu nije mjesto. Ne treba ti takva blamaža, vilenjače. Sačuvaj još malo dostojanstva što ti osta i idi kući.“

Bio je to kamen smutnje koji pokoleba Ahiopeja i on zbumjen, bez sjaja u očima krene natrag. Hodao je tako dobrih pola sata kada se spotakne na kamen sličan onom koji mu je govorio.

„Jao!“ ote se Ahiopeju, „to boli.“

Kamen mudrosti

„ e gledaš kamo ideš!“ začuje se glas.
Ahiopej pogleda i vidje da i ovaj kamen govori.
Kamen nastavi:

„Nije čudno vilenjače, da kamenje govori, već je čudno što se s tobom događa. Mudro si dosad svladao sve prepreke. Mudro si odlučio poći do Zlatnog anđela po zagrobne odgovore za Vojsku sjena, koje jedino Zlatni anđeo zna. Vojska je tvoja briga, jer je na tvom imanju, a baštinio si ju od svoga djeda. Na tom imanju bacio je tvoj djed mandragoru od srditosti, što nije mogao pomoći niti jednom vojniku, jer bijahu već svi mrtvi. Tada je izraslo polje mandragore i raslo je tisućama godina, a to je dušama pokojnih vojnika davalо mir. Sada, kad se to poremetilo i kada je zlo pokrenulo svoj kotač, ti si pošao pravim putem na pravo mjesto i sada odustaješ. Imaš tisuću i sto godina. Zar ti je potrebno još pričati da se uvjeriš kako je ono što ti ja govorim istina i jedina ispravna stvar.“

Bio je to kamen mudrosti i vilenjak je sada gledao drugačije na stvari, ali još je bilo sumnje:

„Nisam ja načinio lanac zla i nisam ja vlasnik tuđih sudbina. Osim toga, neka svatko sebi mete pred vratima.“

Nato kamen progovori:

„Ako smo već kod metenja, onda pometi i bratovu pogrešku. Zašto je zaspao kada je meteor serpentiusa padao? Zašto je dozvolio da Hront dade iskovati lanac zla i pokrene Vojsku zla? Zašto bi ti palio duše vojnika koji su poginuli na bojnom polju? Jesi li ti vrag ili vilenjak?“

Ove riječi potpuno vrate iz sumnje Ahiopeja da čini pravu stvar te reče kamenu: „Vrijedno bi te bilo ponijeti.“

„Ne bih ti to preporučio. Mnogi su pokušali, ali tko me dotakne, poludi.“

„Pa i ja sam te dotaknuo nogom. Zar će i ja poludjeti?“

„Ne! Ti si slučajno i bez ikakve namjere naletio na mene, a to je velika razlika.“

Ahiopej još upita kamen: „Zašto se ona planina zove Planina svjetlosti?“

Kamen bezvoljno odgovori: „Nema ničeg tajanstvenog u imenu planine. Nazvali su je Planina svjetlosti jer iza nje izlazi sunce, a to narodu donosi svjetlost pa je planinu netko u davnini tako nazvao. Taj naziv nosi još do danas.“

Vilenjak se zahvali kamenu te krene prema Planini svjetlosti.

Plasius, odmetnuti Ahiopejev učitelj

 Petko koga se ili nije želio sjećati, ili nije volio govoriti o njemu, Ahiopej je morao susresti. I to baš sada ovdje, gotovo pred ciljem. Pojavio se u obliku leptira koji je letio oko Ahiopeja. On ga pokuša uloviti, ali leptir se pretvori u običan suhi list, a dobro poznati glas mu se obrati: „Zahrđao si mi, učeniče! Puno sam od tebe očekivao, puno te toga naučio, ali izgleda da ti je sve isparilo iz glave.“

Ahiopej prepozna glas svog učitelja Plasiusa. Plasius mu se pojavi iza leđa i podbode ga svojim štapom. Ahiopej se okrene:

„Teška srca priznajem da si mi bio učitelj, jer si se poslije odao crnoj magiji i bio na strani zla, na kojoj si i sada. Čuo sam za mnogo tvojih nedjela. Nije mi jasno kako si mogao od onog plemenitog stvora punog tajni postati ovako zao. Koji je tome razlog?“ upita Ahiopej.

„Moć, učeniče! Povećao sam nekoliko puta svoju moć.“

„Pa imao si dosta moći. Zar ti nije bilo dovoljno?“

„Moći nikada dosta. No ti to nikada nećeš shvatiti. Jedva si pobjegao onom budalašu iz labirinta. Da pukneš od smijeha. Mogao si ga zgromiti tasmanijskom vatrom ili grimiznom hladnoćom koje poznaješ. Ti si ostavio da te taj šarenim papagajem. I ti si mi vilenjak? Sramim se što sam bio tvoj učitelj!“ ljutito će Plasius.

„I ja se sramim što si mi ti bio učitelj“, reče Ahiopej, ne mogavši više podnijeti zlobno blebetanje učitelja Plasiusa.

„E, kada je tako, onda ćeš, učeniče morati natrag, jer ovo je moj teritorij i ja ti ne dozvoljavam prijeći do planine“, zlobno će Plasius.

„A jesli njezin vlasnik?“

„Nisam, i nije me briga za tu planinu“, odgovori zli vilenjak.

„Sigurno se plašiš gospodara planine, malog dječaka, Zlatnog anđela“, podbode ga Ahiopej.

Ovo je razbjesnilo Plasiusa koji je doista htio biti gospodar Planine svjetlosti i nije mogao ništa protiv Zlatnog anđela. Zato ljutito reče: „Biraj igru!“

Birati igru značilo je birati oružje kojim ćeš biti usmrćen, ili kojim ćeš pobijediti, jer igre vilenjaka bile su nadmetanje u lukavstvima dok jedan ne nadmudri drugog toliko da ovaj od sramote zaustavi rad svog srca i umre.

„Igrat ćemo tvoju omiljenu igru poslovica“, predloži Ahiopej.
„Prihvaćam!“ reče Plasius i sjedne na travu pred Ahiopeja.

Ahiopej počne: „Arčibald je šetao dvadeset minuta po kiši da mu se nije smočila nijedna vlas na glavi. Nije nosio šešir, nije nosio kišobran i glava mu nije bila ničim pokrivena. Odjeća mu se smočila. Kako se to dogodilo?“

Plasius se nasmije: „Ne mogu vjerovati da mi daješ tako lagan zadatak. Pa Arčibald je, naravno, bio čelav.“

„Sada sam ja na redu“, reče Plasius. „Što je to? Trideset i dva brata stanuju u mračnoj kući.“

Ahiopej se zamisli pa odgovori: „To su zubi.“

„A sada mi, Plasiuse odgovori koja je misterija najveća na svijetu?“

Plasius je mislio o svim misterijama koje poznaće i odlučno odgovori:

„Dobivanje dijamantata od blata.“

„Netočno, Plasiuse!“

Plasius se nije mogao složiti da to nije najveća misterija pa upita: „A koja je za tebe, Ahiopeju, najveća misterija na svijetu?“

Ahiopej ga pogleda i odgovori mu: „Život! Život je najveća misterija!“

„To su gluposti i budalaštine. Kakav život?“

Ahiopej zaključi: „Što se mene tiče, ja sam pobijedio, a ti izgubio.“

„Ne, nikako! Ja sam Plasius, najveći od najvećih i ne priznajem takve gluposti kao odgovore.“ Uzme kristalnu kuglu i u nju počne uvlačiti Ahiopeja. Kada je već bio do pasa u njoj, Ahiopej osjeti da gubi bitku te pomisli:

„Moj narod, moji prijatelji. Zlatni anđeo...“

U tom trenu kugla prsne, ali prsne i Plasiusovo srce i on se

sruši na travu. Ahiopej je bio svjestan da mu je netko pomogao, ali nije znao tko i nikada to više u životu nije uspio saznati. Uglavnom, kada je Plasiusu srce puklo, nad Planinom svjetlosti na jednoj strmoj litici zasjalo je zlatnim sjajem.

Lekcija iz mačevanja

 onj Arap pokazao se doista dobrim. On i El Diablo ponosno su jurili da ih Giga nije mogao stizati. Zato Emerik smjesti Gigu na sedlo ispred sebe.

Emanuel je pitao Emerika zna li se mačevati, našto Emerik prizna da nije vješt i zamoli ujaka da ga poduči kad bude imao vremena. Emerik mora naučiti baratati mačem pravde kojega je kovao kovač Dumbius tri mjeseca na vatri istine.

„Večeras, kada siđemo odmoriti se i nahraniti konje, mogu te malo podučiti barem osnovama“, predloži ujak.

Jahali su do samog sutona. Stigli su sasvim blizu Bandolije, ali konji su bili umorni od cjełodnevnog trka i trebalо ih je nahraniti, napojiti te odmoriti. Mjesečina je sjala i vidjelo se kao da je dan. Zato nisu vatrnu ni palili, ali najviše zbog toga da ne privuku pažnju Hrontove izvidnice ili uhoda. Večerali su suhu veprovinu i nakon većere ujak predloži:

„Mladiću, hajde da ukrstimo mačeve!“

Obojica isukaše mačeve i Emanuel počne s obukom:

„En gard“ i lijevu ruku stavi iza leđa, a desnom digne mač uvis prema Emeriku u znak viteškog pozdrava. Isto to učini i Emerik. Emnuel u dva-tri poteza izbijje mač Emeriku iz ruku i pouči ga:

„Ti i mač morate biti jedno. Ako si odlučio biti mačevalac, mač mora biti produžetak tvoje ruke. Kako bi činio s rukom, tako radi s mačem. Ne gledaj u sjećivo, već mene u oči. U očima pravi mačevalac čita misli protivnika i smišlja poteze. Upamti! Mač je oružje, koje bolje da ne postoji, ali je mač i predmet koji ti može spasiti život i živote tvojih dragih. Mač je zlo, ali mač je i nešto što brani tvoj ponos i dostojanstvo. Drži ga čvrsto u ruci, a vitlaj njime kao labudim perom.“

Nakon tih riječi zauzeše ponovo stav za napad. Emanuel krene u napad ali, na svoje iznenadenje, vidje da je dječak shvatio sve

njegove upute, čak više od toga. To razveseli ujaka i on podje čestitati nećaku, ali kako je baš u tom trenu mjesec zašao za oblak, Emerik ne vidje pruženu ruku, već pomisli da je to ujakov mač te zamahne i udari ujaka u ruku. Emanuel stisne zube shvativši da je to splet nesretnih okolnosti. Pogleda ruku, ali ni traga krvi ni rani.

„Jesi li me udario pljoštimice ili sjećivom?“ upita Emanuel Emerika.

„Sjećivom.“

„Pa onda tije mač tup kao da je od drveta. Daj da ga pogledam!“

Emanuel proba oštricu mača i vidje da je oštriji od njegovog, ali zašto ga nije posjekao nije razumio, a onda se Emerik sjeti:

„Čuj! Šamo Lol mi je rekao da je to mač pravde pa ne bi bilo pravedno da povrijedim svog ujaka kojeg volim i koji mene voli.“

„Pa otkud mač zna tko je na strani dobra, a tko na strani zla?“ začudi se Emanuel.

„Zna onaj tko ga ima. Vilenjak me upozorio na to da je mač nešto posebno.“

„Dobro“, reče Emanuel, „onda je tvoj mač za mene bezopasan.“

Nasmijaše se obojica te legoše naslonivši glave na sedla. Pored njih su konji pasli travu, a Giga se zavukao Emeriku pod noge i grijaо ih svojim toplim krznom.

„Sutra putujemo u zavičaj“, reče Emanuel.

„Da“, sa zebnjom u glasu potvrđi Emerik i poslije toga ubrzo zaspaše.

Spaljena zemlja

 Utro ih probudi prvim zrakama sunca i pjevom ptica. Osedlavši konje, krenuše put Bandolije. Za pola sata već su jahali Bandolijom. Jedva su prepoznali krajolik. Sve je bilo spaljeno. Nigdje živog bića. Jahali su oprezno da ne naiđu na Hrontove straže.

„Bože, što su učinili od našeg zavičaja!“ uzdahne Emerik.

„Platit će oni to! Ne može se samo tako rušiti, paliti i ubijati nekažnjeno. Svaka sila za vremena“, reče Emanuel.

„Slažem se. Ali to neće vratiti one koje je zli Hront pogubio.“

„Nažalost, neće!“ potvrdi Emanuel.

Prolazili su Gordovom. Sve je bilo spaljeno do temelja. Cunftova kovačnica i kuća sada su zgarište. Golubova nije bilo. Potjeraše konje prema mlinu. Opet naiđoše samo na zgarište. Jedino je dio mlinskog kola koji je bio u vodi, ostao čitav. Emerik sjedne, dohvati rukom ostatak mlinskog kola, a u očima mu se zacakle suze. Emanuel također nije imao riječi jer su mu se zagušile u grlu.

„Tatu i mamu moramo potražiti. Možda su se uspjeli skloniti.“

„A što misliš, kamo su se mogli skloniti od opasnosti?“ zapita ga Emanuel.

„Jednom je tata pričao o Tanajskim planinama u kojima te nitko ne može pronaći i koje su najbolje slonište u opasnosti“, prisjeti se Emerik.

„Onda krenimo prema Tanajskim planinama“, požurivao je Emanuel.

Krenuli su potjeravši Arapa i El Diabla u kas, a pred njima se pružao žalostan prizor spaljene zemlje. Tužno je to kada ti spale zavičaj i mjesta djetinjstva za koje te vežu najdirljivije uspomene.

Bront spašava Šamo Lola iz tamnice

Bront prođe kroz Hrontove vojne redove neopažen. Naime, niti je on znao gdje su oni, niti se skrivaо, već je širom puta kretao sam sa svojim mislima a najviše na koji način da zaustavi svoga brata Hronta u osvajanju okolnih kraljevstava. Kuda god je prošao, vidio je palež i nesreću. Ljude uopće nije sretao jer su bili skriveni u šumama daleko od Hrontove vojske.

Popeo se tako na jedan brežuljak, ali se brzo sagnuo. Cijelo polje, koliko god je oko sezalo, bilo je puno crnih vojnika s karakterističnim znakom lanca na odjeći, kacigama i štitovima. Hront je naredio da njegova vojska mora nositi taj znak. Od tog lanca svo zlo je i krenulo. Bront sjedne. Razmišljaо je što da učini. Zatim zaključi:

„Moram uhvatiti nekog njegovog vojnika, onesposobiti ga, obući njegovu odjeću i pokušati doći do brata Hronta. Probat ћu mu ukrasti lanac zla i pobjeći, jer ga pobijediti ne mogu. Njegova magija je mnogostruko jača od moje, a ako ukradem lanac zla, možda zaustavim i tijek nesreće.“

U tom trenutku začuje galop negdje iza sebe. Skoči u jarak, maskira se šibljem i pričeka da vidi tko je. Bio je to Brontov general na konju, oklopljen, mrk i zamišljen. Bront baci na puteljak nekoliko kapi Mezeosovog ulja i zaustavi disanje. Kad konjanik dojaši do mjesta gdje je Bront bacio Mezeosovo ulje, pade kao pokošen. Bront brzo pogradi generala i odvuče ga u zaklon, ne dišući. Mezeosovo ulje bilo je jaki narkotik za uspavljivanje bolesnika pred operacijom. Bront se brzo preobuče, zajaši generalovog konja i krene niz brije u leglo zla. Kada je prišao prvim stražama, jedan stražar ga pozdravi i zatraži lozinku.

Bront se nađe u nevolji jer nije znao lozinku te se namrgodi i prodere:

„Lozinka je ‘Moj mač-tvoj vrat-vojnik bez glave’, ti mali bijedni crve!“

Vojnik se prenerazi od straha i mada nije ni generale smio puštati bez lozinke, makne se s prolaza i propusti ‘generala’ u strahu za svoj život. ‘General’ Bront odjaše dalje i začuje razgovor dvojice vojnika:

„Sada moramo odnijeti vode onom vilenjaku Šamo Lolu u tamnicu.“

Bront siđe s konja i neprimjetno počne slijediti vojnika koji uđe u jednu zgradu i zatim nastavi u podrum. Bront ga je slijedio do kraja. Zrak je bio težak i ustajao, svjetlo luči obasjavalo je mali prostor, kad Bront spazi stražara pored tamnice i poviče:

„Stražaru! Ovamo!“

Stražar krene prema Brontu da vidi tko ga to zove. Kako se približavao, tako mu Bront počne govoriti:

„Tebi su očni kapci teški. Tebi se jako spava. Zaklopi oči i spavaj. Ne budi se dok te netko ne udari nogom u stražnjicu.“

Stražar zaspi i počne hrkati. Bront uze ključeve iz njegovog džepa i otključa tamnicu. Šamo Lol je spavao.

„Gle, gle! Hipnotizirao sam i njega. Što se mora, mora se!“ i udari Šamo Lola nogom u stražnjicu. Šamo Lol se probudi i začuđeno počne promatrati generala. Shvati da to nije general, već netko njemu poznat. Bront prekine nedoumicu: „Šamo Lole! Ja sam Bront i došao sam te izvući iz tamnice.“

Šamo Lol bunovan reče:

„Čim si ušao i počeo govoriti, shvatio sam da nisi general Hrontove vojske, ali ta tvoja hipnoza me uspavala. Još nikada me nitko nije uspio hipnotizirati.“

„Brzo se preodjeni u odjeću ovog vojnika i bježimo odavde, dok još nitko nije došao.“

Za tili čas Šamo Lol se preobukao. Izašli su iz zgrade, pomiješali se među vojsku i polako se udaljavali. Nitko ih nije zaustavljaо i ubrzo zamakoše u šumu.

Tanajske planine

 Tanajske planine su prekrasan kraj okružen brzim bistrim rijekama punim vodopada i brzaka. Livade su prepune divljači. Guste šume borova zrcale se u tamnomodrim planinskim jezerima. Oblaci dodiruju najviše vrhove Tanajskih planina i ako se netko ovdje sakrije, siguran je da ga nitko neće naći jer ima bezbroj tajnih mjesta gdje se može sakriti i živjeti od plodova šume.

Emerik i Emanuel su zadivljeni jahali bez riječi, uživajući u pogledu. Čak je i Giga, koji je inače nezainteresirano spavao na sedlu ili trčkaroa za konjima, ovaj put promatrao sa zanimanjem. Emanuel prvi prekine šutnju:

„Tanajske planine su nešto najljepše što sam dosad vidiо!“

„Slažem se! No, ujače, daj zatrubi u taj svoj rog. Možda ga netko čuje pa nam odgovori.“

Emanuel zatrubi, a jeka se vrati sa svih strana, tako da je najmanje deset puta zvuk roga ponovo dolazio do njih.

Odjednom se iz daljine začuje odgovor. Emerik pogleda Emanuela i obojica istog trena podbodoše konje u smjeru roga, koji im se odazvao. Nisu znali tko se javlja rogom, ali su pretpostavljali da bi to mogli biti Mor i Mina. Uskoro se na proplanku ispred litice koja se spuštala u planinsko jezero, a s druge strane bijaše šuma. Tu ugledaše ljude iz Gordove i pozdraviše se. Emerik je pažljivo promatrao i kada ugleda Mora i Minu, razveseliše se svi kao nikad u životu. Majka dotrči do Emerika, zagrli ga i poljubi brišući suzne oči. Mor primijeti, gledajući sina: „Sine moj! Pa ti si mi nekako odrastao u međuvremenu. Otišao si kao dječak, a sada si mladi vitez na konju.“

„Svašta se dogodilo u međuvremenu“, odgovori Emerik.

„Ništa dobroga“, doda Mor, „ali hvala Bogu, svi smo živi i zdravi i možda će prestati to zlo koje je zadesilo sve poznate zemlje.“

Nato se Emerik obrati ocu: „Prestat će, tata, ali kad zlu stanemo na rep i kad mu slomimo kičmu. Samo od sebe neće!“

Otac je slušao pažljivo mladićeve riječi i zaključi da je dječak doista odrastao jer ga je zlo natjeralo iz djetinjeg svijeta u svijet odraslih.

Mina upita: „Sigurno ste gladni i žedni? Imamo pečenog mesa, kruha, voća, medovine pa se najedite i odmorite.“

„Nemamo puno vremena, mama. Ujak Emanuel i ja ćemo sutra već krenuti natrag jer imamo još neka posla obaviti.“ Nije htio majku opterećivati time kamo idu i koliko je put opasan.

Majka se iznenadi: „Zar tako brzo odlazite? Najedite se dobro, a ja ću vam spremiti na put jela i pila da ne budete gladni ni žedni.“

Svi su sjedili oko vatre koja je lijepo pucketala. Muzikant Fičukalo iz Gordove donio je harmoniku pa uz vatru zapjevaše pjesmu koja je odjekivala visokim planinskim vrhuncima:

„Crvene i bijele ruže
Cvjetaju u svakom kraju,
Al' najlepše mirišu baš
Tamo u mom u zavičaju.“

Obične svakodnevne riječi pjesme poprimile su u situaciji u kojoj su se nalazili, gotovo himničan naboј te su svi pjevali u domoljubnom zanosu.

Rano ujutro Emerik i Emanuel su se oprostili od Mine i Mora, uzeli hranu i medovinu i Emerik im savjetova: „Vi ostanite dok ne dođe netko po vas. Ovdje ste na sigurnom i uskoro će prestati zlo pa ćemo se vratiti u Gordovu.“

Podbodoše konje i krenuše natrag jer morali su oteti Hrontu lanac zla. Kako i na koji način, još nisu znali.

Hrontov bijes

kružen kopljanicima i oklopljenim vitezovima Hront je sjedio na visokom prijestolju.

,Zovite mi generala Treće armije!“ zagrmi Hront.

Ubrzo u prostoriju uđe general i pokloni se: „Izvolite, vaše carsko veličanstvo!“

,Čuo sam da ti je pobjegao onaj vilenjak Šamo Lol. Nekome će zbog toga pasti glava!“

General se počeo opravdavati, a Hront ga prekine: „Ti si najodgovorniji i ti ćeš platiti!“

Istog trena Hront zavitla žicu, baci je oko generalovog vrata i počne ga gušiti. Stezao je žicu dok general nije pao mrtav. Tada naredi da se vojska postroji. Trubač zasvira, a vojska u tren oka stade u pravilan stored. Naime, u jednom redu ih je po širini bilo stotinu, a u dužinu oko kilometar. Bila je to zastrašujuća sila koja je čekala naređenje svog cara. Uz zvuk fanfara pojavi se Hront na jednom postolju i započne govor:

,Mlitava bagro nespretnjakovića! Nikada nisam video ovoliki broj budala na jednom mjestu. I vi ste mi neka vojska! Obećao sam vam svijet. On je pred vama, a vi ga ne znate uzeti. Doveo sam starca u zatvor, a on vam pobegne. Ima li tome uopće opravdanja? Pola vas nespretnjakovića ću pobiti, a od druge polovice oformiti manju, ali djelotvorniju vojsku. Ovoga puta ću vam oprostiti jer sutra krećemo na tri kraljevine odjednom. Prva je na redu Bandolija, a poslije toga sve preostale manje kraljevine i svijet je naš. Od vas tražim da budete nemilosrdni. Palite, ubijajte i uzimajte ratni plijen! On pripada vama. Sada se pripremite, a onda odmorite. Ujutro krećemo.“

Dva vilenjaka traže kradljivca

Samo Lol i Bront, došavši u šumu, sjednu da se odmore i dogovore strategiju, koju je Šamo Lol imao u glavi. Hrontu se mora ukrasti lanac zla i baciti u grotlo vulkana, kako bi zlo prestalo. A kako to izvesti? Bront je predložio da to izvedu sutra kada Hrontova vojska bude raspodijeljena na tri fronta. Hront će ostati s jednom armijom i bit će usredotočen na tijek ratovanja, a ne na lanac, koji je doduše, uvijek nosio o remenu.

Ali tko će ukrasti lanac? Gdje naći tako vještog kradljivca?

Tada se Šamo Lol sjeti priče koju je čuo od zatvorenika dok je bio zatočen u tamnici. Pričali su o kraljevinama Severovinama, kralju Dragusu, kraljeviću Blagusu i vještom kradljivcu Drpu. Kraljevina je dobila ime po vjetru sjevercu kojemu je jako izložena. Udaljena je oko sat vremena hoda i još ju Hrontova vojska nije opustošila. Brzo krenuše u tom pravcu. Kad su se približili, zaustavila ih je naoružana straža. Došljaci se predstave i jedan stražar ih odvede kralju. Ispričali su mu sve o Hrontu i lancu zla, a onda upitali za Drpa. Drp nije bio običan kradljivac. Krao je samo od bogatih i lakovih trgovaca i bogataša, a plijen je dijelio sirotinji.

„On može ukrasti i oko, ako ne paziš i ne gledaš“, našali se kralj.

„Moramo ga upoznati“, znatiželjno će Šamo Lol.

Društvo se za stolom častilo, kad uđe Drp, skromno odjeven. Zapazili su mu njegovane ruke i dugačke, vitke prste. Čovjek pozdravi, a društvo za stolom ga ponudi da sjedne s njima. Šamo Lol objasni Drpu svoju zamisao, posegne u džep za papirom na kojemu je skicirao plan operacije, ali papira nije bilo.

„Možda tražite ovo!“ upita ga Drp pokazujući skicu koju mu je neopaženo ukrao.

Šamo Lol je bio zbumjen tolikom vještinom. Svi se nasmijaše, a naposlijetku i Šamo Lol, jer tako vješta lopova nije još vidio.

Bront upita: „Dakle, prijatelju Drp! Želiš li nam pomoći? Moraš znati da je zadatak opasan po život. Treba Hrontu ukrasti lanac zla i pobjeći, a Hront je okružen silnom vojskom.“

Drp će uvrijedeno: „Neka mi netko pokaže čovjeka koji će reći da je Drp kukavica. Ja se ne bojim nikoga i spremam sam za pravednu stvar dati i ovu lopovsku glavu.“

Nakon večere Drp će odlučno: „Sutra krećemo!“, a društvu za stolom naloži:

„Pripremite mi odijelo ranarnika. Nađite mi spretnog momka za pomoćnika da glumi ranjenog vojnika kojemu ću pružati pomoć i previjati ga. Trebam crveno obojane zavoje i fine masti iz Perzije. Šamo Lol i Bront će glumiti Hrontove vojниke koji će na nosilima nositi mog pomoćnika. Za ostalo ne pitajte i ne brinite. Kada vam kažem ‘Voda’, to će biti signal za bijeg. Neka svatko bježi svojim putem. Ne smijemo biti svi na okupu, jer bi nas primijetili. Sastanak je kod Medene lipe u šumi na Severovinama.“

Svi su se pripremali za sutrašnji dan, koji je trebao biti dan početka kraja zla. Pala je noć, a nitko nije spavao od uzbuđenja zbog sutrašnjeg odlučujućeg dana.

Emerik na Ahiopejevom tragu

 oćnu tišinu prekinuo je topot kopita. Neki jahač je prolazio Severovinama i dojahač do kraljevog dvora. Straže su bile budne i pripravne te nategnuše lukove i lučima osvijetliše jahača. Bio je to Emerik s Gigom na Arapu.

„Na putu sam prema Mandragorinim vrtovima pa sam se mislio tu malo odmoriti. Moje su namjere poštene.“

Budući da nitko nije spavao te noći, čuo ga je Šamo Lol i zapita: „Kome ideš u Mandragorine vrtove?“

„Idem do vilenjaka Ahiopeja“, odgovori Emerik.

„Što će ti vilenjak Ahiopej? upita ponovo Šamo Lol. Došljakov glas učinio mu se nekako poznat.

„Mislim da bismo se trebali predstaviti, a ne samo ispitivati“, reče Emerik i predstavi se.

„Ja sam Emerik, a kada se vi predstavite, tada ću vam reći zašto idem vilenjaku Ahiopeju.“

„Ja sam Šamo Lol, a pored mene je Bront. Mladi moj viteže, tko bi se tebi nadao? Sjaši i dođi da se zagrlimo!“

Izgrišće se i Emerik im ispriča sve o Bandoliji i Tanajskim planinama i zapita Šamo Lola: „Kakvi su vaši planovi?“

„Sutra krademo lanac zla Hrontu i bit će gusto.“

„Idem i ja s vama!“ odlučno će Emerik.

Šamo Lol ga pogleda:

„Čuj, Emerik! Moj brat Ahiopej je krenuo na Planinu svjetlosti do Zlatnog anđela. Od brata nema nikakvih vijesti i ti bi u ovom trenutku bio od najveće koristi da kreneš za njim i da vidiš nije li mu se što dogodilo, jer trebao je već stići natrag.“

„Dobro, Šamo Lole! Ako sam potrebniji Ahiopeju, ja krećem čim se malo odmorim, a vama želim sreću.“

Kad je malo predahnuo, podbode Arapa i s Gigom u sedlu pojuri u noć. Jurio je koliko je vidljivost dozvoljavala. Razmišljao

je o svemu i bio jako zabrinut. Trebalo je brzo djelovati jer su se događaji zakomplicirali. Nitko živ nije imao mira. Svi su ili ratovali, ili bili u planinama u izbjeglištvu. Život je poprimio sasvim krivi tijek. Nadao se da će Šamo Lol i Bront uspjeti u svojoj nakani da ukradu lanac zla. Nadao se da će i on sam uspjeti pomoći Ahiopeju da donese odgovore za Vojsku sjena, koja je tražila samo svoj spokoj.

Odjednom je Giga tiho zarežao, a Emerik ugleda vatru i osjeti prisustvo stranca. Izvadi mač i počne se šuljati. I Arap načuli usi. Na čistini jedan čovječuljak je plesao i pjeval kraj vatre. Bilo je nečeg i luckastog i nadnaravnog u tom plesu i pjesmi. Emerik je čuo za šumske patuljke Lukavce koji su znali mnoge tajne šume i često su ljude navodili glasovima i djelima na krivi trag, kako ne bi ulovili neku životinju ili posjekli stablo. Oni su bili istinski čuvari šume koja je bila njihov dom. Pričalo se da noću pjevaju i plešu oko vatre, a danju spavaju.

„To je jedan od njih“, pomisli Emerik te posluša što to i o čemu pjeva patuljak Lukavac.

„Ime mi je Lalai Bao
Šuma je moj dragi dom.
Zavarat ēu trag ja svakom
Tko pokuša šetat' njom.

Nikom neću reći tajnu
Nek se u krug šumom vrti
Da je prijelaz Vilin most
Preko crne Rijeke smrti.“

Emerik polagano bez šuma ostavi Lukavca da i dalje pjeva i pleše. Neka se vesele bar patuljci, kad ljudi pate. Odjaše dalje, ali u glavi mu je odzvanjala pjesma patuljka Lukavca; naročito onaj dio kako je Vilin most prijelaz preko Rijeke smrti.

„Nadam se da ta rijeka nije na mom putu“, sam za sebe reče Emerik. „Samo bi mi trebale još kojekakve peripetije i čarolije na putu. Kao da ih već nije bilo dosta.“

U tom razmišljanju dođe do Bistrih brzaka koji su prštali bisernim sjajem na prvim zrakama jutarnjeg sunca. Bio je očaran i

zanesen ljepotom brzaka, kad ga prene pitanje: „A kamo, momče?“

Emerik se okrene i ugleda visokog i snažnog čovjeka sa sjekirom u ruci

„Ja sam Emerik. Idem svojim putom nikoga ne dirajući i gledam svoja posla. Moram stići na Planinu svjetlosti.“

Čovjek vidje da ima posla s iskrenim mladim vitezom pa se predstavi:

„Ja sam drvosječa Svor. Moj posao je čišćenje šume od porušenih i trulih stabala i šipražja tako da šuma može lijepo napredovati. Zastani malo da te ponudim čajem od ljekovitog šumskog bilja.“

„Hvala vam lijepa, ali jako žurim. Moram za Ahiopejem“, izletjelo mu je nekontrolirano. Naime, nije htio nikome odavati kamo ide, jer nikad se ne zna hoće li sresti dobronamjernog ili zlog stvora.

Svor obrisa znojno čelo, odloži sjekiru na tlo te sjede na travu, iznenađen:

„Ahiopeja tražiš? Vilenjaka Ahiopeja? Pa on je brat mog prijatelja Šamo Lola, koji je bio nedavno ovdje kod mene po pomoć.“

Emerik upitno pogleda drvosječu koji odgovori na mladićevo neizrečeno pitanje: „Tražili smo jedan metal koji je pao u Javorovu šumu. Ja imam sposobnost pronalaziti metale na velike udaljenosti.“

„Jeste li pronašli metal?“

„Bili smo blizu njega, ali ga oteše neki zli vitezovi pa je Šamo Lol brzo otisao u potragu za njima, a ja sam se vratio u svoju brvnaru.“

Očito drvosječa nije znao što se dogodilo sa serpentiusovim meteorom i kako je sve otada kenulo naopačke pa Emerik ispriča Svoru na brzinu što je zadesilo zemlju padom tog meteora.

„Znam da mi je Šamo Lol rekao kako je u tom metalu veliko zlo, ali ja sam to smetnuo s uma, misleći da ga je Šamo Lol našao i uništio“, zabrinuto će Svor.

„Nije, nažalost! Zato ja sada idem u potragu za Ahiopejem, jer i on je na putu uništavanja jednog drugog zla koje nas je također zadesilo.“

„Idem i ja s tobom, mlađi viteže! Mogu ti biti od pomoći, jer dobro poznam šumu.“

Emerik je uvidio da ima posla sa Šamo Lolovim prijateljem te rado pristade:

„Krenimo onda zajedno.“
I pođoše.

Vilin most

Kretali su se nepreglednim šumama koje je Svor dobro poznavao. Giga je njuškao i trčkarao te dizao nogu pored skoro svakog stabla.

„Obilježavaš svoj teren“, glasno će Emerik, a Giga ga pogleda svojim velikim očima i nastavi dalje.

„Psić ni ne sluti da su ta mesta obilježili medvjedi i vukovi pa i on obilježava teritorij“, pojasni Svor.

„Drvosječo! Je li još daleko Planina svjetlosti?“

Svor se se počeše po glavi:

„Ja nikada nisam bio na Planini svjetlosti, ali znam gdje se nalazi, jer sam je gledao iz daljine. Postoji jedan problem. Da bi došao do Planine svjetlosti, moraš prijeći Rijeku smrti. Ne znam je li to kome uspjelo. Ako i jest, to su rijetki i vrlo vješti pustolovi“, zaključi Svor.

Emerik se dosjeti:

„Mislim da imam rješenje za to. Saznao sam ga sasvim slučajno noćas pred jutro čuvši pjesmu patuljka koji je plesao oko vatre. Bio je to patuljak Lukavac, a pjevao je da nikada nikom neće reći kako je Vilin most prijelaz preko Rijeke smrti.“

„Vilin most!“ začudi se Svor. „Nisam znao da je ispod Vilinog mosta Rijeka smrti. Nije lako prijeći Vilin most, jer vile ne puštaju nikoga tko im ne riješi zagonetku koju mu one postave. Tako se zabavljaju šumske vile. Ako netko riješi zagonetku, a za takvog nisam čuo, vile održe riječ i propuste ga, a onaj tko ne riješi zagonetku, a na silu želi preko mosta, njega kazne na razne načine. Ili ga pretvore u žabu, ili ga okamene, ili ga naprsto bace s mosta ako se maši oružja i krene protiv njih.“

Emerik je pažljivo slušao i shvati kako je dobro da ima uza se drvoščetu koji zna mnoge šumske tajne. Tako malo-pomalo penjući se strmim šumskim stazama, dodoše do jednog mosta koji je spajao

dvije obale kanjona. Most bijaše isprepleten tankim vlknima i užadima pa je Emerik imao dojam da bi most puknuo pod nogom djeteta, a kamoli ne pod nogama odraslih. No, što je tu je. Ako vile grade, onda grade od vilinskog materijala, a on je drugačiji nego što mogu ljudi zamisliti. Tog trena opazi grupu dugokosih djevojaka kako prelaze preko mosta. Bile su bose, a obućene u duge bijele haljine. Smijale su se veselo i trčale noseći u rukama ubrano cvijeće.

Emerik zastade pred očaravajućim prizorom te veselim i razdražanim vilama zaželi dobar dan. Vile su se pravile da ga ne vide i ne čuju i nastavile veselo hihotati. Giga neočekivano skoči na most i prijeđe prijeko. Vile se skupe oko njega, milujući ga i tepajući mu. A Giga im je zahvalno lizao ruke i veselo mahao repom.

I Emerik htjede zakoračiti, ali most se povuče.

Emerik tada dovikne vilama: „Molim vas, pustite i nas na drugu stranu!“

Jedna vila dobaci: „Ako riješiš zagonetku, možeš proći i ti i tvoje društvo. Ako ne riješiš, žao mi je, morat ćeš se vratiti i potražiti drugi prijelaz.“

Nije bilo druge, nego se pomiriti s tim da treba rješavati zagonetku koju mu vile postave:

„Prihvaćam! Postavite mi zagonetku.“

Tada se vile okupe u kolo, zagrle se, počnu nešto šuškati među sobom, nasmiju se i okrenu prema Emeriku.

„Odgovori, viteže na ovu zagonetku pa ako je riješiš, slobodan ti prolaz,“ reče jedna. „Evo zagonetke. Tko pjeva kada svi drugi oko njega plaču?“

Nato se veselo nasmije i sjedne k ostalim vilama u očekivanju što će Emerik odgovoriti.

Emerik nije znao odgovor i zabrinuto pogleda u Svora koji namrštena čela i razrogačenih očiju samo slegne ramenima i napravi izraz lica po kojem je bilo jasno da nema pojma tko bi to mogao biti. Emerik siđe s Arapa i sjedne na travu te se zamisli.

Odjednom mu nešto zazvoni u glavi i bubne: „Svećenik na pogrebu! Kada netko umre u mom kraju, svi plaču za njim, samo svećenik pjeva i moli.“

Vile ostadoše zabezknute.

„To je točan odgovor“, reče jedna vila i doda nevoljko: „Prelazite

preko mosta jer mi držimo svoju riječ!“

Emerik i Svor vodeći uznemirenog Arapa, polako prijeđoše preko mosta gdje im se pridružio Giga, a vile nestanu u šumi.

Društvo nastavi dalje silaziti niz planinu.

Sportsko nadmetanje brđana

 urili su i uskoro izadoše iz šume. Pred njima se pružao pogled na zelenu dolinu. Na jednom mjestu naiđoše na mnoštvo muškaraca, žena i djece. Muškarci su se natjecali u raznim igramu koje se u Emerikovom kraju nisu igrale. Bila je to mala seoska olimpijada čudnih sportova. Zastadoše da vide igre.

Muškarci su golum rukom zabijali čavle u drvo. Tko je zabio dublje, bio je pobjednik.

Zatim savijale su se tu konjske potkove.

Guralo se glavama. Dva protivnika; muškarci, ali i žene i djeca, stali bi jedan nasuprot drugome, prislonili glavu jedan na drugoga i počeli gurati. Tko je koga uspio odgurnuti, taj je bio pobjednik.

Glavna igra te male seoske olimpijade bila je sječa trupaca. Tko prvi presijeće debeli trupac, taj je pobjednik i dobiva za nagradu zlatni križić. Oko trupaca stajali su mišićavi gorštaci s velikim sjekirama i na znak počeše sjeći trupce. Sudac je mjerio vrijeme malim pješčanim satom i proglašio pobjednika. Bio je to doista korputentan gorštan. Ali natjecanje u sjeći trupaca još nije završilo.

Sudac objavi: „Ima li izazivača ovom čovjeku? Ako nema izazivača, onda će njega proglašiti pobjednikom i predati mu nagradu.“

Svor je sve to gledao sa zanimanjem. Nije bio ni blizu tako mišićav kao ovaj pobjednik, ali Svor je cijeli život bio drvosječa i nije mogao tek tako otići, a da ne okuša sreću i odmjeri snage. Zato vikne: „Ja izazivam pobjednika da odmjeri snage sa mnom!“

Svi se okrenuše i tek sada opaziše došljake koje u žaru nadmetanja nisu ni primijetili.

„Zašto ne!“ reče sudac. „Svatko ima pravo sudjelovati u sjeći trupaca i boriti se za zlatni križić.“

Protivnici stadoše jedan nasuprot drugome. Svor pruži ruku

protivniku. Brđanin prihvati ruku i predloži: „Ja ču prvi, a ti drugi pa tko pobijedi, njega neka se slavi i on neka nosi nagradu.“

Brđanin je gledajući Svora zaključio da mora biti vješt sjekač. Na zadani znak počeo je sjeći. Bio je toliko brz da je sa samo deset zamaha presjekao debeli trupac i postigao rekord. Narod ga je počeo slaviti kao pobjednika. Svor je strpljivo čekao svoj red. Sudac zamoli za mir i tišinu.

„Ne treba ni počinjati!“ čuli su se glasovi. „Našeg sjekača nitko ne može pobijediti!“

Sudac pozove Svoru: „Sad si ti na redu. Kad okrenem sat, počni sa sjećom.“

Svor lizne prst i prijeđe preko oštice svoje ogromne sjekire. Savije se u luk, noge malo povije, čvrsto uhvati sjekiru i promrmlja: „Čitav život sam se družio, sjekiro s tobom, oštrio te, čuvao, pazio. Bili smo nerazdvojni i ne ostavljam me sada!“

Svor polagano diže sjekiru i udari njome o drvo. Oštrica se zabije do pola trupca. Zatim digne sjekiru u zrak i zabije s druge strane do pola trupca tako da ispadne isječak u obliku slova V.

Svorov protivnik je zinuo od iznenađenja, a i svi ostali promatraljući Svoru na djelu. On sad lagano zamahne i po sredini onog V isječka presijeće trupac do kraja; u tri udarca sveukupno. Pobijedio je! Sudac je htio proglašiti pobjednika, ali narod i Svorov protivnik već su Svoru nosili na leđima i bacali ga u zrak od veselja. Bili su to pravi pošteni sportaši bez trunke ljubomore. Ovdje je doista vladao pravi sportski duh među natjecateljima.

Sudac pruži Svoru zlatni križić i upita: „Kako ti je ime, čovječe?“

„Svor mi je ime.“

„Proglašavam te, Svore pobjednikom i primi ovaj zlatni križić u znak pobjede.“

Emerik je čestitao Svoru, iskreno mu se diveći i upitao: „Otkud ti tolika snaga, Svore! Onaj sjekač je tjelesno jači od tebe, a ti si ga naprosto izbacio iz igre.“

„Nije stvar samo u snazi. Tu je tehnika, želja, znanje, ljubav, vjera, zanos, dobra sjekira i još puno puno toga. Nego, hajdemo sad jesti, jer nas zovu na gozbu.“

Lijepo su se pogostili i oprostili s brđanima, koji im

zaželješe sretan put. Mahnuli su si na pozdrav i uskoro nestadoše u nepreglednim poljanama.

U daljini ugledaše Planinu svjetlosti.

Drpove majstoriye

Sunce je probudilo Šamo Lola, a kradljivac Drp već je ruke namakao u magarećem mljeku.

„Što to radiš?“ začudi se Šamo Lol.

„Namačem ruke u magarećem mljeku“, odgovori Drp.

„Zašto baš u magarećem?“ znatiželjno će Šamo Lol.

„Pa, da namagarčim onoga kome ukradem stvari“, našali se Drp. Ruke je namakao da mu prsti budu mekši i spretniji, jer prsti su bili njegov alat. Prsti i vještina. Uzeo je i mast iz Perzije kojom će si mazati prste neposredno prije nego dođe blizu Hronta. Šamo Lol ode po Bronta i pomoćnika te se presvukoše kako je bilo dogovoren.

Brzo krenuše. Trebalо je pješačiti sat vremena do Hrontove vojske. Kad su se dovoljno približili, pomoćnika poviju crvenim zavojima natopljenim malinovim sokom da izgledaju kao da su krvavi. Šamo Lol i Bront podigoše pomoćnika na nosila i krenuše u Hrontove redove.

„Mičite se!“ vikao je Šamo Lol maskiran u Hrontovog vojnika. Nije mu bilo lako jer je trebao pod kacigu strpati i bradu i kosu. Samo mu je virio nos ispod vizira.

Bront je pak vikao: „Mjesta za ranjenika! Mjesta za ranjenika!“

Tako su se polako približavali Hrontovom položaju. Probili su se na desetak metara od Hronta koji je sjedio na konju i promatrao svoje tri armije kako napreduju.

Drp brzo namaže ruke perzijskom masti i ruke mu postadoše skliske i neshvatljivo brze i spretne. Šamo Lolu je kazao: „Kada priđem na metar do Hronta, ti mu konja pogodi kamenom u stražnjicu, tako da se konj malo propne.“

Drp je prišao na metar do Hronta, a Šamo Lol pogodi konja u stražnjicu malo jače nego je potrebno i konj se prope skoro zbacivši Hronta. U taj tren uzde uhvati Drp umirujući konja: „Polako, polako! Zar da nam cara zbaciš sa sedla!“

Hront se izdere na Drpa: „Marš tamo, liječiti vojнике i ne plaši moga konja!“

Prošlo je nekoliko dugih sekundi, kad Drp u jednom trenutku poviče:

„Vodaaaa!“

Bio je to ugovoren znak za bijeg do Medene lipe na Severovinama. Svi se brzo razidoše, a Hront je i dalje izdavao naredbe. Bio je jako zadovoljan jer su sve tri njegove armije uspjele pregaziti i osvojiti kraljevstva za tren.

Došavši prvi do Medene lipe, Šamo Lol je s nestrpljenjem čekao ostalu trojicu. Svi su se sretno vratili i Drp počne izvlačiti iz džepa razne drangulije držeći društvo u neizvjesnosti. Šamo Lol pregori od želje i poviče: „Lanac zla! Jesi li ukrao lanac zla?“

Drp će nehajno: „A, lanac! Jesam, jesam, samo ne znam kamo sam ga stavio. Možda mi je i ispaio iz džepa dok sam trčao.“

To je već bilo previše! Bront ščepa Drpa za noge i okrene ga naglavačke, a lanac ispadne na tlo. Svi su odahnuli. Zahvalili su Drpu, malo predahnuli i okrijepili se.

Šamo Lol predloži Brantu: „Podimo sada nas dvojica na planinu uništiti lanac zla.“

Rastadoše se, a Šamo Lol i Bront potrčaše u planinu.

Pobješnjeli Hront

 akon nekog vremena, tijekom najvećeg slavlja, Hront primijeti da nema lanca zla vezanog o remen. Prvo pomisli da se negdje zapleo u pelerinu, ali nije ga bilo. Tada poviče: „Razmagnite se svi od mene! Na tlu negdje mora biti jedan lanac, koji mi je ispaо. Tko ga nađe, dobiva tisuću dukata!“

Vojska brže-bolje podje tražiti, ali lancu ni traga.

Hront je urlao: „Tražite, budale! Zar nitko neće tisuću dukata?“

Vojska je nastavila tražiti. Svaki milimetar tla je bio pretražen, ali nisu ništa našli. Hront tada pomisli da ga nije netko od vojnika ili generala ukrao kako bi se domogao vlasti. Ta ga je pomisao izluđivala i naredi postrojavanje svih armija. Vojska je bila umorna od ratovanja i još sada ta potraga i postrojavanje zbog nekog bezveznog lanca te neki počeše negodovati, ali Hront ih je okrutno ušutkao. Nekoliko sati je trajao pregled vojske, a Hront je u međuvremenu obećao nalazniku deset tisuća zlatnika. Nađeno je nekoliko lanaca, ali nijedan nije bio pravi; onaj njegov lanac zla.

Pošto vidje da vojska jedva stoji na nogama, naredi da sjednu i jedu, a k sebi pozove šamana Prudusa. Šaman je služio u Hrontovoj vojsci i bio glavni stručnjak za opasne trave i napitke kojima su trovali neprijatelje ili su jačali zli moral vojske.

Hront upita Prudusa: „Što misliš, gdje bi mogao biti lanac?“

„Ja ga ne osjećam nigdje u blizini i mislim da ga ovdje nema. Možda vam ga je netko ukrao i pobjegao.“

„Tko bi mi ga ukrao, kada mi danas nitko nije prilazio na dva metra blizine.“

Tada se sjeti da jedini koji mu je bio blizu, bijaše jedan ranarnik. Možda ga je ranarnik ukrao?

„Neka dođu svi ranarnici i bolničari do mene!“ zapovijedi Hront.

Dodoše ranarnici i bolničari i sve ih Hront pregleda, ali nije

bilo onoga koji mu je obuzdavao konja.

„Gdje je još jedan ranarnik!?” zaurla Hront.

„Svi su tu“, reče šaman. „Nijednog više nemamo, niti smo imali.“

Hront napokon shvati da mu je lanac ukraden i da ga mora vratiti želi li zadržati vlast nad cijelim svijetom. Trebao mu je taj lanac i bio je u stanju sve žrtvovati da nađe lopova i vrati lanac. Bilo je očito da se netko prerušio i ukrao lanac. Tko bi to mogao biti? Sve misli su mu odlazile do Šamo Lola.

„On je ukrao lanac! Samo on i nitko drugi! Moram se požuriti da ne uništi lanac kao što to čini s meteorom“, grozničavo je razmišljao. Zato naredi šamanu Prudusu neka uzme nekoliko tragača i podje s njima prema vulkanu.

Potjera za lancem zla

Samo Lol i Bront su zadihani stigli di vulkanskog grotla. Na svoje veliko iznenađenje ustanove da se vulkan bio ohladio. Magma se u njemu skrtnula, a nova nije izlazila na površinu.

„Izgleda da se vulkan gasi“, zaključi Bront.

„I to baš sada kad nam treba njegova usijana lava da proždere i uništi taj lanac.“

Baciti lanac u vulkan bilo je besmisleno, jer bi ga Hront već nekako izvukao kakvim kukama.

Šamo Lol je razmišljao što da učine: „Mene će prvog tražiti i bilo bi bolje da ti, Bronte uzmeš lanac i potražiš neko drugo mjesto gdje bi se lanac mogao uništiti.“

Bront uze lanac i rastadoše se. Bront je pošao duboko u planine, a Šamo Lol je krenuo prema Mandragorinim vrtovima jer тамо je bilo, po pričanju očevidaca, već jako kritično. Vojska sjena mogla je svakog časa krenuti protiv cijelog svijeta, jer nije imala mira i više nije nemir mogla trpjeti. Vilenjak se nadao kako će na stranicama Pametara pronaći još nešto što bi moglo smiriti davno palu vojsku da se još malo suzdrži prije nego im se vrati vječni mir i spokoj.

Hront je tjerao konja kao lud, a za njim su jahali šaman i tragači. Došavši do vulkana, Hront se slatko nasmije: „Vulkan se ohladio i lanac je još negdje blizu. Nije ga nitko mogao uništiti bez vatre vulkana.“

Potjera konja prema planini jer je prepostavljao da je Šamo Lol otišao što dalje s lancem. Šaman je Hrontu rekao da osjeća prisustvo lanca u blizini Mandragorinih vrtova pa se upute u tom pravcu.

Bront je za početak, dok ne smisli bolje, odlučio hodati ukrug oko vulkana da zavara Hronta.

Dobri vilenjak Šamo Lol došao je do Mandragorinih vrtova u

kojima je odjednom postalo mirno. Tada opazi kako se trava i trnje miču pod nečijim nogama. Šamo Lol dostojanstveno stane. Priđu mu dvije spodobe. Bili su to generali Gunar i Latije Klod. Šamo Lol je shvatio što se dešava, ali je pustio neka generali kažu što imaju. Oni pozdrave dižući svoje mačeve, a Šamo Lol se nakloni u znak pozdrava.

Počne Gunar: „Vilenjače! Dvije tisuće godina imali smo mir i spokoj. Sada je mandragora nestala dolaskom nekakvog zla ili čarolije i naše vojske izgubiše mir te žele na nebo gdje im je i mjesto. Svojim smo vojskama obećali da ćemo se strpiti još tri dana, a nakon toga se dižemo i krećemo u napad protiv svijeta kako bismo ponovo izginuli, a tada bi nam duše otišle u nebo.“

Šamo Lol je obećao: „Ja, moj brat i naši prijatelji dat ćemo sve od sebe da za ta tri dana uništimo zlo koje vas je probudilo.“

Vojskovođe tada odoše natrag u vrtove, a Šamo Lol počne grozničavo razmišljati što, kako i kada treba činiti. Slutio je da odgovor dolazi od Zlatnog andela s Planine svjetlosti kamo je pošao Ahiopej. Ali zašto se brat još nije javio? To ga je mučilo, a Hront mu je s vojskom za petama.

Emerik pred Zlatnim andelom

Kada su Emerik i drvosječa Svor prešli livadu i došli pred Planinu svjetlosti, Emerik kaže: „To je mjesto gdje se skriva odgovor. To nije bilo kakvo mjesto, jer je čak Ahiopej, čija mudrost je poznata čitavim svijetom, krenuo ovamo za odgovorima. Nismo ga sreli i ne znamo je li bio ovdje, ali uskoro ćemo sve saznati.“

Sjaše s Arapa, priveže ga za drvo, a Gigi naredi: „Ostani ovdje jer se ne mogu penjati s tobom po planini.“

Emerik i Svor krenu planinskom stazom i ugledaše na vrhu litice nekakvu svjetlost. Podoše u smjeru te svjetlosti, kad ih ispunii toplina i osjetiše se mirno i spokojno. Nikad još nisu osjetili takvu lakoću koraka. Taj čudesan mir ih je vodio nepogrešivo pod planinsku liticu na kojoj ugledaše dijete oko kojeg je sjala zlatna svjetlost. Čula se andeoska pjesma. Zrak je bio natopljen nekom svetom toplinom.

Emerik se pokloni i počne govoriti: „Andele! Tražimo nešto za umirenje i spokoj duša koje nisu stigle u nebo, a željele bi.“

Tada zabljesne svjetlost i zaslijepi Emerika i Svora. Nisu vidjeli andela, ali su začuli riječi koje su se kao glazba razlijegale tiho i umirujuće:

„Dalek put si prešao, mlinarev sine, a odgovori su ti bili tako blizu. Zasluzio si da ti ih pokažem. Pogledaj križić oko drvosječinog vrata! Tamo su odgovori. Što tim križićem dotakneš, blagoslovljeno je i oslobođeno od svakog zla. A sada pođite.“

Emerik zahvali andelu koji nestade u svjetlosti što se polako gasila.

Emerik i Svor tek su napravili nekoliko koraka, kad pod grmom jasmina ugledaše Ahiopeja kako spava. Zazvaše ga i on se trgne iz sna ne snalazeći se u prvi tren: „Gdje sam? Otkuda vi tu?“

Bilo je još puno nesuvrslih pitanja i nejasnoća koje su usput razjašnjivali, jer je trebalo brzo krenuti natrag. Nakanili su negdje

prenoćiti i kad se zaustaviše, dopre do njih tiki glas: „Požurite! Vojska sjena će za dva dana napasti, a Hront samo što nije napao. Lanac je kod Bronta, a Šamo Lol vaš čeka u Mandragorinim vrtovima. Križićem dotaknite lanac zla!“

Naslutili su da im to javlja Zlatni andeo i još jednom mu zahvalili.

„Tako vam je to često u životu. Čovjek traži odgovore daleko, a oni su mu nadohvat ruke. A sada požurimo, jer je zadnji trenutak“, zaključi Ahiopej.

Mortiniusov kraj

Kratko su se odmorili i brzo krenuli dalje. Ahiopeja je zanimalo kako su prešli Rijeku smrti.

„Nismo je ni vidjeli“, ispriča Emerik. „Mi smo prešli preko visećeg Vilin mosta.“

„Sada ćemo vidjeti Rijeku smrti“, promrmlja vilenjak i zašuti.

Došli su uskoro na njezinu obalu. Rijeka je bila crna kao tuš i prijeteća. Na mjestima su iz nje provirivali kosturi brojnih žrtava.

„A kako ćemo prijeko?“ zapita Emerik.

„Po nitima moje paučine. Psa možeš ponijeti, ali konja ćeš morati ostaviti. On bi se uplašio i ne bi mogao hodati po tankim nitima“, pojasni Ahiopej.

Emerik to nikako nije mogao prihvati. Zavolio je svog Arapa i nije ga htio ostaviti. Grozničavo je razmišljaо što da učini kako bi Arap prešao na drugu stranu skupa s njima. Osim toga, bojao se da Arap ne zagazi za njim u vodu i tako strada. Znao je po Ahiopejevom pričanju da jedna kap vode na tijelu izaziva sigurnu smrt. Zato odluči da će na najužem dijelu rijeke preskočiti s Arapom na drugu stranu. Uzalud je Svor govorio da je to nemoguće. Emerik je odlučio:

„Svore! Ti ponesi Gigu, a ja skačem s Arapom na drugu stranu.“

Ahiopej vidje da je nemoguće Emerika odgovoriti od zamisli: „Tvoja volja, tvoj život!“

Zatim je, kao i prošli put, puhnuo strelicu s nitima paučine na drugu stranu obale i podučio Svora kako da prelazi. Upozorio ga je na Mortiniusa. Neka pazi da ga ta neman ne poškropi. Uskoro su Ahiopej i Svor prešli, začudo bez da se pojavio Mortinius, iako je bio tu u vodi. Tako je bar tvrdio Ahiopej.

„Meni je pričao moj djed“, počne Ahiopej, „da je to nekada bila najljepša rijeka dok se u njenim valovima nije utopio dječak, sin jednog šumara. Šumar je u očaju otisao do crnog vraka da mu vrati

sina, a on će mu zauzvrat dati svoju dušu. Tako je i bilo. Vrag vrati život sinu, a ocu uze dušu, baci ga u rijeku i prokune:

„Pošto nemaš duše, odsada svakog tko dotakne ovu rijeku, ubij smjesta! Voda neka ima boju tvog srca, a uz obalu neka ne raste ni travka i ne čuje se pjev ptica.“

„Užasna priča!“ zgrozi se Svor.

„Sve je moguće na tom svijetu i ništa me više ne bi začudilo. Bojam se samo kako će moj prijatelj Emerik na Arapu prijeko. Ne želi ga ostaviti.“

Emerik je potražio najuži dio rijeke, a nasred rijeke je bio otočić pa je Arap morao u dva skoka preskočiti. Prvi skok do otočića, a drugi na obalu. Emerik je zagrljio Arapov vrat, potapšao ga i nešto mu šapnuo u uho. Bili su kao jedno; Emerik priprijen uz plemenitu životinju od koje se ni po cijenu života nije htio rastati. Arap se zatrči i skoči na otočić. Dok je još bio u zraku, iz vode se na konja baci Mortinius sa svojom ogromnom bikovskom glavom, ali promaši rogom konja i Arap ponovo skoči i doskoči na dugu stranu. Mortinius opet izroni s nakanom da ih nabode na robove i baci u rijeku. Emerik isuče mač i udari Mortiniusa iz sve snage po sredini lubanje. Brže se udalje od obale i zapjenjene vode.

Mortinius izroni na tren i dobro se vidjelo da mu je lubanja napola smrskana. Rikao je, prevrtao se, a onda se zauvijek smiri. Istog trena voda se počne bistriti, a kosturi nestadoše. Na rijeci se pojavi šaš i lopoči. Ptice su se vratile i veselo cvrkutale. Odjednom mjesto postade prelijepo.

„Upravo si prekinuo jednu od najgorih čarolija!“ u čudu će Ahiopej.

„Vjerojatno je tako“, složi se Emerik.

Odmah krenuše brzo natrag prema Mandragorinim vrtovima. Iza njih je ostala prekrasna rijeka, bistra i hladna, puna života, a jedan glas je odzvanjao: „Sine na nebu, oprosti svom nesretnom ocu!“

Ali ga oni više nisu čuli.

Prijatelji stižu

Šamo Lol je sjedio i brojao sate, jer je vrijeme koje su odredili generali Vojske sjena uskoro prolazilo. Listao je uzaludno po Pametaru i optuživao se kako je kriv za sve što se dogodilo i kako bi on trebao ispaštati, a ne jadni narod. Uto primijeti oblak prašine. Netko se približavao. Bili su to hrabri prijatelji iz Severovina, spremni pomoći. Još je netko dolazio galopom. Šamo Lol prepozna Emanuela na El Diablu. Jurio je kao da ga tjeraju divlje zvijeri. Zaželio se pustolovina i opasnosti. Takav mu je bio čitav život. Spretno sjaši i obavijesti prisutne: „Vidio sam Bronta. Ide šumom skrivečki.“

Šamo Lol se iznenadi: „Ma što kažeš! Ide Bront! Nadam se da je uništio lanac zla.“

Bront je uskoro stigao i požalio se: „Šamo Lole! Ja nemam načina kako da uništим ovaj lanac. Zato sam došao ponovo se posavjetovati s tobom.“

Šamo Lol zaključi: „Nije se lako riješiti tog zla. Kad si već došao, ostani s nama i čekaj razvoj događaja.“

Prašnjavom cestom jurio je Hront sa šamanom i tragačima. Došli su i vidjeli da se u Mandragorinim vrtovima skupila mala vojska na čelu s vilenjakom Šamo Lolum.

Hront naredi: „Dignite dvije moje armije! Neka se naoružaju do zuba i krenu smjesta prema Mandragorinim vrtovima. Tu ćemo se obračunati s neprijateljem. Tu ću zauvijek zatrti moje neprijatelje vilenjake i njihove pomagače!“

Uskoro se horizont zacrni od vojske. Bili su to Hrontovi vojnici puni okrutnosti i spremni svakog trena pregaziti šaku naših junaka.

Šamo Lol se obrati prisutnima: „Dragi moji prijatelji! Kako god okrenete, izvući ćemo deblji kraj. Hrontova vojska ide na nas, a za nekoliko minuta istječe rok koji sam dobio od generala Vojske sjena. Ne želim nikoga uvlačiti u taj sukob mrava i slona. Onaj tko

želi, neka ode i neće mu biti zamjerenog.“

Ali nitko ne odstupi. Bijahu to odreda odvažni vitezovi, koji su svoj život zavjetovali u ruke dobra, a ne zla. Zato bijahu odlučni i spremni za najgore. Šamo Lol izvadi kristal minerala sudsbinca i pogleda u smjeru Vojske sjena. Prenerazi se od onoga što vidje. Dva generala Gunar i Latije Klod vršili su posljednje postrojavanje. Teško je čovjeku smrtniku opisati vojsku besmrtnika. Konjanici i pješaci stajali su jedni uz druge. Sablasno blijedi, s napetim lukovima i mačevima jedva su čekali komandu da krenu u boj i otpisuju zauvijek u vječnost. Šamo Lol tako nešto nije mogao ni zamisliti. Nije se usudio misliti što će se dogoditi po isteku vremena.

Grom i pakao

Gpravo, kada je Hront naredio vojsci da napadne, iz šume u zadnji tren istrče Emerik na Arapu s Gigom, za njim Ahiopej i drvosječa Svor.

Šamo Lol se razveseli: „Evo moga brata Ahiopeja, evo hrabrog viteza Emerika, evo mog prijatelja drvosječe Svora! Evo dragih lica kojima će Hrontova horda, nažalost, doći glave!“

Emerik se razveseli kad vidje ujaka Emanuela, a i ujak kad vidje nećaka. Šamo Lol i Ahiopej se zagrle. Dva brata vilenjaka su bila jako privržena jedan drugome.

Emerik upozori: „Evo, ide sto tisuća vojnika čarobnjaka Hronta!“

Bila je to slika od koje se krv ledila i ježila koža i najhrabrijem čovjeku. Nadirali su kroz Mandragorine vrtove. Naša nevelika, ali hrabra družina odlučila je skupo prodati svoju kožu. Hrontova armija navalila je kao bujica kad nahrupi. Emerik je vitlao mačem, Bront bacao kopljem, Emenuel se mačevao s desetoricom odjednom. Svor je vitlao svojom strašnom sjekicom i mnogi oko njega su padali. Vilenjaci su svojim čarobnim štapovima branili da ih Hrontova vojska ne pregazi. Prvih nekoliko trenutaka Hrontovi vojnici su padala kao snoplje, ali bili su toliko brojniji i pobjeda im je osigurana. To su prijatelji znali. Kada više nije bilo nikakvog izgleda, svi stanu jedan pored dugoga shvaćajući da će uskoro pasti. Zagrlili su jedan drugoga i to je na tren zaustavilo Hrontovu vojsku. Shvatili su da se prijatelji oprštaju. Bilo je dirljivo vidjeti te hrabre junake kako si stišću ruke i ljube se u obraz prije posljednjeg okršaja.

Vojska sjena protiv Hrontove vojske

Hront je zaurlao na svoje vojнике: „Sasjecite ih! Što čekate?“

Ali.....ali u tom trenutku desi se ono što nitko nije očekivao. Iznad prijatelja zasja žarka svjetlost i pojavi se na tren lik Zlatnog anđela i nestane. Tada se začuje zvuk trube Vojske sjena. Činilo se kao da je zvuk dopirao odnekud s neba. Siluete vojnika Vojske sjena postanu jasnije i vidljivije. Generali Gunar i Latije Klod na čelu konjanika s isukanim mačevima jurnuli su na Hrontovu vojsku. Vojska sjena je bila besmrtna vojska, čeznula je za smrtnošću i zato je bila nepobjediva. Bijaše ih deset puta manje od Hrontove vojske, ali Vojska sjena naprosto je mljela sve pred sobom.

Čulo se zapomaganje Hrontovih vojnika:

„Oni su neranjivi. Protiv ove vojske nemamo oružja.“

Hront je urlao na vojнике, ali nalet Vojske sjena je bio strahovit kao da se spustila oluja s tučom na polje žita, koje je poleglo za nekoliko trenutaka. Prijatelji, spremni na najgore, stajali su zapanjeno i gledali ovu neobjašnjivu silinu Vojske sjena. Nešto neviđeno! Na bojnom polju ostadoše ležati Hrontovi vojnici, a Vojska sjena bez ijednog gubitka vrati se ostavivši na životu samo Hronta. Vezanog užetom besmrtnosti, dovukoše ga natrag na Mandragorine vrtove. Vojska sjena se ponovo postroji. Generali stadoše pred vojниke. Deset tisuća blijedih sjena u punoj ratnoj formaciji stajalo je postojano, nestvarno u svojim odorama, sa svojim naoružanjem, mirno i dostojanstveno.

Tada Bront priđe generalima Gunaru i Latiju Klodu, pokloni im se i zamoli ih neka mu dozvole da on ukrsti mač sa svojim bratom i da tako ispere ljagu s obiteljskog imena i jednom zauvijek osloboди svijet tog zla. Dva generala se pogledaše. Gunar uze mač i presiječe uže kojim je bio vezan Hront. Bio je to znak odobrenja da krene brat na brata.

Brat na brata

 apočela je borba dobra i zla. Započela je nepravedno, baš kako se dobro i зло u životu prožimaju. Bront se još nije ni pripremio, kada Hront navalil. Mahao je mačem iz sve snage, a Bront je vješto parirao. Kada nije išlo pošteno, Hront je ispustio svoje vatrene zrake na brata, ali Bront ih mačem odbije. Hront koji se hranio zlom, sada više nije bio superiorniji od brata pa je borba bila podjednaka. Brontu ispadne mač od jednog Hrontovog udarca i on se sagne da ga dohvati. Znao je da će ga Hront sada udariti mačem u leđa te se otkotrlja po zemlji. Ahiopej je znao kako Hront nema u sebi toliko viteštva dozvoliti bratu da uzme mač, već će ga golorukog ubiti. Zato Brontu dobaci Srebrno vreteno vječite patnje. Hront se bacio na brata da ga probode, ali Bront se izmakne i Hront pade na vreteno. Ranjen je teturao ne vjerujući što mu se dogodilo. Vrištalo je u groznim mukama koje je i zaslužio. Od Vretena vječite patnje se ne umire, kao što i sam naziv vretena kaže, već se luta svijetom polumraka u strašnim mukama sa željom da svemu dođe kraj, ali kraj ne dolazi. Nešto gore i teže nije ni zaslužio zli Hront.

U jednom jedinom danu od cara i vladara postao je nitko i ništa i naposljetku je ranjen teturao u bolovima. Pobježe i nestade na horizontu urlajući u bolovima i proklinjući život.

Put u raj

merik zapita Šamo Lola: „Gdje je lanac zla?“
„Kod Bronta.“

Emerik priđe Brontu: „Baci lanac zla pred Svora!“
Bront baci lanac pred Svora, a Emerik nastavi: „Svore! Skini
križić i dotakni lanac zla!“

Svor križićem dotakne lanac zla i odjednom se prolomi strašna grmljavina, a lanac zla izgori u prah. Tada udari grom i rasprši prah. Na mjestu gdje je bio lanac osta velika rupa.

Emerik uze zlatni križ i stane pred Vojsku sjena. Generali Gunar i Latije Klod poljube križ i dignu ga svaki ispred svoje vojske. Tog trenutka na nebu se začuje pjesma. Nebo se otvorilo i kao da je sav ostali ovozemaljski svijet nestao. Svi zadrhtaše od neke neopisive miline i ljepote trenutka. Vidjeli su ruku Zlatnog anđela kako jednog po jednog vojnika Vojske sjena svojom svjetlošću uzima k sebi. Za cijelo to vrijeme čula se pjesma i bilo je neke divote i miline koja je prožimala sva srca. Tada hrabrim ratnicima Vojske sjena potekoše suze. Vraćale su im se duše koje su konačno osjetile ne samo mir, već i neopisivu ljepotu nebeske vječnosti.

„Evo vašeg spasenja!“ tiho je šaputao Šamo Lol.

Još su ostali samo generali Gunar i Latije Klod gledajući svoju vojsku kako odlazi sretno i s pjesmom na usnama i suzama radosnicama. Prišli su im Šamo Lol i Ahiopej te ih zamoliše:

»U ime našeg djeda koji vam je želio pomoći, a nesvjesno vam odmogao, ja vas molim da mu oprostite što ste prošli tolike patnje. Tomu je sada konačno došao kraj, jer odsad će vaše duše biti tamo kamo i pripadaju: na nebo, u mir i spokoj.

Generali odgovoriše da su djedu već davno oprostili. Zatim se rukovaše i još jednom zajedno obiđoše Mandragorine vrtove. Zatim poljube križ i nestadoše.

Zlatna cesta svjetlosti što vodi u raj, nestade, nebo se zatvori

i prijatelji ostadoše sami još dugo šuteći i ne pričajući o ljepoti koju su doživjeli. Kad su došli k sebi nakon svih iznenađenja i opasnosti, veselju i slavlju nije bilo kraja. Veslili su se i pili do kasno u noć i pozaspali snom pravednika. Hrkali su svi, a najglasniji bio je Giga.

Kraj I. dijela

Knjiga II.

Rubin i safir

„Dosadna djeca!“
Onome tko to veli,
cvijet ne cvjeta.

Busho

Obuka ratnika

 rošlo je šest mjeseci. Konačno su došli dani mira u Bandoliju. Sve se počelo odvijati uobičajenim tokom. Svanulo je još jedno sunčano jutro. Iz svoje kuće u ogromnom stoljetnom stablu proviri sijeda kosa Šamo Lola, dobrog i dragog vilenjaka: „Vidi, vidi! Kakav divan dan!“

Iz svoje brvnare izađe sa sjekirom na leđima drvosječa Svor, pogleda Bistre brzake u kojima se zrcalilo sunce i poviće: „Divota! Prekrasan dan!“

Voda je okretala lopatice mlinskog kola novoizgrađenog Morovog mlina. Mor je nosio vreću žita na mljevenje. Mama Mina spravljala je doručak, a Emerik se izležavao u krevetu virkajući kroz prozor i pomisli: „Bože! Prelijep dan!“

Giga je od vrućine hodao isplažena jezika po dvorištu. Samo njemu jutro nije bilo prekrasno.

Dani su bezbrižno tekli dok jedno jutro Emerika iz sna ne probudi ujak Emanuel. Emerik skoči iz kreveta i baci se ujaku u zagrljaj: „Ujače, konačno si stigao!“

Emanuel pažljivo promotri nećaka i zaključi: „Porastao si, nećaće! Pravi si stasiti momak.“

Emeriku je ujak bio uzor pa je i on želio postati vitez latalica. Štošta ga je ujak već naučio i bio je Emerik već prilično spretan s mačem, a imao je i svog konja Arapa, kojega mu je ujak kupio.

Tata Mor i mama Mina nisu bili baš presretni da im sin postane vitez. Željeli su da nastavi obiteljski posao mlinara.

Kada ostadoše sami u kući, ujak zapita Emerika:

„A gdje je mač koji ti je vilenjak Šamo Lol poklonio. Onaj kojega je kovač Dumbius kovao tri mjeseca na vatri istine?“

„Spremljen u mojem kovčegu, a otkad se nismo vidjeli, nisam ni vježbao, jer sam ocu pomagao.“

„Mogli bismo malo vježbati, da te poučim kojem triku“,

potakne ga ujak.

Emerik to jedva dočeka i ode po mač uz negodovanje majke Mine.

„Uzjaši Arapa jer ćemo se mačevati na konjima.“

Emerik izvede Arapa, izvadi Dumbiusov mač i krene na livadu. Za njim je jašio Emanuel na El Diablu. Stali su na livadi i Emanuel će poučno:

„Nešto sam te podučavao o mačevanju, a sada bih sljedećih nekoliko dana koliko ću biti kod vas, želio da ti prenesem ono što znam. Ne želim svoje znanje prenijeti nikom drugom osim tebi. U prvom redu, mač je dio tijela svakog viteza. Naravno, uz srce! Mač možeš uprijebiti protiv neprijatelja i to u samoobrani. Nikad ne napadaj prvi i uvijek razmisli treba li neprijatelja onesposobiti trajno ili privremeno. Najbolji ratnici niti ne vade mač, jer uglavnom sporove riješe riječima. Ako to nije moguće riješiti, onda je mač zadnja mogućnost. U slučaju da te netko napadne i ako braniš stranu pravde, zapamti da postoje tri najvažnije mačevalačke vještine. Prva se zove Osa, druga Kobra, a treća Trešnjin cvijet.“

„A kakva je to Trešnjin cvijet?“ začudi se Emerik. „To mi zvuči, kao igra za djevojčice.“

„Slažem se“, odgovori Emanuel, „ali Trešnjin cvijet je ujedno i najopasnija i najubojitija mačevalačka vještina koju je godinama smisljao japanski samuraj Onymusha. Ali krenimo redom!

Prvo Osa. To je napad koji je dobio ime po tome kako osa napada nekog tko ju ugrožava. Brzo i nenadano. Mač se primi čvrsto i uperi prema protivniku ispruženom rukom. Cilj je što prije odbiti neprijateljski mač; dva ili tri udarca te ubosti brzo i direktno. Najbolje je ciljati one dijelove koji nisu pod oklopom, kao što su zglobovi na rukama i nogama. Nije potrebno ubiti neprijatelja, već onesposobiti. Možda dođe pameti i urazumi se pa mu zato treba dati do znanja da si bolji i da mu nisi htio oduzeti život. Čak ti može postati dobar prijatelj, jer neki uvide grešku, pa se pokaju. Dakle, idemo vježbati udarac Osu!“

Vježbali su i nećak je sasvim dobro usvajao tehniku borbe. Bila je to doista tehnika koju još nije nigdje video, ali vrlo učinkovita.

Kad Emanuel zaključi da je Emerik potpuno usvojio tehniku Osa, predloži:

„A sada idemo na tehniku Kobra. Ta tehnika je dobila ime po načinu na koji se bori zmija kobra. Uzmiće lijevo-desno, naprijed-natrag, uvijek spremna na napad. Tu nema mnogo udaranja mačem o mač, već više izbjegavanje tijelom, dok ti je mač ispred lica. Onog trenutka kada neprijatelj pogriješi ili promaši, dobiva udarac Kobra, koji također pogađa ranjive dijelove tijela.“

Tada počeše uvježbavati i tu tehniku. I to je Emerik vrlo brzo usvojio, tako da je Emanuel bio jako zadovoljan. Da je netko gledao sa strane, pomislio bi da je to borba na život i smrt.

Emanuel pohvali Emerika: „Zadovoljan sam tobom, nećače! Doista si talentiran. Prenio sam ti te dvije tajne tehnike koje si savladao vrlo dobro. Jao si ga onom tko ukrsti mač s tobom!“

Nakon duljeg odmora Emanuel podsjeti: „Ostala je još jedna i posljednja tehnika - Trešnjin cvijet.“

„Nekako mi to ne zvuči opasno“, reče Emerik, ali pristade da ga ujak pouči i toj tehnicu, kad već govori da je najbolja.

Tada se Emanuel okrene leđima svom protivniku i pouči:

„Trešnjin cvijet je kada moraš zauvijek zaustaviti zlo koje želi tvoj život. To je tehnika kojom ubijaš u jednom potezu i nema onih koji bi se obranili od ovog udarca. Samuraj Onymusha ga je zamislio tako da se okreneš neprijatelju leđima. Uzmeš svoj mač u dvije ruke i staviš sječivo mača pred svoje oči, tako da u sjajnom sječivu vidiš natrag što neprijatelj radi. Neprijatelj ne zna da ga ti gledaš u oštroti mača i napada s leđa da te ubije. Ti tada udaraš mačem okrenut leđima prema protivniku. To je udarac koji on ne očekuje.“

„Kako je to lukavo!“ zaključi Emerik i zatim s ujakom uvježba i tu smrtonosnu tehniku.

„Nije mi jasno zašto se taj udarac zove Trešnjin cvijet, a ne ‘Udarac okrenuta tijela’ ili nekako drugačije“ primijeti Emerik.

Emanuel mu objasni:

„Dok je Onymusha smisljao ovu vještinu, sjedio je ispod rascvale trešnje i tako je nazvao tu vještinu borbe. I meni je to bilo čudno, ali mi je to objasnio jedan borac rukama, rodom iz Kine. Zove se Lao Chi. Taj borac se bori rukama i nogama protiv ratnika s mačevima i kopljima i uvijek pobijedi. Posjeduje tehniku koju je naučio od svojih pradjedova i koja mu je mnogo puta spasila život. Čovjek ne nosi nikakvo oružje, ali opasnijeg ratnika nisam vidio.

Sada bismo se mogli vratiti doma, jer Mina nas sigurno nestrpljivo očekuje.“

Tako se vratiše u mlin gdje ih je lavežom pozdravio Giga. Sjahali su s konja, skinuli im sedla i dali zobi, a onda pustili na livadu da pasu. Ručali su svi, razgovarali o svemu i svačemu te se lijepo zabavljali. Navečer su na trijemu sjedili slušajući šum vode koja se prelijevala preko pomicne drvene brane i uživali. Zatim na spavanje, pa ujutro opet dan vježbanja s mačevima i onda jednog jutra Emenuel nestade, kako je i došao.

„To je mom bratu slično“, komentirala je Mina. „Dođe i ode, a da se ni ne najavi niti oprosti.“

Emerik je žalio što je ujak otišao, ali je bio sretan što mu je prenio sve znanje o mačevanju, tako da je Emerik sada postao nevjerljivo spretnan u baratanju mačem.

Tako je Dumbiusov mač, kovan na vatri istine, imao dostoјnjog vlasnika.

Lao Chi

ekako mjesec dana po Emanuelovom odlasku dođe
mlinaru Moru jedan čovjek kosih očiju, gipka hoda
kao pantera i zapita Mora ima li u mlinu bilo kakvog
posla za njega. Mor odmjeri došljaka od glave do pete i odgovori:
„Rado će te zaposliti, ali moram te upozoriti da je posao dosta težak.
Treba nositi vreće, a one baš nisu tako lagane.“

„Ja se ne bojati posao“, reče došljak i predstavi se: „Ja Lao Chi,
ja dolaziti iz Kina kao dijete sa svojim roditelji.“

„Drago mi je“, reče Mor, „a plaća je mjesечно petnaest novčića.“

„Ja se slagati i moći početi odmah raditi.“

Sve je to gledao i slušao Emerik i pokušao se sjetiti gdje je već
čuo za to ime. Sjetio se da mu je o njemu govorio ujak Emanuel.
Pitao se zašto bi čovjek koji je uživao tako veliki ugled u svijetu
ratnika, došao za nadničara njegovom ocu. Nije mu palo na pamet
da je Emanuel tu imao svoje prste. Kako? Zašto? Emanuel je htio
da njegov nećak postane najbolji ratnik koji zna jednako rukovati
mačem i obraniti se bez oružja, samo rukama. Bilo je upravo tako.
Emanuel je zamolio svog prijatelja Lao Chia da mu nećaka poduči
borilačkim vještinama koje dolaze iz drevne Kine. Ponudio mu je
kesu zlatnika, ali Lao Chi izjavili Emanuelu da će on to učiniti njemu
iz prijateljstva, a ne za novac. Naravno, Emerik o tome nije imao
pojma.

Emerik i Lao Chi su radili zajedno u mlinu. Lao Chi je svako
jutro prije posla izvodio nekakve čudne polagane pokrete rukama.
Zatim bi ih ponavljao te meditirao. Jednom prilikom ga je Emerik
ugledao u meditaciji. Lao Chi je sjedio na tlu žmireći i s dlanovima
na koljenima. Toliko je bio uronio u meditaciju, da je nakon nekoliko
minuta lebdio iznad tla. Emerik se nije usudio niti disati koliko ga
se to dojmilo. Nije nikada vidio da čovjek može lebdjeti u zraku.
Kada je Lao Chi završio s vježbom, Emerik zamoli da ga pouči toj

vještini. Lao Chi reče: „Vrlo rado! Ali ti moraš od Lao Chi puno učiti da doći u stanje da možeš lebdjeti. Prvo vježbe disanje, pa tai chi, pa kung fu, pa meditacija.“

Vježbe disanja su u početku bile dosadne Emeriku, ali se kasnije uvjerio da su od velike koristi. Vježbe tai chi su spori pokreti tijela kojima se cijelo tijelo koncentriraju i usredotočuju na ravnotežu tijela i uma, a zatim zada udarac. Emerik je jako zavolio te vježbe. Nakon njih došle su borilačke vježbe. Lao Chi je u Emerikovim očima postajao ono što doista jest: veliki i možda najveći ratnik. Učio je Emerika udarcima rukama, nogama, laktovima, glavom, a zatim preskakanje preko protivnika salto skokovima. Naučio je Emerika kako se razbija cigla udarcem šake, kako se snagom uma mogu micati predmeti. Emerik je poslušno vježbao i već je prošlo šest mjeseci otkako ga je Lao Chi počeo učiti drevnim kineskim borilačkim vještinama.

Jednog dana Lao Chi reče Emeriku: „Sutra ja tvom tati zahvaliti za posao u mlinu, a ti poslije ideš kod moja kuća na ispit kod moj tata, čuveni učitelj Lao Tai.“

Tako je i bilo. Lai Chi se zahvalio Moru na poslu u mlinu, a Emerik ga je pošao otpratiti; zapravo, pošao je na ispit kod Lao Taia.

Ispit kod Lao Taia

D ošli su u jednu skromnu kuću od bambusa, izuli se i sjeli. Odjednom je Lao Chi nestao, a Emerik ostao sam. Ugledao je siluete ratnika sa sabljama. Negdje duboko u podsvjeti mu se javi pomisao kako je ovo zapravo ispit. Mora biti spremam, jer ga je Lao Chi učio da se pravi ratnik nikad ne opušta i uvijek je na oprezu. Zato ustade, jednu sablju zabode u pod, na sablju stavi svoju košulju, a na dršku kapu, tako da se po sjeni pomisli kako tu sjedi čovjek. On sam uhvati se za strop i ostane gore pridržavajući se nogama i rukama. Nije prošla minuta, kad nekoliko ratnika s drvenim mačevima uleti u sobu i počne udarati po mjestu gdje je donedavno sjedio Emerik. No, tu je sada bila sablja i na njoj košulja s kapom.

„To je dakle ispit“, pomisli Emerik i skoči među njih. Primijenio je tehniku ‘Mjesečeva sjena’ i sva červorica ratnika s četiri tih zahvata bila su uspavana bez ijednog šuma. Zahvati kojima ih je savladao sastojali su se u odmjerenum udarcima u stražnji dio vrata protivnika, koji su na tren ostali bez svijesti, ali nisu bili povrijedeni.

Znao je Emerik da to nije kraj i da slijedi još kušnje. U sobu je ušla jedna starica i odvukla sva četiri Lao Taieva ratnika. Emerik je bio opet na stropu. Shvatio je da ga je starica vidjela krajičkom oka, zato sada leže na pod sobe i pokrije se paravanom od tanko pletenog bambusa. U sljedećih nekoliko sekundi odigralo se tridesetak skokova i udaraca.

Počelo je ulaskom one bakice ponovo u sobu. Odjednom se bakica bacila na strop. Bakica je bila preruseni učitelj Lao Tai. Kad je učitelj skočio prema stropu, shvatio je da tamo više nema Emerika, a Emerik shvatio da je bakica preruseni stari ratnik. Skoči prema njemu da mu zada udarac rukom. Lao Tai se okrenuo i kad vidje Emerika da će ga udariti, blokira udarac nožnom tehnikom, onako još u zraku. Emerik shvati da će Lao Tai blokirati udarac i zamahne

drugom rukom. Ali tada, još u zraku, Lao Tai blokira i drugi udarac nogom i nađoše se na zemlji.

Stajali su jedan naprama drugome malo pognutih tijela i spremni svakog trena ispaliti gromoviti udarac jedan u drugoga. Emerik je čekao, a Lao Tai se okrene leđima protivniku. Emerik je shvatio varku i znao je da će Lao Tai napraviti salto unatrag te se naći pred Emerikom i tada će zadati udarac ili nogom ili rukom. Emerik skoči tog trena visoko u zrak te se počne okretati kao vreteno. Lao Tai je uputio tri udarca, ali nijedan ne pogodi Emerika. On stisne šaku i zamahne te milimetar ispred Lao Taievog lica zastade.

Lao Tai shvati da je izgubio, jer da je Emerik udario, Lao Tai više nije imao obrane. Sklopi ruke i nakloni se Emeriku u znak priznanja poraza. Bilo je to nešto sasvim novo za učitelja. Tako ovladati tehnikom za tako kratko vrijeme, bilo je ravno čudu. Zatim pozva sina Lao Chia i reče mu: „Ti podučiti ovaj mladić da on postati bolji od Lao Taia. Ja tebi sine čestitati, jer imati novog samuraja da nemati kose oči. To biti Emerik, mlinara sin i nećak od naš dobar prijatelj Emanuel. Ja vrlo ponosan!“

Sjeli su na trijem kuće i razgovarali o snazi koja ne dolazi iz mišića, nego iz snage uma. Još su izveli jednu vježbu s telekinezom u kojoj je Emerik bio bolji. Snagom volje podigao je sa stola bokal vode i prolio ga po glavi Lao Taia.

„Ovaj trenutak dajem ti ime koje će te samo ja zvati. Ti biti ‘Blijedi samuraj’!“ oduševljeno izjavili Lao Tai.

Emerik sada postade ratnik koji je mogao savladati mnogostruko nadmoćnijeg neprijatelja. Lao Chi na kraju mu se obrati: „Ja ti željeti skupa s mojim tata sreće i da ti nikada ne zatreba pokažeš to što znaš. Ako ti zatreba, ne prelaziti crtlu viteza i biti dostojan svog ime - Blijedi samuraj!“

Emerik se pozdravi s Lao Chiem i Lao Taiem i vrati se u mlin. Još je stigao tati pomoći natrpati jedna kola brašna. Zatim se okupao, večerao i iscrpljen i umoran odmah zaspao.

Prevarant Muhekus

Megđe u zemlji Bistriciji živio starac sa ženom Rozetom i sinom Muhekusom. Starac bijaše brižan i nježan, a sin sušta suprotnost. Starac je bio pošten, iskren i pristojan, a sin lopov, prevarant i grubijan. Znao se on praviti pošten pred ljudima, činiti sitne usluge, a kada bi mu ljudi povjerovali, on bi ih zatražio novac ili neku drugu vrijednost. Kada bi mu posudili novac, nikad im ga nije vratio, lažući u oči.

„Kao da ti ja nisam otac“, znao mu je govoriti starac, kada bi sin činio lopovluge i prijevare. Ljudi su se došli žaliti, ali majka je branila sina. Jednom prigodom sin je istukao vlastitog oca, kada mu je prigovorio zašto je prevario susjeda za novce i što mu ih ne vraća. Od tog dana starac je od tuge i sramote počeo bolovati i ubrzo legao u postelju iz koje se više nije digao. Umro je, a sin se nije oprostio od oca niti pokajao.

Ostali su u kući živjeti zajedno Muhekus i Rozeta; majka i sin. No kako je sin grubo postupao i s majkom, tako se ona preselila u straćaru na kraju imanja. Muhekus ostade sam u kući praveći planove što će i kako će.

Takav čovjek trebao je osobi koja je živjela u špiljama Bistrice. Bijaše to zla vještica Morbidija, koja je trebala takvog čovjeka da u njega udahne umrлу prokletu dušu kralja Tira pokopanog u podzemnom svijetu. Na ploči nad Tirovim grobom pisalo je starim pismom da će kralj uskrsnuti ako netko, tko nema dušu, preuzme prokletu dušu umrlog okrutnog kralja Tira. Tko vrati kralja u život, dobiva veliko bogatstvo i moć.

Vještica Morbidija je odgonetnula pismo, polakomila se za nagradom i pronašla idealnu osobu u Muhekusu te skovala plan.

Tirova grobnica

Morbidija se preobukla u staricu i pokucala na vrata lopova Muhekusa. Ovaj otvor i upita: „Što trebaš, baba?“

Vještica počne umilnim glasom: „Dijete! Otkrila sam zlatnike u Bistricijnim špiljama, ali moje ruke su slabe da dignu kamenu ploču ispod koje sam vidjela pod svjetлом svijeće žuti sjaj. To mogu biti samo zlatnici. Hoćeš li mi pomoći, pa će te nagraditi!“

Tada razbojnici Muhekusi promijeni ponašanje te posta uljudniji: „Dobro, bako! Samo vi meni pokažite gdje se nalazi to mjesto, a ja će vam ga otvoriti pa vi uzmete koliko hoćete, a mene ngradite onoliko, koliko smatrati da sam zaslužan.“

To je rekao, a mislio:

„Samo ti meni, baba pokaži gdje je zlato! Ja će ga uzeti, a ti nećeš dobiti ništa i bit ćeš sretna ako uopće izvučeš živu glavu!“

„Dobro, sinko! Dodi sa mnom da ti pokažem“, umilno pozove vještica znajući da će se lopov polakomiti.

I krenuše Muhekusi i Morbidija prema Bistricijnim špiljama u potragu za zlatnicima. Uđoše u špilju i Morbidija zapali luč. Između mnogih opljačkanih grobova stajao je u sredini netaknut crni granitni sarkofag. Muhekus počne dizati ploču. Zapne iz sve snage, ali ne otvoriti. Ogleda se okolo i pronađe debelu metalnu šipku i njome kao polugom počne dizati granitnu ploču. Nakon nekoliko pokušaja uspio je dignuti ploču. Zaviri, ali sad ugleda drugi, manji sarkofag. Bijaše mrak pa kaže Morbidiji:

„Osvijetli ovo, baba!“

Morbidija osvijetli, a Muhekus opet uzme onu šipku i počne odizati ploču. Kako je malo pomaknuo ploču, ona se nastavi pomicati, sarkofag se počne otvarati. Jedna ruka iznutra dohvati Muhekusa, koji se prene od užasa i počne zapomagati, ali staro proročanstvo se počelo ostvarivati. Čovjek koji je došao, taman je bio ono što je

trebalo da kralj Tir svoju prokletu dušu preseli u čovjeka bez duše. Svoju prokletu dušu dao je Muhekusu i sada je u grob povukao Muhekusa s prokletom dušom, a on se tako oslobođio svoje duše.

Proročanstvo je ostvareno. Sijevnulo je jarko ljubičasto svjetlo između Tira i Muhekusa i kralj Tir se sad izvuče iz groba. Bio je ponovo slobodan, na svjetlu dana i oslobođen čarolije nakon nekoliko stoljeća ležanja pod teškom granitnom pločom. Obrati se vještici: „Znam što ti dugujem za ovo. Ja se sada vraćam u tajne odaje mog zamka da me nitko ne vidi, a ako mi pomogneš da postanem ponovo kralj, ja će te imenovati glavnom vješticom carstva.“

Tada se razidoše. Kralj Tir pobježe u svoj zamak i sakrije se čekajući vještičinu pomoći da svrgne kralja Feniksa i ponovo zasjedne na prijestolje.

Morbidija je razmišljala kako pomoći Tiru i domoći se tolike vlasti. Nakon dugog razmišljanja smislila je pakleni plan:

„Trebam se domoći Crvenog rubina zla. Tko ga ima, taj posjeduje veliku, ali ne i najveću moć. Neće ga biti lako uzeti jer ga čuvaju četiri zmaja na otoku Finitusu. To su Plavi zmaj vode, Bijeli zmaj zraka, Crni zmaj zemlje i Crveni zmaj vatre. Ako uspijem ukrasti rubin zla, tada se još moram domoći Plavog safira dobrote sa dna jezera Vitalis. On daje najveću moć, a čuvaju ga vodene vile svojim čarolijama. Do njega je skoro nemoguće doći.“

O tome je razmišljala zla Morbidija.

Šamo Lol i Ahiopej

sumskim puteljkom je koračao dobri stari vilenjak Ahiopej i gundao si u bradu:

„Taj moj luckasti brat nikako da mi se doseli. Što bi nam falilo da smo zajedno. Barem bi se družili, igrali igre pogadanja ili rješavali zagonetke, što najviše volimo. On se zavukao u ovu šumetinu i zapravo ne znam koje je drvo njegova kuća.“

Prolazeći stazom odjednom mu nogu upadne u zamku i drvo ga digne visoko obješenog za jednu nogu. Ahiopej se izdere iz sveg glasa: „Šamo Lol!“ Smjesta me oslobodi, jer ako se ja razljutim, zgromit će ti drvo u kojem spavaš!“

Šamo Lol se pojavi i presiječe uže, a Ahiopej se uhvati za grane i siđe prekoravajući: „Zar tako dočekuješ brata, sramoto jedna?!”

„Nisam znao da dolaziš, a da sam znao, maknuo bih ovo uže koje te je odvuklo uvis. Nijedna šumska životinja nije se nikad ulovila, jer znaju da je uže ispred moje kuće postavljeno samo zbog lopova da mi ne odnesu knjige i vilenjački pribor. Tamo držim Pametar i razne ljekovite trave i meleme.“

„Svašta!“ ljutito je komentirao Ahiopej. „Dodeš u posjetu rođenom bratu, a on te uhvati u zamku.“

„Oprosti, brate!“ pokajnički će Šamo Lol gledajući svojim zelenim očima iz kojih je sijala dobrota i mudrost.

„No, dobro!“ pomirljivo će Ahiopej. „Gdje živiš, takav si. Ti živiš u divljini i zato si malo divlji.“

Znao je Ahiopej da ga njegov mlađi brat voli i da mu neće zamjeriti to podbadanje, jer Šamo Lol je bio dobri vilenjak šume. Nije on želio nikamo iz nje. Tu je bio njegov svijet, kojega je on dobro poznavao i koji je njega volio. U starom duplju ogromnog hrasta napravio si je sobu. Nije bio osamljen jer su mu često dolazili trolovi, patuljci, pa čak i vilenjaci zatražiti lijek za ozljede.

Šamo Lol ponudi bratu: „Imam čaja od trave pjevalice. Dobar

je za raspoloženje i za opće stanje organizma.“

“Baš će mi prijati!” reče Ahiopej i sjede na panj ispred hrasta pa popije tri šalica čaja. Uzalud je Šamo Lol opominjao: „Brate, dosta je jedna šalica! Previše šalica čaja potiče na pjevanje.“

Ali Ahiopej slatko popije još nekoliko šalica čaja i lice mu se razvuče u osmijeh od uha do uha i počne pjevati. Teško da bi to itko živ na svijetu mogao nazvati pjevanjem, ali Ahiopej je pjevao i pjevao. Šamo Lol, ne želeći uvrijediti brata, začepio si je uši kudjeljom, a životinje su pobegle na sve strane, dok bi inače ptice sjedile na granama oko njih. Nikada on u životu nije pjevao, niti je itko znao koja je to pjesma i kakvog imala smisla. No brat je brat i dobri Šamo Lol je sve to otrpio.

Nakon nekog vremena pjesma je stala i Ahiopej se začudi: „Gdje su sve one životinje koje su sjedile tu oko nas?“

„Pobjegle su čim si počeo pjevati.“

„Ja se uopće ne sjećam da sam pjevao. Čudno!“

Sjedili su tako jedan nasuprot drugom u svojim bijelim plaštevinama, s dugim bijelim bradama i dugom bijelom kosom, držeći u rukama svoje štapove. Bila ih je milina za vidjeti. Dva dobra i plemenita stvorenja, ponosna i hrabra. Sjedili su tako razgovarajući kad začuše poznati glas: „Šamo Lole, vilenjače! Jesi li kod kuće?“

„Jesam!“ poviće Šamo Lol.

Pojavi se drvosječa Svor sa svojom sjekicom na leđima i vidjevši dva vilenjaka pokloni se i pozdravi: „Dobar dan, dobri vilenjaci.“

Vilenjaci se razveseliše kad ugledaše poštenog drvosječu te ga pozovu da sjedne k njima, a Šamo Lol mu ponudi: „Želiš li čaja od trave pjevalice.“

„Ne, hvala! Malo sam bio drijemao i načas zaspao usnuvši strašan san kako netko pjeva tako ružno da su sve životinje iz šume pobegle.“

Ahiopej i Šamo Lol se znakovito pogledaju, a Šamo Lol s osmijehom reče:

„Pomisli Svore da je bila istina, a ne samo san. Užas jedan!“

Svor im tada najavi: „Došao sam reći što sam čuo od trola Jakoba.“

„A što je rekao?“ upita Šamo Lol.

„Rekao je da je vještica Morbidija oslobođila prokletstva

kralja Tira koji je pokopan prije nekoliko stotina godina, a prokleo ga je narod jer je bio tiranin. Sada se Morbidija sprema svrgnuti mladog i dobrog kralja Bistrice Feliksa, i ponovo na tron postaviti Tira. Morbidija šalje vojниke na otok Finitus po Crveni rubin zla, koji će podijeliti s Tirom. Oni će izvući iz tog crvenog kamena zlo i onda svrgnuti kralja Feliksa, a želja im je pokoriti svijet i zavladati njime. Čujem da već unovačuje lopove, probisvijete i ostali šljam u Vojsku zla.“

„Otkud to trol Jakob zna!?” začudi se Ahiopej.

„Čuo je dva šumska razbojnika kako se uz vatrnu dogovaraju da će se pridružiti vještici Morbidiji u svrgavanju kralja Feliksa, jer ona zlatom plaća svoju vojsku.“

„Jedva smo se vratili normalnom svakodnevnom životu, a već je novo zlo na vidiku!“ ljutito će Šamo Lol.

„Valjda tako mora biti“, promrmlja Ahiopej, „jer izgleda, ljudi ne mogu bez ratova, a u tome im sile zla uvijek svesrdno pomažu.“

„A što je nama činiti?“ upita drvosječa vilenjake.

„Kao i uvijek dosad: pokušati zaustaviti zlo, a ako ne ide, onda okupiti ratnike koji su na strani pravde i dobra pa u boj!“ odgovori rezignirano Ahiopej i obrati se bratu:

»Pogledaj što u Pametaru piše o ovim datumima i što nas očekuje. Možda je sve samo izmišljotina, a Pametar će znati kakvo se vrijeme sprema i što nam je činiti.“

Šamo Lol uze prastaru debelu knjižurinu - Pametar i počne listati. Nigdje u pametaru nije pisalo doslovno što će se dogoditi, ali se dalo iz poslovica i zagonetki izvući kao zaključak kakvo vrijeme dolazi: spremu li se zlo, kakva će biti žetva, koliko će se djece roditi i još mnogo toga. Šamo Lol dođe do sadašnjeg datuma i počne rješavati šifrirano pismo svoga djeda. Pisalo je u stihovima:

„Jedno zlo se opet budi,
Prokleti mu dušu ljudi.
Ali podmuklo sad se smiješi,
Jer proklete se duše riješi.

Pomogla mu crna žena,
Zla okrutna prepredena.

Pomoći vam može sad
Bandolijski vitez mlad.

Poznat ćete ga po tome
Nosi mir u srcu svome.
I još nešto valja znati,
Lavež malog psa ga prati.“

„Bandolija! Bandolija!“ ponavlja je Šamo Lol. „Tko je iz Bandolije? Tko je vitez? Bront živi u Mogorskom i Šamrajevom Kraljevstvu. Tamo je čarobnjak i lječi narod. Emanuel živi svagdje; čas je u Triopiji, čas u Bandoliji, čas u Viloniji, čas u Navorskom Carstvu. On je skitnica vitez i nema doma. Tko onda? Ima jedan mladić iz Bandolije; Emerik! Da, Emerik, taj hrabri mladi ratnik koji se borio na našoj strani protiv zlog Hronta i koji je jedini stigao do Zlatnog anđela.“

„Tako je!“ složi se Ahiopej. „On je mladi vitez o kojem je zapisano u Pametaru. Nema tko drugi. On sa svojim bijelim psićem!“

„Ja ću po Emerika!“ odlučno izjavlji Šamo Lol. „Malo ću se usput proskitati po Bandoliji.“

„Dobro, brate!“ pristade Ahiopej. „Ja idem kući, a ti otiđi k Emeriku.“

„Ja idem na Severovine“, odluči Svor, „prenijeti vijest našem prijatelju, kralju Blagusu da se zlo opet sprema i da budu na oprezu.“

Tako se rastadoše i svaki pođe na svoju stranu.

Feliks, kralj Bistrice

Kralj Bistrice Feliks, bio je sušta dobrota. Preko njegova kraljevstva nije prošao nijedan putnik, a da nije bio nahranjen i napojen. Čak je dobio i novaca, ako je bio bez njega. Ljudi su obožavali svog mladog kralja, kraljicu Anamariju i njihovog sina Sebastijana. Oni su se družili s narodom. Kralj se družio s muškarcima drvosječama, ratarima, zanatlijama, a kraljica s praljama koje su prale robu na potoku Bistrici, družila sa ženama koje su vezle ručni rad, pekle kruh, pomagala je pri porodima, a mladi kraljević Sebastijan bio je seosko, a ne kraljevsko dijete. Često bi se u selu najeo graha i repe, pa je odbijao pečene prepelice ili medene kolače, jer se najeo priprostog seljačkog jela.

Tako su u miru i međusobnom poštivanju složno živjeli u Bistrici kojoj se spremalo zlo, jer je okrutni kralj Tir ponovo htio zasjeti na tron.

Šamo Lol kod Emerika

Samo Lol ogrnut plaštem, sijede duge kose i brade, s dugačkim štapom u ruci, nalik na nekog mesiju, promicao je travnatim puteljcima Bandolije i oduševljeno govorio: „Kako je lijepa naša Bandolija! Dugo, već jako dugo nisam njome putovao.“

Planinski vrhunci spajali su se s modrim nebom, a zeleni travnjaci pružali se dokle oko seže. Po njima je paslo blago, ritali se i trčkarali mladi pastusi. Pored vrba gorjele su pastirske vatre na kojima su pastiri pekli krumpir, a onda se igrali sa svojim psima čuvarima.

Sjeta obuze vilenjakovo srce. Sjetio se on svojih mlađih dana, koji se nisu mnogo razlikovali od ovih, iako su bili prije tisuću godina. Tada je Šamo Lol bio mali dječak, koji je trčkarao po livadama, zalazio u šume pune divljeg voća, meda, umiljatih životinja.

Mislio je kako je divan ovaj svijet i kako na njemu sve živi u savršenom skladu. U takvim mislima prolazio je selima gledajući kako ljudi marljivo rade i uživaju u plodovima svoga rada. Pozdravljaо je ljude, a ljudi su ga gledali sa strahopoštovanjem, iako ga nisu poznavali. Takav nasmiješeni starac duge sijede kose i brade, u bijeloj mantiji, nije mogao biti bilo tko!

Isto to je pomislio mlinar Mor kada ugleda u svom dvorištu Šamo Lola. Mor skine šešir i pozdravi vrlo uljudno: „Dobar dan, dobri putniče! Jeste li došli u moj mlin, ili ste u prolazu? Ako ste došli k meni, vrlo rado će vam pomoći, a ako ste u prolazu, putnu torbu napunit će vam jelom i pićem.“

Šamo Lol prepozna u mlinaru vrlo ljubazna i poštena čovjeka. Kao vilenjak imao je sposobnost ispravne procjene.

„Hvala vam, dobri čovječe! Bit će dovoljno samo da mi odgovorite gdje mogu naći mladog momka Emerika, mlinarevog sina“, odgovori Šamo Lol.

Mlinar se uozbilji, što nije promaklo Šamo Lolu i upita sumnjičavo: „A tko ste vi, da tražite Emerika?“

Vilenjak odmah shvati da je upravo nabasao na Emerikovog oca.

„Ja sam Šamo Lol, njegov prijatelj,“ odgovori vilenjak.

Tada Mor ponudi vilenjaka da sjedne i reče: „Ja sam Emerikov tata. Čuo sam za vas iz njegovih priča. A što ga trebate, vilenjače?“

Šamo Lol ukratko objasni: „Treba nam pomoći protiv vještice Morbidije koja namjerava na prijestolje Bistricije postaviti okrutnog kralja Tira, godinama prokletog, a sada mu vještica ponovo sprema prijestolje s kojega kani svrgnuti dobrog kralja Feliksa.“

„Pa kako baš moj sin?!“ čudio se Mor ne shvaćajući da je njegov sin postao vrlo cijenjen u krugu vitezova i ratnika.

„A gdje je sada Emerik?“ upita Šamo Lol.

„Eno ga, na livadi iza vodenice. Podite samo puteljkom i vidjet ćete ga.“

Šamo Lol je nastavio puteljkom iza vodenice gdje ugleda Emerika. Sjedio je i meditirao. Šamo Lol ga ne htjede ometati dok meditira, već ga je promatrao. Šum vjetra probudi pospano bijelo klupko zvano Giga i ono počne lajati na Šamo Lola. Šamo Lol zazva Emerika koji pade na travu. Pogleda prema došljaku, razveseli mu se, sklopi ruke i nakloni se vilenjaku, onako kako to rade samuraji i poznavatelji drevnih borilačkih vještina.

Šamo Lol ga iznenadeno pogleda: „Momče! Izgleda, ti si mnogo vježbao otkad te nisam vido. Postao si, čini mi se, ratnik kakvom nema premca!“

Emerik ispriča sve o vještinama koje je stekao i pozove vilenjaka u kuću na toplu juhu i čašu medovine. Šamo Lol još nikada nije jeo tako ukusnu juhu pa pohvali Minu koja je, naravno, bila počašćena Šamo洛lovim komplimentom. Mor je zamišljen otisao načas u drugu sobu, a Mina za njim i upita ga zabrinuto:

„Što te muči, reci mi!?“

Tada joj Mor brzo ispriča pošto je došao Šamo Lol i kako Emerik mora u Bistriciju jer je knjiga sudbine i moći pretkazanja - Pametar, ukazala baš na njihovog sina.

Mina vrisne od straha za sina, a Emerik shvati da nešto ne zna i zatraži objašnjenje.

Šamo Lol mu sve ispriča i kaže: „Ako ne želiš poći, nitko te ne može natjerati na put.“

„Taman posla da neću poći! Trebate me. Neće valjda biti tako opasno kao onaj okršaj kod Mandragorinih vrtova.“

Šamo Lol će oprezno: „Nisam baš siguran da nije opasno, jer se borimo opet sa silama magije i zla. Takva borba je uvijek opasna.“

„Bilo kako bilo, sutra se spremam i polazim!“ odlučno će Emerik.

Roditelji su bili jako zabrinuti za sina i razgovor je zapinjao. Napokon podoše svi na spavanje. Šamo Lol je dobio udoban ležaj, ali nije od briga dugo mogao zaspati, kao ni Mor i Mina, pa ni Emerik. Samo je Giga spokojno zahrkao.

Tajna nevidljivog plašta

Uzemlji iza Tanajskih planina živio miroljubiv narod koji se bavio pletenjem i tkanjem robe za pola poznatog svijeta. Svi su bili majstori svog zanata i jednom godišnje je bilo natjecanje tko uspije istkati najljepši komad robe. Desilo se da je u zemlji tkalaca živio bogalj bez jedne noge pa mu ni rad nije mogao biti u rangu s radovima najvjesteđih majstora. Ali on je imao neopisivu želju da istka poseban plašt pa da ga njegov narod konačno jednom pohvali i divi se njegovom radu. Često puta srce pobijedi razum, ali i velika volja zna pobijediti nemoguće. Točno tako je bilo.

Mladića su zvali Hrom. On je dugo u noć razmišljao od čega da istka plašt. Svi plaštevi od lana i konoplje već su stoput bili istkani, a također i plašt od svile. Hrom odluči poći i šumu potražiti neki drugi materijal od kojega bi se dalo nešto istkati. Lutao je tako Hrom po šumi, ali nijedan materijal ne nađe pa zdvojno sjedne uz jedan slap koji je padao u gorsko jezerce. Uz jezerce u grmlju na jednoj livadi opazi micanje grana, ali ne vidje ni zvijeri, ni ljudi, a ni vjetra nije bilo. Šcućuri se malo od straha, a malo i od znatiželje i ono što spazi, zauvijek izmijeni njegov život.

Na drugoj strani su Siluete priviđenja mijenjale svoje kože. To se događalo svake godine, ali Siluete priviđenja su nevidljive. Čak i ako ti se učini da si nešto video, drugi pogled te uvjeri da ti se sve samo učinilo, jer se ništa ne vidi. Zašto je Hrom video Siluete priviđenja? Naprosto zato jer nekoliko trenutaka poslije promjene kože Siluete postaju vidljive, a onda opet nevidljive. Sva ta preobrazba u novu kožu traje nekoliko sekundi, ali dovoljno da se shvati što rade.

Hrom je ostao na svom mjestu i nakon što su Siluete priviđenja nestale, ode na to mjesto i počne po tlu tražiti njihovu kožu, koja se nije vidjela. Mogla se osjetiti pod prstima, ali vidjeti nije se mogla. Kasnije bi vjetar kože raznio šumom kao lišće i nikad nitko ih nije

mogao naći, niti je znao da uopće postoje. Hrom osjeti priliku života i prstima napipa kože te ih stavi u svoj ruksak, odlučivši da će iz te kože istkati plašt za natjecanje.

Vratio se kući i počeo tkati. Ništa se nije vidjelo, ali dalo se napipati. Tako je Hrom mjesec dana od jutra do mraka tkao plašt. Kad bijaše gotov, obuče ga i pogleda se u ogledalu. Prestravi se jer se nije video. U tom plaštu bio je nevidljiv.

Došao je dan natjecanja i Hrom izloži plašt s ostalim majstorima na natjecanju. Ispod svačijeg tkanog komada robe pisalo je ime onog tko je tkao. Hrom ispod svog napisa pjesmicu:

„Upotrijebiti moraš maštu
Da se diviš ovom plaštu.
On je ponos srcu mom,
Istkaao ga tkalac Hrom.“

Ljudi su prolazili, divili se majstorijama raznih majstora, ali Hromu su se smijali govoreći da samo budala misli kako može varati ovaj tkalački narod. Hrom je čekao da počne modna revija što je bio vrhunac natjecanja. I tako su manekeni nosili jedan po jedan predmet, a Hroma preskoče. On upita: „Zašto ste mene preskočili?“

„Pa ti nemaš što pokazati! Vučeš nas za nos“, odgovoriše ocjenjivači.

Hrom ustraje i jedan tkalac napokon reče: „Hajde da vidimo što će budala izvesti!“ Dadoše priliku Hromu da obuče manekena. Kako ga je obukao, tako je maneken nestao. Postao je nevidljiv. Svi se zaprepastiše i nasta tajac, a maneken nije znao što se događa. On je sebe video, a nije znao da je nevidljiv. Osjetio je po tijelu da je obukao nešto, ali to nešto nije video. Počeo je vikati:

„Hrome! Skini mi taj plašt, jer ne vidim ga!“

Hrom priđe manekenu, skine plašt i stavi ga u svoj ruksak. Zavlada neopisiva zbrka u dvorani.

„Kako je to moguće! Nevidljivi plašt! Bravo Hrom, čestitamo! Hoćeš li ga prodati?“ tapšali su ga tkalci, ali Hrom nije želio prodati svoj dragocjeni plašt. Ocjenjivačka komisija jednoglasno se složila da je Hrom načinio nešto dosad neviđeno i da zaslužuje titulu najboljeg tkalca. Dadoše mu diplomu, značku i veliki srebrni pokal na kojem

je pisalo 'Najbolji tkalac'.

Nije potrebno govoriti da je Hrom slavio nekoliko dana jer je odjednom postao slavljen i poštovan.

Sve bi to bilo dobro i sa sretnim završetkom da priča o nevidljivom plaštu nije usmenom predajom bila prepričavana od vatre do vatre, od doma do doma i od zemlje do zemlje. Mnogi lopovi htjeli su se domoći nevidljivog plašta. Nepobjediv si jer te nitko ne vidi. I još sto drugih prednosti ima nevidljivi plašt. Tada započeše nevolje za Hroma.

Emerik kreće u Bistriciju preko Triopije

Gvanulo je jutro i Emerik ustane polako da ne probudi Gigu koji mu je spavao pod nogama. Virnuo je kroz prozor i spazio kako Šamo Lol odlazi puteljkom. Šamo Lol je otisao, a vrijeme je da i Emerik krene. Ušao je u kuhinju. Mama Mina i tata Mor su sjedili za stolom. Nije im bilo lako, jer znali su da njihov jedinac kreće u vrlo opasnu pustolovinu. Jasno im je bilo i to da je on sada muškarac i da bilo kakvo odgovaranje od putovanja ne bi koristilo, jer je to stvar ponosa.

Emerik ih je tješio: „Ne bojte se! Zar se nisam uvijek izvukao iz nevolja!“

„Jesi“, reče Mina, „ali roditelji se brinu za svoju djecu dok su god živi i strepe nad njima pa tako i ti nama nemoj uzeti za zlo što ti govorimo da budeš oprezan i da se čuvaš.“

Emerik je to razumio i nije se ljutio na svoje roditelje, već se pošao spremiti za put. Obukao je svoje odijelo, uzeo mač i bodeže i fućnuo Arapu. Osedla ga, spremi što mu je mama dala na put, oprosti se s roditeljima i krene. Još se jednom okrenuo i mahnuo na pozdrav i video suze u majčinim očima. Bilo mu je teško pri srcu, ali trebalo je stisnuti srce i ići naprijed. Nije prošao niti pola kilometra kada začuje lavež iza sebe. Bio je to Giga koji je jedva disao, ali otjerati se nije dao. Želio je na put s Emerikom. Emerik se sagne, s konja dohvati psa i stavi ga na sedlo ispred sebe.

Put ga je vodio kroz poznati klanac u kojem su ga napale megalije, te odurne ptičurine. I Emerik i Giga pribojavali su se da ih opet ne napadnu, ali sve je prošlo u najboljem redu. Nakon cijelog dana jahanja stigoše u Triopiju. Odmah na ulazu dočekale su ih straže. Prepoznaše jedni druge i Emerik odmah upita kako je knez Velden.

„Dobro je i razveselit će se kada vas vidi“, reče jedan stražar. Emerik je došao do palače koja je, kao i ostale kuće ponovo

podignuta. Knez Velden izviri i pljesne rukama od veselja ugledavši dragog gosta: „Uđi, dragi prijatelju! Dobro nam došao!“

Emerik sjaje, zamoli stražara da Arapa preda konjušaru neka ga nahrani i napoji, da sutra bude spreman na daleki put.

Ljubav na prvi pogled

Kako je Emerik ušao, tako se pozdravio s Hojom i njegovom djecom i nešto ga pogodi kao strijela. Za stolom je sjedila jedna krasotica djevojka raspuštene kose, u crvenoj haljini i crnim biserima oko vrata. Oči joj bijahu zelene, usne pune, a obrazi lagano rumeni. Emerik je bio hipnotiziran djevojčinom ljepotom. Knez ju predstavi: „To je Astrid, sestra moje žene.“

„Lijepo ime, a osoba još ljepša“, smeteno, ali odlučno će Emerik. Astrid se zahvali na komplimentu i lagano porumenje, jer se i on njoj dopao.

Za vrijeme večere Emerik je potajno gledao lijepu Astrid, a i ona je pogledavala njega i oboje su razmišljali jedno o drugom. Emerik je mislio kako su joj sigurno već našli muža iz plemenitih krugova, jer mlinares sin ju sigurno ne bi zanimalo. Astrid je pak mislila kako takav pristali vitez ima djevojku u svakom mjestu. Poslije večere knez Velden ih pozva na terasu da još malo sjede i pijuckaju vino i Emerik upita djevojku:

„Gdje Vi živite, Astrid, ako smijem pitati?“

Djevojka odgovori: „Živim u Jogajevom Kraljevstvu. Tamo su mi roditelji i rodna kuća, ali vrlo rado svratim svojoj sestri, jer mi je ovdje lijepo.“

„A smijem li ponekad, kada me put nanese, svratiti do Vas. Da li bi se izabranik Vašeg srca ljutio na mene?“ diplomatski upita Emerik.

Shvatila je lijepa Astrid što Emerik želi znati pa odgovori: „Nemam momka, a Vi svratite kad god želite.“

Emerik, sada ohrabren, slobodnije komplimentira: „Rado ću svratiti i moram reći, ljutili se Vi na mene ili ne, ali ja pod suncem ovog neba nisam vidio ljepšu djevojku od Vas, Astrid!“

Ona nije očekivala da će Emerik biti toliko izravan i to ju

zbuni, ali se izvuče: „To sigurno govorite svakoj koju sretnete.“

„Niti govora! Ja nikada u životu nijednoj djevojci nisam to izjavio.“

Emerik uvidi da je krenuo prebrzo te se ispriča: „Ja Vas molim da mi oprostite što sam bio toliko izravan, ali doista još nisam nijednoj djevojci rekao ovo što sam rekao Vama večeras.“

Tada se Astrid diže od stola i oprosti se: „Već je kasno i treba na počinak. Svima želim laku noć.“

Kada Astrid ode, Hoja šapne na uho Emeriku: „Sviđaš joj se, momče i ne ispuštaj je, jer je lijepa i dobra!“

Emerik bubne: „Ako me bude htjela!“

„Hoće, hoće! Sestra mi je pa poznam njeno ponašanje. Svakom momku koji joj je pokušao udvarati, odbrusila je iz prve i tako bi odmah zašutio, a s tobom lijepo razgovara.“

Ubrzo se svi razidoše, a Emerik nije mogao zaspati dugo u noć. Lijepo lice djevojčino bilo mu je pred očima, a takav osjećaj još nije iskusio. Jedva je pred jutro zaspao.

Morbidija Hromu krade plašt

Dakle, glas o nevidljivom plaštu širio se poput šumskog požara. Tako dospije i u Morbidijino uho. Odmah je zla vještica smislila plan kako da se dočepa nevidljivog plašta i pomoću njega omogućiti kralju Tiru da se ponovo popne na tron. „Moram se dočepati tog plašta, da se mogu kretati nevidljiva. Kada Tir dođe na prijestolje, ja će biti prva čarobnica, ne Bistrice, već cijelog svijeta“, mrmljala je Morbidija dok je kretala u Zemlju tkalaca iza Tanajskih planina. Hodajući putem smisli plan kako će ukrasti nevidljivi plašt. Razmišljala je ovako:

„Doći će u kraj gdje žive tkalci i prerušena u kraljevu krojačicu pitati želi li majstor Hrom prodati kralju svoj nevidljivi plašt. Ako odbije, što je vrlo vjerojatno, onda će mu oduzeti sjećanje čajem ‘Leptir trave’. Kada izgubi sjećanje, Hrom više neće znati da je istkao nevidljivi plašt i ja će ga uzeti i odnijeti.“

Tako smišljajući što će sve poduzeti i napraviti, prijeđe ona Tanajske visove i pred njom se otvori široka zelena dolina. Čak i zla vještica zastade od ljepote prizora. Naidoše kola natovarena lanom, a kočijaš je pjevušio neku pjesmu. Morbidija zaustavi kočijaša i upita ga za Zemlju tkalaca.

Kočijaš, veseljak po prirodi, odrecitira:

„Evo gospo,
Gdje vam oči glede,
Tu se kod nas
Lijepo platno prede.“

Vještica shvati da je čovjek otvoren za razgovor te ga upita za Hroma i plašt. Kočijaš opet u svom stilu odgovori:

„Da nudite gospo

Zlato, srebro, cvijeće,
Nevidljivi plašt
Hrom vam prodat' neće.“

Tada vještica upita: „A gdje stanuje majstor Hrom?“

,Tu na kraju sela
Kućerak je mali.
Poznat ēete Hroma
Jer mu nogu fali.“

Vještica ljubazno zahvali kočijašu i krene prema Hromovoj kućici. Pokuca na vrata, a iz kuće se začuje:

,Naprijed! Izvolite, uđite!“

Vještica uđe u kućicu, u kojoj je sve bilo lijepo uređeno i mirisalo po jabukama i dunjama što su stajale na ormaru. U sobi se nalazio tkalački stan, mnoštvo vune i komadi platna. Sve je to u jednom pogledu osmotrla Morbidija i pristojno pozdravi:

,Dobar dan, majstore Hrom! Ja sam krojačica kralja Bistrice, Feliksa. On me poslao vama neka zamolim da mu prodate vaš nevidljivi plašt. On bi ga htio pokloniti svom sinu Sebastijanu za rođendan. Nudi vam tisuću zlatnika za plašt. Slažete li se?“

Hrom je sve to dosta nezainteresirano slušao, jer bilo je već kupaca, na desetine, koji su nudili i više nego ova kraljeva krojačica. Zato joj odmah reče:

,Iz moje vitrine plašt neće ni za kakve novce. Meni plašt vrijedi više nego svi novci svijeta. Dok nisam istkao plašt, bio sam predmet poruge u selu, a sada sam postao vrlo cijenjen; ne samo u svom selu, već i po cijelom poznatom svijetu. Stoga oprostite, ali ja vašem kralju ne mogu prodati plašt! Lijepo ga pozdravite i zamolite da se ne ljuti.“

Morbidija je pažljivo slušala Hroma, a naročito onu rečenicu u kojoj je rekao da plašt iz njegove vitrine ne ide nikamo ni za kakav novac. Pogleda prema vitrini i na najvećem mjestu u vitrini ugleda prazan pretinac. U njemu je sigurno plašt! Morbidija prijeđe na svoj podmukli plan te zamoli malo tople vode da si skuha čaj, jer se vraća natrag u Bistriciju, a put je dug i čaj će ju malo okrijepiti. Hrom,

naravno pristavi vodu za krojačicu zapitavši:

„Koji čaj želite? Imam lipe, kadulje, kamilice, majčine dušice, metvice...“

„Ne, hvala! Imam ja čaj od ružinih latica koji čovjeka okrijepi kao nijedan. Možete sa mnom popiti ako želite, majstore Hrome.“

Kada je voda zakipjela, Morbidija stavi u vodu ‘Leptir travu’ od koje se gubi pamćenje. Kada je čaj bio kuhan, Hrom izvadi dvije šalice i stavi ih na stol. Morbidija ulije čaj u šalice i predloži: „Hajde da se okrijepimo, majstore!“

Hrom je kušao čaj koji bijaše vrlo pitak i mirišljav. Morbidija je glumila da srće čaj, a naivni Hrom to nije primijetio, niti mu je išta bilo sumnjivo. Nakon nekog vremena Morbidija pogleda Hroma i zapita: „Koji je ono danas dan?“

Hrom se trudio sjetiti se, ali što je vrijeme više odmicalo, tako je sve više zaboravljaо. Nije se mogao sjetiti ni imena dana, ni koja je godina, ni čemu sve to, ni tko je on. Iz njegovih usta samo se čulo nerazgovjetno mumljanje, a oči su mu kolutale. Morbidija ode do vitrine, napipa plašt i spremi u svoju torbu. Hrom je samo gledao ne shvaćajući ništa. Morbidija otvori vrata i pozdravi na odlasku: „Zbogom, majstore!“

Kad čaj prestane djelovati, ona će već biti daleko.

Tako Morbidija ukrade nevidljivi plašt i pobježe preko Tanajskih šuma natrag prema Bistriciji.

Emerik brani čast lijepo Astrid

ešto probudi Emerika iz sna. Kako nije dobro spavao, jer je dokasno pred zoru mislio o lijepoj Astrid, tako bunovan proviri kroz prozor sobe i ugleda konjanike.

Nisu to bili ratnici Triopije, već ratnici iz susjednog carstva, koji su bili u dobrom odnosima s knezom Veldenom. Narod tog carstva živio je od ratovanja. Muškarci su pristupali kao plaćenici svakoj vojski, koja ih je željela u svoje redove, uz solidnu novčanu naknadu. Tako su ti ratnici plaćenici uzdržavali svoje obitelji, a muške su potomke odmalena uvježbavali za ratnike. I kod kneza Veldena je dosta njih služilo, tako da nije bilo neprijateljstava između plaćenika i Triopije. Emerik primijeti po njihovom ponašanju da su pijani i da najjači od njih kojega su zvali Malj, dobacuje lijepoj Astrid vrlo neukusne šale, na opći smijeh ostalih plaćenika. Astrid je upravo zalijevala cvijeće pred dvorom kad su vojnici naišli.

Emerik pomisli: „Valjda će prestatи s tim bezobrazlukom.“

Ali Malj je i dalje bio vrlo nepristojan prema Astrid, koja ga je zamolila da prođe i da je ostavi na miru te da je on zadnji muškarac kojeg bi uopće željela vidjeti, a kamoli nešto drugo.

To Malja rasrdi, jer mu se ostali vojnici počeše smijati i on zagrli Astrid te ju privine uz komentar: „Vidi, vidi, kako je lijepa kad se ljuti!“

Astrid htjede opaliti pljusku drskom plaćeniku, ali ovaj ju još jače privine uz sebe.

Emerik je kiptio od bijesa, ali ovo sada bio je već bezobrazluk i napad na osobu. Na brzinu se obuče, stane na balkon i naredi vojniku: „Smjesta ostavi gospodjicu i ispričaj joj se!“

Vojnik pogleda gore i upita: „A tko si ti, momče?“

„Ja sam tvoja najgora mora. Ja sam onaj koga ćeš uskoro moliti za milost ne ostaviš li lijepu gospodjicu na miru!“ prijeteći mu se obrati Emerik.

Vojnici se podrugljivo nasmijaše. Oni, prekaljeni ratnici pred sobom su vidjeli momka bez oružja, bosonogog, samo u hlačama i majici.

Tada mišićavi i visoki Malj koji je još držao uza sebe lijepu Astrid, drsko upita:

„A tko će mi zabraniti da radim što me volja?“

Tada Emerik odluči da mora tim nevaljalcima održati lekciju iz pristojnosti te se obrati izazivaču: „Ja ёu te naučiti kako se ophodi prema dami. Posljednji put te opominjem da ostaviš gospođicu jer ёu te kazniti jače no što bih htio!“

Izazivač i njegovo društvo grohotom su se počeli smijati, ali im smijeh u trenu prisjedne.

Emerik je skočio s balkona učinivši u zraku dvostruki salto i pogodivši nogom Malja u glavu. Vojnik odleti dvadesetak metara ječeći od bolova. Emerik skloni Astrid na verandu. Vojnici su jedva došli k sebi od čuđenja što je ovaj mladić izveo u zraku pa navališe na njega. Emerik ponovo skoči u zrak i nogom obori vojnika koji je baš zamahnuo na njega mačem. Emerik se baci na trojicu vojnika okrećući se u zraku kao vreteno. Vojnici su bacali bodeže prema Emeriku i na sve moguće načine pokušavali ga dohvati, ali Emerik je bio neuhvatljiv. Prvom vojniku skine čeličnu kacigu, udari ga šakom i obori s konja. Drugom vojniku koji je bio zamahnuo buzdovanom, ote buzdovan te mu ruku jednim potezom savi u polugu i samo se čulo krkanje kosti i jauk.

Za to vrijeme Malj se digao, skupio snage, zajahao konja i jurnuo vitlajući teškim drvenim maljem, s kojim je bio strah i trepet svih neprijatelja. Emerik se nije micao. Podigao je raširene ruke pred sebe, konj naglo zastane i Malj pade pred noge Emeriku. Užasan bijes provali iz Malja i on počne mahati maljem prema Emeriku. Emerik se svaki puta izmaknuo, a Malj je ludovao od bijesa. Niti nakon pedeset pokušaja nije uspio pogoditi Emerika. Emerik zaključi da je dosta i još jednom opomene:

„Dosta je! Ispričaj se gospođici!“

Ali Malj skupi još snage i navali. Ovog puta Emerik se nije micao. Malj mu je letio ravno prema čelu i on jednim lakin udarcem ruke dočeka strašni malj koji se razbijje u triješće. Bilo je to kao da je malj iz sve snage udario u veliki željezni nakovanj. Kada to vidje

Malj , sjaši s konja i klekne pred Emerika pun divljenja:

„Ti nisi nitko drugi već Bog rata. To što ti činiš, ne može učiniti smrtno biće!“

Emerik će nestrpljivo: „Na koljenima se ispričaj djevojci!“

Malj je prišao djevojci, pao na koljena i zamolio: „Boginjo! Nismo htjeli izazivati Boga rata i ja te molim u svoje ime i u ime svojih prijatelja da nam oprostiš!“

Astrid, sva zbumjena ovim događajima, samo kimne glavom u znak oprosta i vojnici se povukoše bez glasa, klanjajući se Emeriku. Astrid i Emerik uđoše u kuću gdje su očevici ovog događaja šutjeli kao zaliveni, polako dolazeći k sebi.

Kasnije toga dana Emerik je pošao na put kako je Šamo Lol rekao. Oprostio se sa svima, a rastanak s Astrid bio je uglavnom šutnja i gledanje u oči, s obećanjem da će navratiti k njoj u Jogajevo Kraljevstvo.

Cunftov golub

Samo Lol je koračao svojim dugim koracima i sa štapom u rukama prema Šamrajevom zamku. Na tronu Mogorskog Kraljevstva bijaše opet Šamraj, a na tronu Navorskog kralj Jogaj. Kako je Hrontovo Carstvo neslavno završilo, sada su i jedan i drugi kralj živjeli u miru i slozi. Šamo Lol ja išao po čarobnjaka Hronta koji je bio sada glavni čarobnjak-lječnik i vrač Mogorskog Carstva. Više nije živio skriven u podrumima zamka, već je imao prostrani laboratorij u kojem je priređivao ljekovite masti, meleme, tinkture i trave za bolesne koji su dolazili po pomoć.

Zadubljen u misli Šamo Lol opazi da jedan bijeli golub kruži oko njega. Vilenjak ispruži ruku i golub sleti. Na nožici je nosio poruku. Bio je to Cunftov golub

kojega je Cunft oslobođio prije nego ga je strijela usmrtila. Golub je našao novog gospodara. Sasvim slučajno bio je to Ahiopej, koji se nastavio brinuti za goluba pismonošu.

Šamo Lol otvorio pismo i počne čitati:

„Dragi brate, Šamo Lol! Kada ovo budeš čitao, možda više neću biti živ, jer se ovdje događaju čudne pojave. Sve živo se razboljelo od neke čudne bolesti. Ne samo ljudi, već i životinje. Čak se i šuma počela sušiti. Sav život kao da se gasi. Probao sam proniknuti u tajnu bolesti, ali uzalud. Došao mi je jučer u posjet stari pustinjak Sveznadar i zaključio da nas je sve prokletala Esmeralda. Ti dobro znaš kolike su njene moći i koliko podanika i slugu ima. Zašto smo se mi njoj zamjerili ja ne znam, samo znam da će nas sve skupa doći glave. Molim te, brate, vратi se što prije, da se još jednom zagrlimo prije nego što zauvijek sklopim oči!“

Šamo Lol je od iznenađenja sjedio kao kameni kip. Znao je da njegov brat ne pretjeruje i da je situacija još opasnija nego što je opisao. Odmah je po Cunftovom golubu poslao pismo u Viloniju

bratu Ahiopeju javljajući mu da šalje pregovarače Esmeraldi. Napisao je i to da dolazi čim brže bude mogao i neka se on hrabro drži, jer sve će to završiti u najboljem redu.

Šamo Lol prođe pored straža, koje su ga prepoznale i uputi se ravno k Brontu. Bront se razveseli i zagrli prijatelja vilenjaka osjetivši kod Šamo Lola zabrinutost te odmah upita: „Što nije u redu, Šamo Lole?“

Šamo Lol mu ispriča kako mu je Cunftov golub upravo sada donio pismo od Ahiopeja i kako su u Viloniji svi bolesni jer ih je zbog nečega prokleta Esmeralda.

„Esmeralda!?” ponovi sa strahopoštovanjem čarobnjak Bront. „Pa ona je pola žena, pola zmija i gospodarica skoro svih zlih sila koje se mogu zamisliti. Živi u Zemlji pijeska i ima na tisuće podanika. Njenim moćima rijetko tko se može suprotstaviti.“

„Ali nisam ti došao zbog toga, Bronte“, reče Šamo Lol. „Došao sam iz drugog razloga, a taj je da je vještica Morbidija iz Bistrice uspjela oživiti prokletog kralja Tira i s njim kani osvojiti Bistriciju, svrgnuti dobrog kralja Feliksa i pokoriti sve zemlje oko Bistrice. Došao sam s jednim problemom, a evo prije pola sata golub mi je donio i drugi problem.“

„Nije nam čekati, već treba krenuti u akciju. Prvo treba do Esmeralde, da vidimo o čemu se radi“, mrmljao je u bradu Bront.

„Slažem se s tobom, Bronte! Idemo prvo u Zemlju pijeska da vidimo što je posrijedi pa ćemo onda rješavati Morbidiju i Tira.“

Bront naredi da dovedu dvije deve, jer vilenjak je došao pješice. U prvom redu bio je spor, a drugo; kroz Zemlju pijeska bez deve je vrlo teško. Krenuše tako natovareni namirnicama i vodom u Zemlju pijeska strašnoj Esmeraldi.

Zemlja pijeska

 emlja pijeska bio je najnegostoljubiviji kraj na planetu. Sunce je pržilo sve živo. Pustinjske zmije ljutice su ujedale, a stotinu drugih nakaznih i zlih bića gospodarice Esmeralde napadalo je nenađano i na podmukao način. To Šamo Lol i Bront nisu znali. Negdje oko podneva ugledaše siluetu viteza na konju. Naslutili su da je to Emerik te ga počeše dozivati. Giga je zalajao, a Emerik ih nije isprva vidio, ali je čuo Gigu i dozivanje i dojuri do njih. Primjetio je odmah da nešto nije u redu i oni mu ispričaju kamo su krenuli i kako sada vrebaju dvije opasnosti. U Pometaru piše da za Morbidiju pozovu Emerika, ali za Esmeraldu ne piše ništa.

„I ja ћu vam se pridružiti“, odmah odluči Emerik.

I tako naš trojac nastavi put u Zemlju pijeska. Šutjeli su zadubljeni u svoje misli, kada Šamo Lol predloži:

»Moramo sjesti i odmoriti se, a životinje nahraniti i napojiti. Zastali su, pojeli malo hrane i popili mlakog čaja te dadoše vode devama, Arapu i Gigi. Dok su životinje pile, odjednom Arap počne uzrujano rzati i propinjati se na prednje noge. Emerik shvati da je nešto uplašilo Arapa te krene vidjeti što bi to moglo biti. Nemalo se iznenadi kad vidje pred konjem zmiju koja je podigla glavu s namjerom da ugrize konja. Emerik izvadi mač i jednim kratkim zamahom odsjeće glavu zmiji. Kako je Emerik zmiji odsjekao glavu, začuje se daleka jeka:

„Prva greškaaaaaa!“

Svi su čuli taj glas, ali nisu se obazirali. Putovali su dalje kroz taj pakleni kraj. Sunce je strašno pržilo i noge životinja su duboko upadale u vrući pijesak te im je bivalo sve teže i teže. Emerik omota kopita Arapu kako bi mu bilo što lakše hodati. Navečer, kada svi posjedaše od umora oko vatre, a životinje zaledoše da se odmore, začuju nekakvo šuškanje. Svi su bili na oprezu, a Emerik ustade i

ugleda neke sjenke kako se motaju oko njih. Čas su bile lijevo, čas desno i nije mogao odmah shvatiti što se to događa. Tek kada jedan dugačak vrat s glavom punom zuba izviri iz pijeska, Emerik dohvati mač i odsiječe glavu koja ga je htjela zagrasti. Istog trenutka još dvije glave krenu prema njemu škljocajući zubima. Bio je dovoljan jedan udarac da odsiječe te dvije glave, ali čim ih je odsjekao, nekoliko novih dugovratnih stvorova navali na njih.

Šamo Lol pojasni: „To je Stoglavl, opaka pješčana neman za koju sam mislio da više ne postoji, ali sam se prevario. To je sigurno Esmeraldino djelo.“

Sada su svi tukli po stoglavom stvoru. Bront je bacao crvene bombice u gubice nemani, bombice bi eksplodirale, a s njima i glave dugovrate nemani. Šamo Lol se borio svojim štapom koji je plavom svjetlošću kao strujom ubijao glavu po glavu Stoglava. Emerik je deset posljednjih glava Stoglava odsjekao jednim okretajem oko svoje osi. Kada je pala i druga neman, opet začuše, ali sada bliži glas:

„Druga greškaaaa!“

„A što si mislila, da smo ih trebali pustiti da nas proždere ta tvoja neman Stoglavl, Esmeralda! Znam da me čuješ i mi smo se uputili tebi na pregovore, a ti želiš naše živote!“ poviće ljutito Šamo Lol.

Odgovora nije bilo i Bront odluči stražariti cijelu noć, jer sada su sigurno već blizu Esmeraldi, a ona će svakako još poslati nekoga da ih zaustavi.

Svanula je zora, rumena pustinjska zora. Iako ih je čekao težak i tjeskoban put, nisu mogli ostati ravnodušni prema veličanstvenom izlasku sunca.

„Ma gdje bili na zemaljskoj kugli i gledali izlazak sunca, svaki je lijep, ali u pustinji je to nešto veličanstveno i nadnaravno. Čovjek ima osjećaj da mu sunce izlazi na nekoliko metara od njega. Unatoč tome što zrake sunca kao vatreni bičevi počnu šibati sve živo pred sobom, izlazak je lijep“, zaključio je mudri Šamo Lol.

Bront se našali: „Da, lijep je izlazak, ali i zalazak nije loš.“

Svi su se nasmijali i nekako s tom šalom i dan veselije započne. Životinje su bile odmorne i brzo su napredovali. Hodali su tako do podneva kada odjednom, ničim najavljeni, nahrupi na njih pustinjska oluja. Osjećali su se kao da se nalaze u vrućoj pećnici, a po tijelu su

ih šibale i bole tisuće iglica. Nemoguće je bilo disati bez krpe na ustima. Pokrili su životinjama glave krpama i legli pored njih te se i sami po glavama pokrili pokrivačima. Nakon nekoliko sati vjetar se smiri i oni se izvuku iz debelog smeta pijeska. Još se nisu ni spremili za nastavak puta, kada primijete da se tlo pustinje zacrnilo.

„Što je to?“ upita Bront i pokaza na crnu mrlju koja im se po pijesku približavala.

„Ne usudim se niti izgovoriti!“ reče Šamo Lol.

„Crni škorpioni!“ poviče Emerik.

„Dovoljno su otrovni da otruju cijeli svijet, a kamoli ne nas, naše deve i Arapa“, doda Šamo Lol.

Emerik se dosjeti: „Šamo Lole, ima li u Pometaru išta o crnim škorpionima?“

Šamo Lol počne mahnito listati po knjizi. Konačno je pronašao i pročita:

Protiv crnih škorpiona
Zvonit će ti smrtna zvona.
Al' postoji jedna nada
Stog upamti ovo sada:

Kralj im hoda u sredini
Veći od svih po dužini.
Ubij ga i moraš znati
Drugi će se razbjezati.

„U zadnji tren!“ poviče Bront, jer prvi su škorpioni već bili desetak metara od njih. Gigu, Arapa i deve staviše u sredinu, a oni se rasporediše oko njih ne znajući kako da se obrane. Nemaju vatre, mač je slab, a škorpioni naviru kao voda. Šamo Lol je jedini mogao nešto sa svojim štapom koji je izbacivao plavu svjetlost. Bront je Emeriku dao bombice preostale nakon okršaja sa Stoglavom. Sve je to bilo zanemarivo. Škorpiona je bilo na stotine tisuća i bilo je samo pitanje vremena kada će naši junaci pasti ubodeni otrovnim repovima.

Krajičkom oka Šamo Lol i Bront ugledaše Emerika kako sjeda na zemlju, stavљa ruke na koljena i žmiri. Kada se prvi škorpion

spremao da repom udari Emerika, on se izdigne iznad zemlje i počne lebdjeti u zraku. Šamo Lol i Bront nisu imali vremena za čuđenje, ali shvatili su da Emerik posjeduje neke moći za koje nisu pretpostavljali da ih ima. Emerik lebdeći dođe do sredine hrpe škorpiona i pogleda ne bi li ugledao vođu. Teško je u tom komešanju bilo primijetiti koji je dulji, koji kraći pa Emerik baci prvu bombicu. Eksplodira nekoliko škorpiona i odleti na sve strane, ali glavnog očito nije pogodio, jer su i dalje nadirali. Nacilja ponovo nasumice i baci. Ponovo eksplozija i nalet ne prestade, ali se dogodi nešto. Nekoliko škorpiona se pope na leđa jednom škorpionu, a mnogo njih stane sa strane da ga zaštite.

„A, tu si, zločo!“ povikao je Emerik, shvativši da škorpioni štite tijelima svog vođu. Zatim odjednom baci tri bombice na taj kup. Sve se razleti i ostade još samo jedan škorpion na mjestu gdje su pale bombice. Kolona škorpiona se ne zaustavi, već nastavi dalje na Šamo Lola i Bronta. Emeriku je preostala još samo jedna jedina bombica, ali sada je na sredini bila mala čistina i na njoj škorpion za trećinu tijela dulji od drugih.

„Ti si ostao jer su te spasili tvoji vjerni crni otrovni vojnici“, govorи Emerik i odlučno stane čizmom na njega. Tog trena, kao na znak, škorpioni se počeše povlačiti i mada je Emerik stajao u sredini među tisućama škorpiona, nijedan ga ne napadne, makar ih je nemilosrdno gazio. Škorpioni su se povukli, a Emerik, Šamo Lol i Bront sjedoše dok im se s lica cijedio znoj.

Tada se začuje glas sasvim do njih:

„Posljednja pogreškaaaaa!“

Istog trena sva trojica propadoše kroz pijesak u jednu veliku pećinu u kojoj je na prijestolju sjedila Esmeralda.

Gospodarica Esmeralda

 smeralda je bila neobično lijepa žena, ali pola tijela joj je bilo zmijsko. Često je mijenjala obliće. Znala se prikazati kao rugoba, ali i kao lijepa žena, ali uvijek je pola žena, pola zmija. Sada je bila okružena raznim životinjama, a u krilu je držala malu perzijsku mačku. To je očito bila njezina ljubimica.

Emerik započne:

„Ne čini gluposti, Esmeralda! Mi nismo došli ratovati, već pregovarati i tražiti objašnjenje. Ti si otrovala cijelu Viloniju, a mi ne znamo razlog. Ti ga vjerojatno imaš pa nam ga reci. Pa nisi valjda spala na to da se služiš kukavičkim metodama, jer ipak si ti gospodarica Zemlje pijeska i tvoje moći su poznate.“

Ove posljednje riječi probudile su Esmeraldinu taštinu. Ponudi im da sjednu pa im se obrati: „Bacila sam prokletstvo na Viloniju i spremna sam ga skinuti, ako mi vi pomognete riješiti nepravdu koja mi je nanijeta. Evo o čemu se radi“, počne Esmeralda. „Kada sam bila sa svojom karavanom u posjetu prijateljici Hani, prolazila sam kroz Viloniju. Jedan bezobraznik imenom Lopuž prikrao se mom šatoru i pored budne straže ukrao mojoj mačkici dečka, perzijskog mačka Buka. Moja Mica Maca je od toga dana prestala jesti i tuguje za svojim Bukom. Obratila sam se Ahiopeju za pomoć, ali on se samo slatko nasmijao i rekao da sama potražim mačka i Lopuža. Ahiopejeva bezobzirnost toliko me razljutila da sam bacila urok na cijelu Viloniju. Eto, to je razlog.“

Trojica prijatelja se pogledaju u čudu ne shvaćajući da je zbog jednog običnog mačka kaznila cijelu zemlju. Neshvatljivo, ali ako se uzme u obzir karakter Esmeraldin, onda je to logično. Ta žena-zmija je doista monstrum. Šamo Lol predloži Esmeraldi: „Draga gospodarice! Ja vam dajem svoju vilenjačku riječ da iz ovih stopa krećem u potjeru za vašim mačkom i bezobraznim Lopužom. Vi

samo poništite kletvu, jer će cijela Vilonija pomrijeti prije nego vam ja vratim mačka!“

„Ovako ćemo“, zaključi Esmeralda. „Ja ne skidam kletvu sasvim, ali ju zamrzavam s postojećim stanjem. Niti će ikom od stanovnika Vilonije biti bolje, ali niti gore. Kletvu skidam sasvim kada mi vratite mog Buka i dovedete Lopuža.“

Sva trojica pristadoše na pogodbu i krenuše natrag prema Viloniji, kroz Zemlju pijeska. Prvi progovori Bront: „Ne mogi vjerovati koliko je ta žena-zmija bešćutna. Zbog jednog mačka kaznila je cijelu zemlju na užasne patnje i smrt, bez imalo grižnje savjesti.“

Tada se javi Šamo Lol: „Pa moj brat nije imao pojma da je to Esmeraldina kazna zbog običnog perzijskog mačka. To je za njega bila tek kratka smiješna epizoda o mačku, koju je najvjerojatnije zaboravio čim je Esmeralda otišla.“

Razgovarajući vraćali su se natrag preko te usijane zemlje u Viloniju. Kada ugledaše brežuljke, šume i polja, svi odahnuše, ali još je velik i težak zadatak bio pred njima. Trebalo je doći do Ahiopeja, reći mu o čemu se radi i potražiti Lopuža, s nadom da nije izgubio mačka.

Krčma „Kod pečene prepelice“

ustolov i ženskar Emanuel našao se u prolazu kroz Bistriciju. Bijaše ogladnio te potraži krčmu gdje se dobro jede, a nije mu bilo svejedno ni kakva je posluga. Volio je da ga poslužuju zgodne konobarice. I tako naiđe na krčmu „Kod pečene prepelice“. Između stolova vješto se provlačila privlačna konobarica. Emanuel ne bi bio to što jest da ne upadne u nevolje. Uđe u krčmu gdje je sjedilo šest bučnih mladića. Emanuel naruči pečenu prepelicu. Odjednom konobarica vrisne i opali pljusku jednom od mladića. Ovaj se diže u namjeri da joj uzvrati pljusku, ali između njih se u trenu nađe Emanuel:

„Ne na gospođicu šakom!“

Neznanac odvrati otresito: „A što se ti miješaš! Gledaj svoja posla, inače ćeš dobiti nogom u stražnjicu.“

„Spreman sam riskirati da dobijem nogom u stražnjicu, ali prvo ću upitati gospođicu što ste joj učinili“ te se obrati konobarici: „Zbog čega ste pljusnuli ovog čovjeka?“

Konobarica plačnim glasom ispriča: „Dok sam ih posluživala i prolazila pored njihovog stola, štipali su me za stražnjicu. Zamolila sam ih da to ne čine i sada mi je prekipjelo pa sam ošamarila ovog neotesanca!“

„Dobro ste učinili. Zapravo, trebali ste ošamariti već prvi put kad vas je netko štipnuo.“

Na te riječi društvo se diže i počne razmicati stolice kako bi prišli Emanuelu. On im se ležerno obrati: „Gospodo! Vidim da me želite napasti. Šteta da demoliramo krčmu, već izadimo napolje, gdje ćete vi ostati ležati u prašini, a ja ću se u miru najesti kao gospodin.“

Sva šestorica samouvjereni izadoše za Emanuelom vadeći mačeve iz tokova.

Emanuel digne svoj mač u znak viteškog pozdrava te se nakloni konobarici: „Za vašu čast, lijepa gospo!“

Konobarica porumeni od ugode, a sva šestorica istovremeno navališe na Emanuela, kao divlja horda. Emanuel je s osmijehom odbijao jednog po jednog, poigravajući se s njima. Bilo je jasno da je Emanuel jači i bolji od njih šestorice. Nijednog protivnika nije povrijedio mačem, već bi ga pljoštimice udario, ili mu izbio mač iz ruke, ili mu presjekao remen pa su nekima spale hlače. Tko zna dokle bi sve to potrajalo, da Emanuelu ne postane dosadno natezati se s tim glupanima pa im reče:

„Mislim da vam je ova lekcija dosta. Sada se lijepo razidite jer će se naljutiti pa će netko stradati!“

Grubijani pobjegoše i Emanuel sjedne za svoj stol, a konobarica je očarana trčkarala oko njega zapitujući da li je jelo dobro i želi li još.

Dogodilo se da je Emanuel upravo porazio bagru probisvjeta koje je kralj Tir unovačio za svoju vojsku. Oni su odmah ispričali kralju o vitezu, vještrom mačevaocu koji ih je pomeo svojim mačem. Tir odluči i njega najmiti u svoju vojsku.

Tirova ponuda

 orbidija se još nije vratila s Tanajskih planina i Tir se morao bez vještice sam snalaziti. Da bi lakše pridobio ovog vještog viteza, preobuče se u trgovca, uzme svoj moćni novčić obol i krene prema krčmi. Emenuel je sjedio na terasi spreman na odlazak. Tir ljubazno pozdravi i zapita, može li sjesti za njegov stol. Emanuel pokaza rukom prema stolici i reče: „Izvolite!“

Tir sjedne i odmah prijeđe s ponudom:

„Čuo sam kako ste od šale svladali bezobraznu bagru pa sam vas odlučio zapitati da li biste htjeli u moju službu. Plaćao bih vam po danu zlatnik, a vaš posao bio bi da štitite mene i moje blago od razbojnika.“

Emanuel odgovori trgovcu: „Hvala vam na ponudi, uvaženi trgovče, ali ja nisam zainteresiran za taj posao. Napokon, naći ćete mnogo dobrih mačevalaca, koji će rado prihvati vašu ponudu.“

Tir je odlučio primijeniti lukavstvo i pod svaku cijenu unovačiti Emanuela u svoje redove te uze moćni obol u ruke i naredi mu:

„Obole, iz svijeta sjena!
Naređujem ovog trena
Nek taj vitez ima čast
Stavit' se pod moju vlast.“

Tog trenutka nesta starog dobrog Emanuela, već postane od njega Tirov plaćenik.

Emanuel pokorno izjavi: „Služit ću vam vjerno i moj mač će biti vaša najbolja zaštita. Pristajem na sve uvjete koje ste mi rekli i oprostite što nisam odmah pristao na vašu ponudu. Idemo, gospodaru!“

Digoše se i Emanuel krene ne pozdravivši se s iznenađenom

konobaricom. Ona je shvatila da je dobar čovjek nekom čarolijom pao u vlast zlom trgovcu.

Lijepa Astrid s dvorskim damama

Astrid se od svoje sestre vratila kući u Navorsko Kraljevstvo. Stalno je razmišljala o Emeriku. Nijedan dosadašnji udvarač nije bio niti blijeda sjena tom vitezu. Ne samo što joj je bio lijep, već je bio hrabar i odvažan. Astrid je, ni ne shvaćajući, bila zaljubljena preko ušiju u Emerika, a ljubav je bila obostrana iako još toga nisu bili svjesni. Vrativši se kući, vezla je ručni rad i pogledavala kroz prozor okružena dvorskim damama koje su također radile ručni rad.

Zapitaše ju: „Čekaš li nekoga, Astrid?“

„Ne, ne čekam nikoga“, promucala je Astrid i porumenjela.

Dvorske dame su se samo pogledale i započele igru ...

Jedna dama se javi: „Tako je dosadno u ovom dvoru. Niti veselja, niti plesa. Kada bi bar netko organizirao ples da mi udane možemo malo plesati s muževima, a one neudane sa svojim kavalirima.“

Druga prihvati igru: „Ma kakav ples! Što to nama treba? Pa naši muževi ionako više vole ići u lov, nego plesati s nama, a mlade dame nisu željne plesa s kavalirima.“

Treća doda: „Osim toga, više kavalira ni nema. Kao da su u zemlju propali.“

Uspjele su izazvati Astrid i ona odlučno izjavila:

„Tko kaže da nema kavalira? Zašto doista ne bismo organizirale ples. Što tu nije u redu. Neka svaka dama pleše s odabranikom svog srca. Ne razumijem zašto ste protiv?“

Prva dama malo podjari vatru: „Ti, Astrid ionako ne bi došla! Koliko je balova dosad bilo, a ti nisi sudjelovala ni na jednom, iako lijepo plešeš. Zbog čega si odjednom za bal, kada te na njemu ne bi bilo?“

Astrid odgovori: „Ovaj puta bih sigurno išla, jer....“ Tu zastade svjesna da se upetljala. Pocrveni, a ona treća dama reče:

„Ne moraš ti nama ništa pričati ako ti je neugodno, ali tko će se kome povjeriti, nego prijateljica prijateljicama.“

Lukavstvo dvorskih dama je upalilo i Astrid ispriča sve kako je upoznala Emerika i kako je on vrlo ugleđen vitez te kako joj je obranio čast pred bezobraznim plaćenicima. Pričala je s toliko žara, da joj jedna dama reče: „Draga moja, blago tebi!“

„A zbog čega, molim?“

„Zbog toga jer si zaljubljena preko ušiju, a to je najljepši osjećaj koji sam ikad upoznala u životu.“

Astrid se samo nasmiješila ne komentirajući ništa i nastavila vesti ručni rad.

Potraga za Lopužom

 tigavši u Viloniju, Emerik, Šamo Lol i Bront pohitaše do Ahiopeja koji je ležao na verandi u naslonjaču blijed kao krpa.

„Pogledajte na što Vilonija sliči! Sve živo je bolesno, i ja se bojim....“

„Nemoj se bojati, brate!“ prekine ga Šamo Lol, „jer saznali smo razlog prokletstva i kako da ga uklonimo.“

„O, to je odlična vijest! Pričajte!“

Šamo Lol ispriča što se sve dogodilo putom i reče razlog zbog kojeg je Esmeralda bacila urok na cijeli kraj.

„Ne mogu vjerovati   !“ iznenadeno će Ahiopej. „Izgleda da sam ja kriv, što nisam mario za Esmeraldinog mačka. Pa nisam ni znao da ga je Lopuž ukrao. Osim toga, koga je briga za tuđeg mačka. Još gore od svega je ta bešćutnost, da cijeli kraj otruje zbog jednog jedinog mačka.“

„Ona je kletvu zamrznula“, doda Bront, „i ostat će sve na sadašnjem stanju. Ni bolje ni gore, ali moramo joj vratiti mačka. Tada će povući kletvu.“

„Onda pohitajte u potragu za Lopužom! On živi u velikoj gustoj šumi Badnjači koju rijetko napušta. Zato povedite sa sobom drvosječu Svora“, uputi ih Ahiopej.

„To si se dobro sjetio“, odobravajući će Šamo Lol. Ja i Bront ćemo ostati ovdje, s tobom brate, da pomognemo bolesnima, a Emerik s Gigom će potražiti Svora i poći u potragu za Lopužom i bijelim perzijskim mačkom.

Emerik odmah uzjaše Arapa, Gigu stavi opet pred sebe i pojuri prema Bistrim brzacima do Svora. Stigavši, ukratko objasni problem Svoru koji odmah uze svoju sjekiru i obrati se mladiću: „Mladi moj viteže! Ja sam spreman poći s tobom u neizvjesnost šume Badnjače! Predlažem da ja vodim, a ti hodaj za mnom.“

Emerik se, naravno, složio. Svor je stavio svoju ogromnu sjajnu

sjekiru na leđa i vodio šumskim puteljcima i stazama nepogrešivom točnošću.

Blatari

Bodajući po gustišu Svor najednom stavi prst pred usta kao znak da budu tiho, jer je čuo nešto. Emerik doduše nije čuo ništa, ali se pritaji.

„Blatari! Poludivlji ljudi koji napadaju sve živo i nikoga se ne boje“ prošapće Svor.

„Zašto se zovu Blatari?“ tiho upita Emerik.

„Zato jer hodaju gotovo goli, a kožu mažu blatom da se obrane od insekata. Izgledaju odvratno i rijetko ih se susreće.“

Giga zalaje kad je čuo šuškanje i tako ih je odao. Kad vidje Emerikov strogi pogled, znao je da je pogriješio i samo pogne glavu.

„Ako nas napadnu, branit ćemo se, a ako samo prođu, još bolje.“

Uskoro su čuli šuškanje sa svih strana. Blatari su ih opkoljavali. Emerik izvadi mač iz toka i reče: „Da vidimo i to čudo!“

Pojaviše se prvi Blatari. Svježe blato na njima je značilo da su se nedavno valjali po blatu. Jako su smrdjeli. Prilazili su s toljagama spremni napasti, a Svor prokomentira: „Vidi ti drvene sile! Pa oni nisu svjesni da ih možemo pobijediti za tren oka. Očito su izgladnjeli i želete se domoći naše hrane.“

Bila je to zaista neravnopravna borba. Svor ih je onesposobio tupom stranom sjekire, a Emerik jednostavno udarcima nogu. Mnogi su Blatari ostali ležati na tlu. Tada se počeše povlačiti, kad Svor vikne: „Evo vam hrane!“ i pokaza na torbu.

Blatari zastadoše, a Svor izvadi iz torbe pogače, slanine, luka i poviće: „Ako mi kažete gdje se skriva Lopuž, hrana je vaša.“

Tada jedan Blatar dođe bliže i vrlo vješto na tlu grančicom nacrtava karikaturu Lopuža, a zatim nacrtava perzijskog mačka u Lopužovim rukama. Još je nacrtao nešto što Emerik nije razumio, ali Svor je shvatio. To je bila karta šume i putovi kojima se kreće Lopuž s mačkom Bukom. Tada Blatar rukom pokaza na hranu.

Svor mu pruži što je obećao i Blatari pobjegoše, a one koji su bili ‘uspavani’, odnesoše.

„Pa nisu oni toliko divlji i neinteligentni kako izgledaju“, primijeti Emerik.

„Nisu. Ali to je njihov način života.“

Svor prouči kartu i predloži Emeriku gdje da postave zasjedu Lopužu. Emerik se složio i krenuše vođeni znakovima na karti koju je Svor upamlio.

Morbidija stiže u Bistrigu s nevidljivim plaštom

ekoliko dana od događaja pred krčmom „Kod pečene prepelice“ u Bistrigu stigne i Morbidija, sva sretna, s nevidljivim plaštom u ruksaku. Pohitala je u podrumu Feliksovog zamka gdje ju je radosno dočekao Tir sa svojom svitom. Morbidija pokaza plašt Tiru, a ovaj bubne: „Pa ne vidim ništa!“

„Naravno da ne vidite ništa, kad je nevidljiv!“ nasmije se Morbidija.

„A kako će znati da je to nevidljivi plašt, ako ništa ne vidim?“ ustrajao je Tir.

„Ovako!“ reče Morbidija te se ogrne plaštom i nestane, a Tir se zaprepasti. Iznenada osjeti bodež pod grlom. Ukipi se, a Morbidija se raskrije:

„Mogla bih se svakom prišuljati i ovako nevidljiva zabosti mu bodež iznenada. To je velika prednost nevidljivog plašta. I vi možete otići do kralja Feliksa i nevidljivi svašta napraviti“, završi Morbidija te predra plašt Tiru.

„Zajedno ćemo postati gospodari svega pod suncem nebeskim. Evo, ja skupljam vojsku koju obučava najbolji mačevalac na svijetu. Ime mu je Emanuel. Pomoću obola ja sam ga začarao da mi služi“, veselio se Tir i pozove: „Slugo Emanuele, dođi!“

Pojavi se čovjek mrka lica.

„Ovo ti je gospodarica poslije mene i nju moraš slušati“, naredi Tir Emanuelu.

„Na zapovijed, gospodaru!“ pokorno vikne Emanuel i nakloni se Morbidiji.

„Što radiš sada, Emanuele?“ upita ga Morbidija.

„Uvježbavam vojsku. Vrlo loše barataju mačem i nisu nikako uvježbani. Ja će ih izvježbat i bit će to najopakija vojska na svijetu koja se neće bojati nikoga. Za mjesec dana će nas biti oko tri tisuće

ratnika, što je sasvim dovoljno da porazimo vojsku Bistrice i krenemo dalje!“ ponosno je govorio Emanuel.

Bio je to Emanuel, ali samo likom. Novčić obol je imao takvu moć da je najplemenitijeg viteza pretvorio u razbojnika. Tir i Morbidija sa zadovoljstvom su slušali Emanuela, svakog trena svjesniji da će im se ostvariti opaki plan.

Tir otima kralju Feliksu sina Sebastijana

Tuđeg dana Tir obuće nevidljivi plašt i počne se penjati stepenicama u dvorac, u kojem je on kraljevao prije nekoliko stoljeća. Prolazio je pored stražara, a oni ga nisu primjećivali. To ga je neopisivo radovalo pa se odlučio malo zabaviti. Priđe dvojici stražara i jednoga snažno pljusne. Stražar se okomi na drugog: „Zar si poludio! Zašto si me udario?“

Prvi stražar se kleo: „Ja te nisam udario!“

„A tko onda, ako nisi ti! Nema nikoga pored nas!“ ljutio se drugi stražar.

Tad osjeti novu pljusku. To je bilo previše i on navali na prvog stražara i započne tučnjava koju je prekinuo komandir straže i kaznio obojicu zbog nedopustivog ponašanja na straži.

Tir pobježe, svjestan da se malo previše zanio u svojim psinama pa bi mu mogao propasti plan, a to je otmica kraljevog sina Sebastijana. Hodao je hodnicima, zavirivao svuda i na kraju uđe u kraljevske odaje. Kraljica Anamarija je slikala cvijeće na platnu, a Sebastijan je čitao knjigu o vitezovima. Tir se naviri na prozor i spazi kralja na dvorištu kako gađa lukom i strijelom u metu, okružen vojnicima.

Tir prekrije Sebastijana nevidljivim plaštom, rukom mu začepi usta, da se ne oda glasom i iznese ga iz prostorije.

Kraljica Anamarija primijeti da nema sina i digne na noge stražare, ali oni su samo stajali i nisu znali kuda ni kamo da idu, jer niti su koga vidjeli, niti čuli. Kada je kralj stigao, dječaka je Tir već odnio u katakombe zamka i postavio svoje straže. Za te katakombe nitko u dvoru nije znao, pa ni sam kralj Feliks.

Organizirana je velika potjera za dječakom, ali bez uspjeha. Nastali su teški dani za kralja i kraljicu, a i za čitavu kraljevinu. Kraljica pade u tešku depresiju pa u krevet od tuge za izgubljenim sinom. Kralj se zatvorio u kulu s porukom da će pogubiti svakoga

tko ga bude uznemiravao. Tugu je zalijevao pićem.

I tako kraljevstvo ostade bez nadzora i zavlada nered.

Vilonija pati

ivi i olovni oblaci nevolje nadvili su se nad uvijek veselu Viloniju. Ljudi su bolovali u mukama. Hrane je ponestalo pa su ljudi i životinje gladovali. Teško, vrlo teško vrijeme za Viloniju. Šamo Lol i Bront su organizirali pomoć kako su najbolje znali i umjeli. Bront je otisao prijateljima u Severovine po momke i djevojke koji će pomoći da Vilonija opstane. Cijele Severovine na čelu s kraljevićem Blagusom krenu u pomoć Viloniji. Problem je bio taj što su Severovine bile male i s malo stanovnika, a Vilonija je imala deset puta više ljudi pa je jedan morao skrbiti za njih deset. Ahiopej je bio ganut dobrotom i prijateljstvom susjednog naroda. Žene iz Severovina su kuhalile u kotlovima juhe s mesom, a mladići i djevojke su raznosili po selima ulazeći u svaku kuću. Navečer su bili umorni, ali zadovoljni. Ujutro su rano ustajali i sve opet ispočetka. Tako je plemeniti narod Severovina pomagao nevoljnemu puku Vilonije u teškim trenucima.

Lopuž bježi

Lopuž radljivac Lopuž je s mačkom Bukom vješto uzmicao Emeriku i Svoru. Šuma je bila njegov dom i u njoj se snalazio kao riba u vodi. Što god naumili progonitelji, on je uvijek bio dva koraka ispred njih. Oni bi mu postavili zamku, a on ih je vješto izbjegavao.

Lopuž bijaše čudan stvor. Kamo god išao, uvijek je smisljao kako da nekomu nešto ukrade. Imao je u šumi nekoliko pećina u kojima je ukradenu robu ostavljao i nikada se nije vraćao onamu, jer njemu ta ukradena roba i nije trebala, ali krađa je bila izazov koji ga je neopisivo privlačio. Nije se tome mogao oduprijeti. Sada je ukrao mačka i odlučio ga je zadržati da mu pravi društvo. Bježeći pred progoniteljima mačka nije ispuštao iz ruku. No, znao je da to ne može tako danima i tjednima, jer i on treba odmora i sna. Badnjača, iako velika, nije bila ipak tolika da bi mogla zauvijek sakriti Lopuža. Stoga odluči riješiti se potjere i navesti ih u Amadeusov dvorac u oblacima.

Bijaše to dvorac za kojega nitko nije znao osim Lopuža. On je sasvim slučajno jednom prilikom naišao na njega kad je kroz uski otvor ušao u jedan duboki klanac i ugledao bijeli kameni dvorac koji je stajao u zraku točno iznad klanca kojim je tekla rijeka. Što je taj dvorac držalo u zraku, on nije mogao shvatiti. Što se nalazilo u dvoru, nije mogao naslutiti, ali video je čudnu spodobu duge raščupane kose, u bijelim hlačama i bijeloj košulji kako svira orgulje u visećem vrtu dvorca. Bijaše to dječak Amadeus. Lopuž se bio pritajio i slušao kako dječak svira i recitira pjesmicu:

„Na oblaku dvorac imam
U kog goste rado primam.
Nikog živog ja ne diram
I orgulje samo sviram.

Pjesma mi je sva ljepota,
Sav smisao mog života
I toplina usred zime,
Amadeus mi je ime.

Tko mi želi vidjet' lice
Mora imat' krila ptice.
Uspije li k meni prijeći
Za Plavi ču dragulj reći.

Vodene ga vile paze
U jezeru Barske ptice.
Ukrasti ga nitko neće
Bez glazbene kutijice.

Bog je Glazbus moj mecena
I prati me kao sjena.
Sve mi pruža što god biram
Samo da mu katkad sviram.“

Tu pjesmicu ponavljao je često pa onda opet svirao i svirao. Lopuž je bio očaran pjesmicom i svirkom. Oprezno se povukao iz klanca.

Sada se sjetio kako da zavara potjeru. Svoj zeleni kaputić bacio je pred otvor u klancu koji vodi prema Amadeusu pa će potjera misliti kako je on ušao kroz taj otvor. Nakon toga brzo pobježe duboko u Badnjaču.

Giga pronađe Amadeusov dvorac

 Emerik i Svor bili su već ljuti na sebe, jer Lopuž im je vrlo vješto izmicao, a vremena su imali sve manje.

Iznenada Giga nanjuši neki trag i počne ga slijediti njuškajući i slavodobitno mašući repom dovede ih do klanca u kojem spaziše Lopužov kaputić. Giga skoči u klanac i otkotrlja se pravo do onog prolaza, provuče se i spazi Amadeusov dvorac. Vrati se natrag i počne režeći vući Emerika za nogu. Emerik to shvati kao poziv. Siđe i ugleda Lopužov kaputić. Bilo mu je jasno da je to zavaravanje traga, ali kamo vodi taj prolaz? Izvadi mač i uđe u prolaz. Već nakon desetak metara osjeti svjež zrak. Kada dođe do kraja prolaza, ostade zapanjen. Ono što je video, nadilazilo je svaku maštu.

Bio je to veliki prekrasan bijeli dvorac s kulama na kojima su vijorile zastave i sve to u zraku iznad rijeke. Iz dvorskog visećeg vrta dopirala je glazba. Emerik prepozna zvuk orgulja i spazi za orguljama raščupanog dječaka u bijelim hlačama i bijeloj košulji. Svirka se Emeriku neopisivo svidi te pozva tiho Svoru da dođe pogledati to čudo. Svor je samo otvorio usta i nije niti riječ izustio. Sve što je video, nadilazilo je njegovu maštu. Odjednom Amadeus počne trčati visećim vrtom, recitirajući poznatu pjesmicu.

Emerik i Svor su slušali što to momak govori. Tada se Svor sjeti:

„Postoji jedna tajna o kojoj su pričali još moji pradjedovi, da u Vilinom jezeru postoji modri dragulj. To je Plavi safir dobrote. On može pobijediti svako зло, ali do njega je nemoguće doprijeti. Mnogi su pokušavali, ali izronili nisu. Taj kamen najvrjedniji je i najmoćniji dragulj na svijetu. Nalazi se na jezerskom otoku Vitalisu. Čuo sam da postoji i crveni dragulj. To je Crveni rubin zla. On je u stalnoj borbi s plavim kamenom i oba čine ravnotežu predstavljajući dobro i зло. Sve je to koncentrirano u ta dva dragulja. Taj crveni kamen

nalazi na otoku zvanom Finitus, a čuvaju ga četiri zmaja: Plavi zmaj vode, Bijeli zmaj zraka, Crni zmaj zemlje i Crveni zmaj vatre. Da li je to istina, ja ne znam“, ispriča Svor.

„Zanimljiva priča. Meni se čini istinita, jer ne priča narod gluposti. Ono što su nam usmenom predajom prenosili djedovi i pradjedovi, obično se obistinilo. Bilo je protkano narodnim mudrostima u želji da činimo što manje pogrešaka na kojima su se oni opekli“, završi misao Emerik.

„Sada je pitanje trebamo li prvo pokušati doći do Amadeusa ili tražiti Lopuža? Mislim da nastavimo loviti Lopuža, a onda drugom prilikom potražiti Amadeusa“, zaključi Emerik nakon kratke dvojbe.

Tako i učiniše.

Lopuž je dolijao

Lopuž opuž bijaše već jako umoran od stalnog bježanja pred Emerikom i Svorom. Morao je spavati barem pola sata. Zato odluči samo malo zaklopiti oči i uhvatiti malo sna, ali bijaše toliko umoran da je zaspao kao klada. Taj vječiti bjegunac sada se opusti te čak glasno zahrče u snu. Naravno da su Emerik i Svor čuli hrkanje te se tiho prišuljaju Lopužu i prvo uzmu mačka Buka i stave ga u vreću. Zatim svežu Lopužu noge i ruke i tek tada se Lopuž probudi. Položili su ga ležeće na Arapa i krenuše konačno iz Badnjače u Viloniju gdje zatekoše već poznati žalostan prizor gladi i bolesti.

Sada je bilo pitanje tko će mačka i Lopuža odvesti Esmeraldi u Zemlju pijeska?

„Ja idem svakako, a tko se osjeća dovoljno odmornim i snažnim neka podje sa mnom!“ prvi se javi Emerik.

Za njim se odmah javi lopov Drp: „Ja idem s Emerikom, jer se osjećam sposobnim!“

Svezanog Lopuža posjednu na magarca i krenuše u Zemlju pijeska. Putovali su po pijesku do noći. Pojeli su skromnu večeru i Emerik reče Drpu: „Ja sam preumoran i moram spavati, a ti stražari. Neka ti i Giga pomogne.“

Noć je, začudo, protekla mirno. Ujutro krenuše u pravcu otvora kroz kojega su prvi put po dolasku propali.

Emerik je očekivao opet nešto slično, no ovaj put ukazaše se tornjevi Esmeraldina dvorca. Ususret im doleti sokol s kožnom uzicom na nogama.

„Esmeraldina izvidnica! Čudno, ali sada nema stražara niti bilo koga, ali ja mislim da nas Esmeralda prati od prvog koraka otkako smo ušli u Zemlju pijeska“, prokomentira Emerik.

„I meni se čini. Ti pustinjski sokolovi su njezine oči i uši. Tako se priča“, doda Drp.

Došavši pred vrata Esmeraldinog dvorca, htjedoše pokucati zvekirom, ali se vrata sama otvore i oni uđoše u grad. Tu ih dočeka Esmeraldina garda i povede u njene odaje.

Emanuel se sprema na Finitus po Crveni rubin

Fir je pozvao Emanuela i naredio mu da pripremi momčad koju će voditi na otok Finitus po Crveni rubin. Objasnio je Emanuelu da je to moćni crveni dragulj zla kojega čuvaju četiri zmaja. Otok Finitus se nalazi na sredini Olujnog mora i nužno je poći dobrim brodom i s uvježbanom posadom, jer u protivnom bi misija bila osuđena na propast. Dao je Tir Emanuelu tri kese zlatnika. Jednom kesom će platiti najam broda. Drugom kesom zlatnika će platiti mornare koji se usude na taj zloglasni otok. Treća kesa zlatnika bila bi nagrada momčadi za uspješno obavljen zadatak.

Emanuel je saslušao Tira, uzeo zlatnike, okupio hrabre i bezobzirne razbojниke i objasnio im što ih čeka. Bili su svjesni da je zadatak težak, ali zlato je bilo prejaki magnet. Pod okriljem mraka Emanuel povede svoju razbojničku družinu prema Olujnom moru. Putovali su dva dana i dvije noći. Kada konačno dodoše do gradića na obali Olujnog mora, Emanuel naredi da se odmore od napornog puta, a on sam krene u krčmu vidjeti ima li koji brod na raspolaganju i postoji li grupa odvažnih mornara koji bi za kesu zlatnika bili spremni s njegovim momcima poći na otok Finitus. Odmah mu za oko zape jedan jedrenjak.

Emanuel je ušao u krčmu punu dima, jer mornari su pušili lule i pijuckali rum. Predstavio se kapetanu broda i počeo mudro i lukavo pregovarati uz zveckanje zlatnicima i uspio pridobiti kapetana i njegove gusare da ih prevezu na obalu otoka.

Kapetan reče Emeriku odlučno: „Sutra ujutro je polazak. Kada se otisnemo, plaćaš prvu kesu zlatnika, a kada dođemo do Finitusa, drugu kesu.“

Kapetan se tako htio osigurati u slučaju da avantura neslavno završi pa da on i njegova družina ne ostanu bez zlatnika.

„Dogovoren!“ pristade Emanuel i vrati se svojoj družini

razbojnika koji su od umora pozaspali. I Emanuel leže i zaspi. U noći ga probudi prasak. Munje su sijevale, a kiša je lijevala. Kad je svanulo, Emanuel ustade i pogleda more. Sada je shvatio otkud ime Olujno more. Valovi su bili visoki desetak metara i nekako ga zazebe oko srca pri pomisli kroz kakve će sve oluje prolaziti do Finitusa. Postrojio je svoju odabranu ekipu i doveo je do gata gdje je jedrenjak već čekao. Ukrcaše se i Emanuel sada upita kapetana kako da ga zove.

„Ti mene ne zovi kako me majka zvala, već me zovi Bič, kako me moji gusari zovu.“

Emanuel izvadi kesu zlatnika i baci je kapetanu Biču: „Evo prvog dijela, kako smo se dogovorili!“

Bič dohvati lakomo kesu i izda zapovijed: „Punim jedrima - otok Finitus!“

Esmeralda skida kletvu s Vilonije

Kako su Emerik, Drp i Giga ušli u Esmeraldine odaje noseći sa sobom mačka Buka, a na ramenima Lopuža, tako su im se stražari klanjali, a Esmeralda ih je veselo dočekala i pozdravila.

„Ugodna promjena u odnosu na prošli put“, primijeti Emerik.

„Okolnosti su se otada znatno promijenile. Nego, dajte mi moga Bukića. Mica Maca ga se jako zaželjela“, nestrpljiva je bila Esmeralda.

„A sada skinite kletvu s Vilonije!“ podsjeti Emerik.

„Skinula sam je prije nego ste ušli na vrata. Nema više kletve i nadam se da nikome više neće pasti na pamet da mi nešto ukrade, jer sa mnom nema šale.“

Mačak skoči gospodarici u krilo i počne se maziti.

Emerik upita Esmeraldu: „Što čete, gospodarice s Lopužom?“

„Ne znam još što će, ali ubiti ga sigurno neću, jer mora odraditi kaznu što mi je dane zagorčao.“

Ponudila ih je jelom i pićem, ali sam pogled na Esmeraldino zmijsko tijelo odagnao je svaku glad i oni zamoliše da im se da prenocište, a sutradan ujutro bi krenuli. Esmeraldi je bilo svejedno: „Sluge će se pobrinu za vas i ujutro možete ići.“

Mirno su prespavalni i sutradan krenuli u Viloniju kamo su sretno došli. Prvi koga su opazili, bio je Ahiopej, vedar i raspoložen. On im priđe i čestita:

„Svaka čast, junaci moji! U Viloniji je sada dobro kako je i bilo prije Esmeraldine kletve.“

Emerik i Svor se pozdraviše i s ostalima. Susret je bio vrlo srdačan. Ali oni su sada imali plan potražiti Amadeusov dvorac.

Emerik je zamolio Šamo Lola: „Hoćeš li mi posuditi onu svoju puhaljku koja izbacuje kao čelik čvrstu paučinu kojom si izvukao mastodonta iz blata?“

„Naravno da ti posuđujem i upamti da ima još oko devetsto metara paučine u njoj.“

„Baš ti hvala, Šamo Lole!“ zahvali Emerik.

Nije Šamo Lol pitao što će to Emeriku, jer je znao da mu treba za neku pravednu stvar. Emerik je bio junak Vilonije i mladi vitez koga su svi voljeli i poštovali. Još su neko vrijeme pili medovinu, a onda svi polijegaše i pozaspaše, a s prvim zrakama sunca Emerik i Svor već su hitali prema Amadeusovom zamku. Putovali su čitavi dan šumom Badnjačom sve do večeri. Zapale vatru, najedu se i legnu spavati.

Emerik sanja lijepu Astrid

Im je zaspao, Emerik počne sanjati dragi lik na kojega je svaki dan mislio i kojega se neopisivo zaželio. Bilo je to lice lijepе Astrid. Toliko je san bio jak i vjeran da je osjetio miris njene kose. Gledao je u to prelijepo lice na mjesecini Bandolije. Stisnuo ju je uz sebe, zagrljao, a tijelom su mu prolazili leptirići od uzbudjenja. Zagrljaj bio je topao i dug. Smisljao je riječi koje bi joj rekao, ali svaka riječ bi samo narušila taj trenutak sreće i ljubavi. Ništa mu više nije trebalo. Usnama joj je dotakao usne, a ona se malo odmaknula, pogledala ga zaljubljeno u oči i uzvratila mu poljubac. Osjetio je kako od tog poljupca postaje lagan kao pero. Ništa više nije postojalo na svijetu, samo ona i on zagrljeni s usnama na usnama. Tada joj je priznao:

„Lijepa moja Astrid! Što god mi se u životu desilo, gdje god bio, koliko god patio ili se veselio, ti ćeš uvijek biti moja prva i posljednja misao. Ja još nikada nisam volio i ako me ostaviš, nikada više neću nijednu drugu voljeti. Ne poznajem jezik pjesnika i to mi je žao, jer onda bih ti znao opisati kako se osjećam. Ti si postala najvažniji dio mene i ako te izgubim, ni ja neću postojati. Ja sam sav ...av ...av... av...“ Tu počne pred lijepom Astrid zamuckivati, a iz sna ga probudi Gigin lavež. Lajao je na nekog ježića koji je njuškao oko njih. Emerik se otrese na Gigu:

„Zašto si me probudio, vrećo buha? Baš sam lijepo sanjao.“

„I u snu pričao“, doda Svor.

„Što sam pričao?“ sramežljivo upita Emerik.

Svor počne oponašajući Emerika: „Lijepa moja Astrid...

„Dosta! I previše! Jesi li skuhao kavu?“ prekine Svara, samo da promijeni temu.

„Skuhana je i čeka te.“

Skromno su doručkovali, popili kavu i krenuli put Amadeusovog dvorca.

Amadeusov dvorac

Svega i svačega su se Emerik i Svor nagledali, ali nešto poput Amadeusovog dvorca još nisu vidjeli. Sjedili su nasuprot dvorcu, pored provalije i čekali da se pojavi Amadeus. Ništa se nije čulo iz zamka. Vladala je potpuna tišina. Čudili su se i uzalud odgonetavali kako dvorac može bez čvrstog oslonca stajati u zraku.

„Neviđeno čudo! Na nečemu bi morao stajati?!” snebivao se Svor.

„Pa stoji na zraku!“ nasmija se s druge strane dječak u bijelim hlačama i bijeloj košulji s dugačkom raščupanom kosom. Bio je to Amadeus.

Emerik zapita: „Momče! Može li se posjetiti tvoj lijepi zamak? Mi nismo razbojnici, niti ti želimo bilo kakvo zlo...“

Amadeus nije pričekao da Emerik dovrši rečenicu već ih pozove: „Ako možete, dođite! Tko vam brani?“

Nasmije se i ode brzim koracima, sjedne za orgulje i počne svirati.

„Ovako ćemo!“ reče Emerik i izvadi puhaljku pomoću koje su vilenjaci prelazili ponore. „Ahiopej je pomoću puhaljke prešao Rijeku smrti, Šamo Lol je izvukao mastodonta iz živog pijeska pa će ja uz njezinu pomoć pokušati ući u dvorac.“

Bila je to već poznata puhaljka. Emerik je puhnuo i pogodio zid zamka. Strjelica se zabola i Emerik puhne još dvije udice na kojima je bila čarobna paučina i one se zabodu blizu one prve. Zatim priveže krajeve za jedno stablo. Tako su sada imali dvije niti paučine po kojima su mogli hodati i jednu nit da se mogu pridržavati rukama dok prelaze. Arapa su privezali uz jedno drvo da ih tu pričeka do povratka.

Emerik uze Gigu u naručje te počne hodati po nitima prema zamku. Svor pode za njima. Opasno su se ljujali, niti su se

zapeljavale, a Amadeus veselo dotrči gledati kako napreduju. Bodrio ih je, ali im nije htio pomoći.

Emerik se nekako ispetljao i popeo do dvorca i najprije upita: „Amadeuse! Tko je sagradio ovaj dvorac?“

„Moj gazda, naravno! Tko bi drugi?“ čudio se Amadeus.

Emerik postavi drugo pitanje: „Kada gazda dolazi na tvoj koncert?“

„Večeras! Kakvo glupo pitanje! Kada bi došao, nego večeras? Idem sada vježbati novu melodiju za gazdu. Nemam vremena s vama razgovarati.“

„E, nećeš!“ poviše Emerik.

Tada Amadeus zastade: „Kako to mislite, neću? Pa moj gazda je zaželio novu pjesmu i ja sam mu je obećao skladati.“

„Prvo ćeš mi morati odgovoriti na nekoliko pitanja, pa onda vježbaj do mile volje.“

„Ne, ne želim!“ usprotivi se Amadeus i krene prema orguljama, a Emerik za njim. Tada izvadi mač i svom snagom zamahne prema orguljama, a Amadeus vrисne: „Ne orgulje, ne!!!!“

Emerik spusti mač i zaprijeti: „Brzo odgovaraj, jer će inače pretvoriti orgulje u triješće!“

Amadeus je drhtao od straha za orgulje i odmah pristane: „Pitajte! Sve će vam reći što znam.“

„Tko je tvoj gospodar?“

„Dobri bog Glazbos.“

„Slušao sam tvoju pjesmicu u kojoj si rekao da ćeš onom tko ti dođe u posjete dati glazbenu kutijicu.“

„Moj gospodar mi ne brani da poklanjam stvari, ako ja to želim.“

„Sada mi reci gdje je jezero Barske ptice i gdje je Plavi dragulj?“

„To je ovom rijekom dolje što teče ispod zamka i dva kilometra niže ulijeva se u jezero Barske ptice u kojem je Plavi safir“, vrlo nervozno izgovori Amadeus.

„Čuva li netko taj dragulj?“

„Čuvaju ga dobre vile i neće vam ga dati.“

„Kako da ga uzmem onda od njih?“

Tada Amadeus otrči u dvorac, donese glazbenu kutijicu i nervozno objasni:

„Okreći ručkicu ove glazbene kutijice i vile će na tren pasti u trans. Ti tada uzmi kamen, poljubi ga i kaži ‘Moj si, prijatelju’....i gotovo! A sad se gubite, jer dosadnijih ljudi ja nisam vidio ni čuo!“

Emerik se nije ljutio na dječaka, jer bijaše to umjetnik, a oni su čudaci sami po sebi. Bio je zadovoljan jer je dobio podatke o Plavom safiru. Spuštali su se opet po nitima paučine iz Šamo Lolove puhaljke. Silazili su lakše nego su se nadali pa su brzo prešli rijeku. Dodoše do lijepе livade, na kojoj i zanoće. Tisuću metara iznad njih čula se predivna glazba. Amadeus je držao koncert dobrom bogu Glazbosu.

„Što misliš, traže li nas?“ upita Svor.

„Briga njih za nas! Oni su u svijetu glazbe i mi ih ne zanimamo niti malo“, odgovori Emerik i leže pokrivši se dekom, a Giga se zavuče pored njega.

Svor je naglas razmišljao: „Nešto mi nije jasno. Ako je Plavi safir u jezeru Barske ptice, ako ga čuvaju vile i ako jedino pomoću glazbene kutijice možemo do njega, zašto predaja, koja ne laže, govori da se Plavi safir nalazi na otoku Vitalisu. Tu nešto ne štima.“

Emeriku također nije sve bilo jasno: „I meni je to palo na pamet. No jedina mogućnost je da se na tom jezeru nalazi otok, a na tom otoku postoji jezerce u kojemu je dragulj.“

„Da, tako je! Drugog objašnjenja nema“, složi se Svor i uskoro oni zaspase snom pravednika.

Mor i Mina

ama Mina i tata Mor su znali da sina očekuje velika opasnost, a glasa od njega nije bilo. Ali ni Emanuel nije dolazio, što nije bio njegov običaj. Niti je Mor imao volje mljeti kukuruz i pšenicu, niti je mama Mina imala mira i spokoja te je cijele noći stajala uz prozor čekajući sinov povratak. Što je još žalosnije, niti je navraćao Šamo Lol, niti Ahiopej, niti Bront pa su roditelji odlučili poći vilenjacima ne bi li dobili kakvu vijest o sinu. Putem su prolazili kroz selo Gordovu. Primijetili su kako se dosta toga izgradilo od one velike nesreće, kada je zli Hront spalio cijelo selo. Prošao je pored mjesta gdje se nalazila Cunftova kovačnica. Od nje je ostala ruševina i sve je zaraslo u korov. Ničega više nije bilo na Cunftovom imanju osim tuge. Mor se prisjetio s koliko je ljubavi kovač Cunft uggajao golubove. Ubrao je stručak poljskog cvijeća i uputio se na seosko groblje.

Pronašao je Cunftov grob, a na križu je sjedio golub. Bio je to golub kojega je Emerik poslao zabunom Cunftu, umjesto roditeljima. Mor vidje da je golub iznemogao pa ga nahrani mrvicama kruha i napoji vodom. Tada ugleda poruku na golubovoj nozi, skine pisamce te ga pročita. Niz obraze su mu potekle suze radosnice, jer bilo je to pismo njegovog sina, koji mu piše da je dobro i da se uskoro vraća kući. Mor odmah Mini pokaza pismo. I majka se rasplakala od radosti:

„Hvala Bogu da je živ i zdrav i da se vraća kući!“

Više nije bilo potrebe da dalje putuju pa su se vratili natrag s golubom na Morovom ramenu. Mor nastavi s veseljem raditi u mlinu, jer sin je dobro, a kad dođe doma, sve će opet biti kao prije. Divota!

Morbidija i Tir

ekako u isto vrijeme kad su se Emanuelovi razbojnici ukrcali na jedrenjak kapetana Biča, zli Tir i Morbidija dogovarali su se kako će nakon Emanuelovog povratka zavladati Bistricijom. Tir se veselio:

„Imat ćemo taj moćni dragi kamen i nevidljivi plašt. Tu je obol, a tu su i tvoje čarolije, Morbidija. Zasjest ću na Feliksovo prijestolje. Feliks se propio otkako smo mu ukrali sina, a kraljica Anamarija se ne diže iz kreveta. Slaba je i svaki dan bi mogla umrijeti od žalosti za izgubljenim sinom, a on je u istom zamku gdje i ona. Kada dobijem Crveni rubin, krećem od Bistrice prema Severovinama, Bandoliji i Viloniji, jer to je jedno uz drugo pa ću sve objediniti u jedno kraljevstvo u kojem ću ponovo kraljevati, a ti ćeš biti moja desna ruka i moja prva kraljevska vračara.“

Morbidija se složila i bila sigurna u uspjeh opakog plana.

Ali još je mnogo događaja pred njima, pa nije sigurno kojim će tijekom teći put sudsbine.

Orkansko nevrijeme na Olujnom moru

 ledajući visoke valove na Olujnom moru Emanuel je shvatio da on i njegova momčad nisu izvježbani za morske pustolovine. Na njegovu sreću, momčad kapetana Biča bila je navikla na oluje te su bili u sigurnim rukama. Valovi su pljuskali, ali putovanje još nije bilo jako neugodno.

Kapetan se obrati svojoj posadi: „Gusarska kopiladi! Evo vam Bog mora šalje još jedno iskušenje. Odavno nisam osjetio ovoliki njegov gnjev. Navaliti će na nas za pola sata i to snagom koju još niste ni vi, a ni ja iskusili. Mislim da će to biti majka svih oluja. Osjećam to u kostima i u čitavom tijelu.“

Posada se rastrčala da sve pripremi za slučaj orkanskog nevremena, a Emanuel je svoju neiskusnu momčad povukao u potpalublje. Uskoro počne puhati sve jači vjetar, a na horizontu se počeše gomilati oblaci. More, koje je dosad po Emanuelovim mjerilima bilo olujno, posta još nemirnije. Valovi su postajali sve veći i veći, a brod se ljudjao kao orahova lјuska. No, bio je to čvrsti brod i nitko od mornara nije pokazivao tragove bilo kakvog straha. Odjednom kao da je sve podivljalo. More je čas bilo iznad broda, čas ispod broda. Vjetar je urlao i zavijao. Mornari su bili vezani oko pasa užetom jer su se valovi prelijevali preko palube odnoseći sve što su stigli. Brod je cvilio kao ranjena zvijer. Vrhunac oluje bilo je nešto što je teško opisati. Valovi su se valjali i na obzoru se nije vidjelo nebo, već samo vrh vala koji se valjao prema jedrenjaku.

Kapetan je urlao: „Ne na vrh vala, već kroz val pramcem!!!“

Val za valom prekrivao je cijeli brod koji je ostao pod vodom i po tridesetak sekundi, a onda je opet izronio, da ga sljedeći val opet poklopi. Emanuel je lovio dah prije svakog takvog vala i već se pomirio s tim da će ostati na dnu mora s brodom, posadom i svojim momcima, ali oluja je polako slabila i kapetan je povikao: „Bravo, morski štakori! Svladali ste majku svih oluja. Sve vas častim

rumom!“

Emanuel je ušao u potpalublje svojim od straha izbezumljenim razbojnicima, zavikavši: „Gotovo je! Izadite, kapetan časti rumom!“

Rum im je nakon svega vrlo prijao. Vratio je malo hrabrosti poslije pretrpljenog straha.

Kad su svi došli malo k sebi, kapetan vikne Emanuelu: „Daj drugu kesu zlatnika za moju posadu!“

„Pa još nismo došli na Finitus!“ zbumjeno će Emanuel, ali kapetan mu pokaza prstom otok na milju udaljenosti. Bio je to otok s lijepim pješčanim plažama i palmama nakošenim od orkanskih vjetrova.

Emerik baci kapetanu drugu kesu zlatnika, a svojoj momčadi reče pokazujući na treću kesu zlatnika: „Ovo ću vam dati kada se budemo s otoka vraćali natrag na jedrenjak.“

Kako su se približavali otoku, tako je i vrijeme postajalo sve ljepše. Valova nestade, sunce lijepo zagrije i otok se činio kao iz bajke.

Kapetan Bič naredi: „Čamce u more!“

Posada spusti čamce za spašavanje u vodu uz jedrenjak, a Emanuel vikne svojim razbojnicima: „Ulazite, majčini sinovi, da vidim jeste li dostojni Crvenog rubina ili svojih popišanih gaća!“

To je taktički bilo vrlo dobro, jer nitko im nije govorio da su kukavice te se oni još više nabruse na borbu koja ih očekuje.

Jezero, otok Vitalis i jezerce Barske ptice

Krve zrake sunca probudile su Emerika i Svara. Pojedoše još posljednje ostatke hrane podijelivši s Gigom te krenuše uz Arapa pješice prema jezeru koje je nastalo od rijeke što su ju jučer prešli i koja je tekla ispod Amadeusovog dvorca. Sad se pojavi problem kako preko jezera. Lijepo su vidjeli otok Vitalis u daljini na sredini jezera.

„Moramo napraviti splav“, zaključi Emerik.

Svor uze sjekiru i za sat vremena nasjekao je desetak balvana koje onda vezase lijanama i načiniše splav. Kako je Svor bio vrstan drvosječa, splav je bila sigurna i dovoljno velika za sve. Jedino je Arap sa strahom prešao na splav.

Svor je od dugačkih grana načinio motke kojima su se odgurivali po dnu jezera i tako pomicali splav prema otoku. Splav se polako kretala i nakon jednog sata bili su pred otokom. Bio je to zemljani otok obrastao travom i šipražjem. Iskrcali su se, povukli splav na otok i uputili se prema središtu otoka. Provlačeći se kroz šiblje napredovali su polako i bez ikakvih prepreka. Tada se ispred njih pojavi jezerce, modro kao da ga je netko obojio. Takve boje još nisu vidjeli ni na jednom jezeru.

Sve je ukazivalo na to da će posao obaviti lakše nego što su očekivali. Nigdje nisu vidjeli vile, niti bilo kakve tragove. Očekivali su jezero puno barskih ptica, jer to mu je i ime, ali nikakvih ptica ovdje nije bilo. Samo tišina, kao da tu uopće nema života.

Emerik se obrati Svoru: „Ja ču zaroniti, a ti pazi na Arapa i na Gigu. Ne znamo ništa o ovom mjestu i nekako mi se čini da smo prelako došli bez ijedne jedine prepreke. Ne vidim vile u vodi, a niti vidim safir da svjetluca. Moram zaroniti i sve izvidjeti.“

Žaba

Emerik uze bodež, udahne zraka i skoči u jezerce. Ronio je ravno prema dnu i ugleda nešto se presijavalо predivnom topлом plavom svjetlošću. Stajao je to Plavi safir na jednom kamenu i obasjavao sve oko sebe nekom ugodnom toplinom. Emerik pruži ruku prema njemu, kad iza sebe instinkтивno osjeti nečije prisustvo. Okrene se i ugleda ogromnu žabu. Bila je velika kao starinski ormar u Morovom mlinu. Strahota, kakva neman! Žaba ga nije napadala, ali se nadvila nad Emerikom i nije ga puštala da se pomakne. Emerik krene bodežom na žabu, ali žaba ispusti mjehuriće, a svaki mjehurić bio je jedna riječ. Žaba je rekla ispuštajući te mjehuriće:

„Plavi safir, dragulj je dobrote,
Svemu životom spašava živote.
Prolješ li pred njim tuđe krvi,
Taj te kamen ubije i smrvi.“

Emerik shvati što bi se moglo dogoditi. Bio je zarobljen i ostajao je bez zraka. Počeo je kao lud mlatarati rukama i nogama da Svor shvati u kakvoj je nevolji. Na svu sreću, Svor ga je shvatio i razmišljao kako pomoći. Sjetio se stare tehnike disanja pod vodom pomoću trske. Odreže jednu trsku i gurne ju u vodu Emeriku koji jedva dočeka trsku i počne disati kroz nju. Emerik je sada bio u mat poziciji, jer žaba nije dozvoljavala da uzme kamen, a on žabi nije smio nauditi, jer bi kamen njemu naudio. Tada se sjeti dječjeg zadirkivanja kad se djeca jedni drugima rugaju i plaze jezik. Emerik se okrenuo licem preme žabi i počeo oponašati žabin izgled rugajući joj se. Kako je žaba stalno otvarala svoja ogromna usta veličine prozorskog okna i jezikom se oblizivala, Emerik se također u licu napuhne te se počne oblizivati. Izvodio je grimase kakve i žaba izvodi. U prvi tren je žaba

ostala mirna, a onda je od ljutnje pocrvenjela. Emerik isplazi jezik i izbulji oči, a žaba pripremi za napad svoj ubojiti jezik. Naciljala je Emerikovu glavu i velikom brzinom izbacila jezik da kao maljem pogodi izazivača. Emerik se izmakne i odglumi da je pogođen te se opruži, tako da je izgledalo kao da ga je žaba ubila. Tog trenutka bara zasja plavom svjetlošću i žaba naprsto nestane. Kao da se pretvorila u zrak. Nevjerojatno!

Emerik je brzo krenuo prema safiru, koji je još ispuštao jaku plavu svjetlost. Onog trenutka kada Emerik pruži ruku prema safiru, pojaviše se oko njega vodene vile u bijelim haljinama, dugokose, lijepе i isto toliko opasne.

Bitka za Crveni rubin zla

 initus je bio vrlo lijep otok, ali ono što je skrivaо nije nimalo bilo lijepo. Na sredini otoka nalazio se Crveni rubin zla. Oko njega sjedio je sa svake glavne strane svijeta jedan zmaj. Bili su to zmajevi četiri elementa: vode, zraka, zemlje i vatre. Čuvali su dragocjeni rubin zla kojega su se mnogi željeli domoći, jer bi im to donijelo neopisivu moć. Bilo je pokušaja, ali svi su završili neslavno, a dragulj ostade na svom mjestu.

Pustolov Emanuel, sada vođa bande hajduka i razbojnika, održi govor svojim plaćenicima: „Prijatelji! Odavde odlazimo ili živi ili ostajemo zauvijek. Sjetite se vještina koje sam vas naučio. Ne srljajte kao muhe bez glave, već točno ocijenite što koji zmaj namjerava. Zatim se usredotočite na njegov vrat. Jednim vještim udarcem skratite ga za glavu. Tako četiri puta i dragulj je moj, a zlato vaše.“

Tada rasporedi bandu i izda naredbu: „Napad!“

Tog trena cijeli otok pocrveni od kristala koji je sjao tako jako da ga je bilo nemoguće gledati. Navalili su istovremeno s četiri strane, što se pokazalo kao loša taktika, jer zmajevi su kao od šale kandžama usmrtili nekoliko vojnika, a nijedan zmaj nije bio ni ogreben.

Emanuel vikne: „Povlačenje!“

Zmajevi ostadoše na svojim mjestima, a Emanuel najavi novu taktiku:

„Trebamo krenuti svi na prvog zmaja pa onda svi na drugog i tako redom.“

Krenuše prvo na Zmaja zraka koji im je bio najbliže. Podigli su mačeve i zaletjeli se prema njemu. Opet je rubin zasjao, a Zmaj zraka pred naletom vojnika s uzdignutim mačevima, puhne snažno i zaslijepi sve redom, a dvojicu vojnika smrtno rani repom i zubima. Opet se vojnici povukoše, jer očito nisu u stanju pobijediti ova

stvorenja.

Tada Emanuel naredi: „Gađajte svi lukom i strijelom Zmaja od vode!“

Naciljaše u zmaja, rubin zasvijetli i sve strjelice promaše, jer se zmaj velikom brzinom izmicao te je stigao još jednog strijelca kandžom ogrepsti po rukama. Emanuel naredi povlačenje. Sjedne pod jedan kokosov orah i zamisli se. Kada mu jedan orah padne na glavu, sine mu što je posrijedi. Naime, svaki put kada su napadali, Rubin zla je zasvijetlio jako. Iz njega očito zmajevi crpe snagu. Trebalo bi taj dragulj pokriti. Ako bi ga nekako uspio pokriti, čini se da bi zmajevi ostali bez snage i moći koju im očito daje dragulj svaki put kada zasvijetli.

Emanuel je grozničavo razmišljaо: „Što da učinim? Ostalo mi je još samo šest ljudi i nešto moram poduzeti.“

Razmišljaо je i drugog rješenja ne vidje, nego prekriti dragulj čije je svjetlo davalо snagu zmajevima. Zato naredi vojnicima: „Svaki neka izabere jednog od četiri zmaja i neka mu nacilja strjelicu točno u glavu. Kada ja kažem: ‘Gađaj!’ vi ćete izbaciti strjelice istovremeno!“

Vojnici poslušaju i naciljaju svaki sa svoje strane čekajući naredbu. Emanuel je pričekao malo, odabrao pogodan trenutak, viknuo: „Gađaj!“ i strijelci ispucaju svoje strijele u pravcu zmajeva. Emanuel je svoju strijelu omotao prslukom i pucao prema rubinu, u nakani da ga prslukom prekrije. Kada je izdao naredbu, rubin je bljesnuo i zasvijetlio, ali začas nesta crvenog rubinovog svjetla jer ga je Emanuelov prsluk prekrio i rubin više nije mogao ispuštati crvenu svjetlost koja je zmajeve hranila snagom. U tom posljednjem napadu ne strada niti jedan zmaj, ali su stradala dva vojnika i tako još ostadoše dvojica od cijele grupe.

Nestankom rubinove moći zmajevi su krenuli u napad da izbjegnu strijеле. Sva četiri zmaja polete iznad Finitusa i nebo se uskomeša od repova, vratova i zubi. Zmajevi su napadali. Jedan vojnik mahnuo je mačem i odsjekao glavu Zmaju od vode. Tog trena more se uzburkalo oko Finitusa. Zmaj od zemlje udari vojnika repom i vojnik ostade ležati na tlu. Posljednji vojnik stane uz Emanuelu, nacilja Zmaja od zemlje i pogodi ga ravno u vrat. Zmaj je pri padu pregrizao vojnika. Kad obojica padoše, zadrhti tlo.

Emanuel osta sam s dva zmaja koji su jurnuli na njega. Zmaj

od vatre i Zmaj od zraka istovremeno napadoše u brišućem letu Emanuela, a on skoči visoko u zrak kada su zmajevi već bili na metar od njega. Na tren se našao iznad zmajeva te zabije bodež u Zmaja od vjetra. Zmaj rikne u samrtnom hropcu i sad se nađoše oči u oči Zmaj od vatre i Emanuel. Zmaj od vatre udarao je repom, a Emanuel se branio uzmicanjem. Zmaj nacilja mlazom vatre i oprzi mu desnu ruku. Osjetio je užasnu bol, a zmaj se bacio na njega. Otvorio je ralje i htio ga zagristi, a Emanuel se spotakne na korijen kokosovog stabla. Pade, mač uperi pred sebe, a zmaj naleti punom snagom i nabije se na mač, koji osta zaboden do balčaka u neman. S neba počne padati vatrena kiša, a Emanuel se zavuče pod zmaja da ga vatrena kiša ne spali. Osjeti kako zmajevo tijelo još daje znakove života, ali se uskoro smiri.

Emanuel je ostao sam od cijele svoje momčadi. Ruka ga ja neopisivo pekla jer je bio vraški opečen, ali krene prema dragulju. Skine prsluk s rubina i dohvati rubin. Kako ga je dohvatio, pod njim se otvori rupa i on pade u mrkli mrak podzemlja.

Tir i Morbidija luduju Bistricom

Tir je otkrio sve čari nevidljivog plašta i radio svakojake psine, koje su donosile drugima nesreću, a njega su uveseljavale. U svemu tome imao je podršku sultane Morbidije kojoj su slava i moć udarile u glavu te je i ona smišljala nastranosti i gluposti koje su ju zabavljale.

Kralj Feliks umjesto da se otrijezni, u alkoholu je pokušao naći utjehu za nestalim sinom. Naravno da ju nije mogao naći, a niti njegova supruga u odbijanju jela i ležanju u postelji. Mali kraljević Sebastijan je tražio izlaz, ali nije mogao izaći, jer su svi putovi prema gornjem dijelu zamka bili puni Tirovih vojnika.

Tir je u nevidljivom plaštu i Feliksu pravio psine. Kako je kralj bio predmet ismijavanja, tako je i puk postao obijestan i nitko nikoga nije slušao ni poštivao. Zavladalo je bezakonje.

Narod je primijetio da nešto nije u redu s cijelim kraljevstvom pa stari učitelj Slovko podje potajno u posjet Viloniji i vilenjacima Šamo Lolu i Ahiopeju da zamoli za savjet i pomoć.

Učitelj Slovko kod Ahiopeja i Šamo Lola

Sčitelj Slovko bio je tih i miran čovjek koji je volio red. Neredi i bezakonje koji su zavladali u njegovoј zemlji, jako su ga pogodili. On je pod svaku cijenu želio da život opet postane normalan u Bistriciјi. Tom željom vođen, sjeti se priča o dva velika vilenjaka iz Bandolije i Vilonije za koje je čuo da su mudri, pošteni i vrlo cijenjeni. Odlučio je poći do njih, ispričati im što se to događa s njegovom zemljom i ljudima i zamoliti za savjet i pomoć.

Došavši u Viloniju, Slovko je imao sreće, jer je naletio na Bronta, a Bront odvede učitelja do Ahiopeja. Bront vikne izdaleka: „Vilenjače Ahiopeju! Evo, traži te jedan učitelj iz Bistriceјe!“

Ahiopej pogleda došljaka i odmah u očima tog čovjeka prepozna iskrenost i poštenje. Ponudi ga da sjedne i natoči mu medovine. Slovko se osjećao nelagodno pred slavnim i nadaleko poznatim vilenjakom pa se ispriča: „Znate, ja sam običan čovjek koji uči dječicu u školi, a vi ste čuveni vilenjak pa sam malo zbumjen...“

No, Ahiopej ga ohrabri: „Onaj tko uči dječicu, vrlo je važna i odgovorna osoba. Zato nemojte umanjivati svoje zvanje.“

Tada se učitelj Slovko oslobođio i ispričao Ahiopeju sve što se događalo u Bistriciјi od nestanka Feliksovog sina pa nadalje. Vilenjak odmah shvati da su na djelu sile zla koje će kad-tad pokazati svoje lice, a onda će možda već biti kasno.

Stoga reče učitelju Slovku: „Idite, učitelju kući, a sutra dolazim ja s mojim bratom u Bistriciјu, da otkrijemo krivca za takvo stanje.“

Učitelj Slovko sretan ode kući. Ahiopej ostade razmišljajući i čekajući Šamo Lola koji se upravo vraćao iz šume s košarom gljiva.

„Sutra putujemo u Bistriciјu, jer su na djelu sile zla. Još nisu pokazale svoje lice. Sjeti se samo što je Svoru rekao trol Jakob za vještici Morbidiju i prokletog kralja Tira. Sjeti se što je pisalo u

Pametaru. To je sigurno djelo Tira i Morbidije. Došao mi se požaliti jedan stari učitelj zbog stanja u Bistriciji. Ujutro krećemo nas dvojica vidjeti o čemu se radi. Bront neka ostane i čuva imanje“, odlučno je govorio Ahiopej.

Šamo Lol se složio i drugo jutro krenuše u Bistriciju.

Ahiopej i Šamo Lol sumnjaju na Tira i Morbidiju

 ošavši prašnjavim putem, dva sijeda i ponosna starca prođoše središtem Bistrice dostojanstveno. Vijest da su vilenjaci Ahiopej i Šamo Lol stigli u Bistriciju, proširi se kao šumski požar i dospije do Tira i Morbidije.

Tir je bio oprezan. „Možda su nešto nanjušili i zato su došli, jer inače ne bi dolazili. Moramo se na neko vrijeme pritajiti, jer ako nas otkriju, započet će rat prije reda, a mi još nismo potpuno spremni. Bolje da uopće ne izlazimo.“

Tako Tir i Morbidija ostanu pritajeni u katakombama dvorca i nisu više izlazili. Ahiopej i Šamo Lol su sumnjali na Morbidiju i Tira, kako je rekao trol Jakob i kako je pisalo u Pametaru. No, još se ništa nije moglo poduzeti, jer su Morbidija i Tir bili skriveni. Tek kada se pojave, moći će se protiv njih boriti. Zato su odlučili pratiti sve događaje da ih Morbidija i Tir ne iznenade. Zatim pođu u kraljev dvorac gdje su svojim autoritetom djelovali da se kralj Feliks i kraljica Anamarija trgnu i ponašaju dolično svojem položaju. To je imalo učinka te se malo-pomalo vraćao red u kraljevstvo.

Jedino Tir i Morbidija nisu bili zadovoljni promjenama na bolje. Morbidija je počela razmišljati kako da nadmudri Tira i zagospodari cijelom Bistricom i drugim zemljama. Treba Tiru oteti tajanstveni obol, nevidljivi plašt i Crveni rubin kojega će donijeti Emanuel.

Tako se u pokvarenim dušama zloća ujedinjuje s još većom zloćom u smišljanju podmuklih planova.

Tri prosca lijepe Astrid

A Navorskom Kraljevstvu poslije onih događaja sa zlim čarobnjakom Hrontom tekli su med i mlijeko, rekao bi narod. Kralj Jogaj je bio pravedan prema svojim podanicima. U tom kraljevstvu, dakle, živjela je lijepa Astrid, mlađa kći mame Elizabete i oca Drage. Živjeli su u dvoru, gdje je otac Drago vodio poslove oko trgovine u čitavom kraljevstvu. On bi odlazio u druge zemlje s karavanama po drvo, mirodije i fine tkanine, a mama Eizabetha brinula je o kućanstvu i odgajala mlađu kćer. Astrid je stasala u prelijepu djevojku. Kada je prošetala u svojoj crvenoj haljini i crvenim cipelicama te sa šeširićem kroz grad, za njom su momci uzdisali.

Jednog dana majka Elizabeta reče suprugu: „Znaš Drago, da su neki mladići iz kraljevstva bacili oko na našu Astrid te se spremaju doći tražiti njenu ruku.“

Drago se trgne: „Zar nije rano, ženo? Ona je još dijete!“

Naravno da nije bila dijete, ali očevi uvijek u svojim kćerima vide dijete, iako su one već odrasle.

„Ma nije ona dijete! Ima već osamnaest godina i djevojka je za udaju.“

„Zar već!“ uzdahne Drago s nevjericom.

„Da, tako je! Najavili su se ovaj tjedan tri prosca. Ja sam rekla da moram razgovarati s tobom. Ako ih odbijemo, bit će to sramota za našu kuću. Reći će ljudi da smo umišljeni i divlji.“

„Onda dobro! Neka dođu udvarači. A što na to kaže moja Astrid?“

„Ona je u sedmom nebu. Pretpostavljam da je zaljubljena. Sva blista i sanjari. Ogledava se u ogledalo svaki čas. Onda gleda kroz prozor, pjevuši i kao da nekog čeka. Zaljubljena ti je kći, ali ne znam u koga!“

„Dobro! Neka dođu prosci, a mi ćemo ih dočekati kako je

red.“

Astrid nije imala pojma o tome, ali i da je i znala, opet bi se morala pomiriti jer takav je običaj. Prosca treba primiti u kuću i najčešće se udati kako roditelji žele, a ponekad djevojka odluči želi li tako odabranog mladoženju ili ne.

Elizabeta naredi kćeri: „Obuci večeras nešto lijepo, jer dolaze prosci!“

„Kakvi prosci?“ začudi se Astrid.

„Tvoji prosci!“

„Mama! Ja ne želim nijednog momka iz Mogorskog ili Navorskog Kraljevstva. Ne želim niti iz bilo kog drugog kraljevstva, taman da dođe po mene sam kraljević sa svojom svitom. Od mene može dobiti samo ‘košaricu’. Ja volim jednog momka i on je odabranik mog srca. Njega sanjam, o njemu stalno mislim!“

Mama Elizabeta se sada osvijedočila da joj je kći zaljubljena i samo upita: „A tko je on?“

Astrid odgovori: „On je mlinarev sin!“

„Mlinarev sin?!“ začudi se majka. „Pa to je ispod tvog ranga. Zašto si nisi našla momka sebi ravnog, a ne nekakvog mlinara!“

Tada djevojka u svoju obranu upita majku: „Majko! Jesi li ti tatu uzela iz ljubavi ili interesa?“

„Naravno, iz ljubavi!“

„Eto vidiš! A meni namećeš nekog drugog. Ja ne želim nikoga osim Emerika, mlinarevog sina. Čim sam ga ugledala, znala sam da je on taj koga želim. Ne mogu protiv svoga srca, pa makar me otjerali od kuće!“

Tada Elizabeta shvati da je djevojka zaljubljena preko ušiju i da je to prava ljubav. Protiv toga ne postoje zabrane. Obrati se kćeri pomirljivim tonom:

„Dijete moje! Nemam ništa protiv mlinarevog sina. Voli ti njega koliko hoćeš, ali prosce u kuću moramo primiti makar reda radi, jer će nam na kuću pasti sramota. Oduvijek je običaj da se prosce prima u kuću, a ako djevojka ne želi nijednog, onda to lijepo i pristojno odbije.“

I Astrid pristane. Sva tri prosca došla su u isto vrijeme. Nije običaj da se prima odjednom tri prosca, ali tako se desilo. U kuću uđoše tri mladića, a iza njih njihovi očevi. Bili su to mladići koje

Astrid još nikada nije vidjela. Prosci se uzvrpoljiše gledajući jedni u druge, a tata Drago da malo popravi atmosferu, ponudi:

„Sjednite, gospodo za stol!“

Posjedaše, Elizabeta ih ponudi pićem, a Drago nastavi: „Znam da ste došli po ruku moje Astrid pa lijepo počnite jedan po jedan, bez srama.“

I tako su očevi obavili prosidu hvaleći svaki svoga sina i svoje bogatstvo. Tada Astrid pozdravi prosce biranim riječima. Kazala je kako joj laska što su sva trojica prosaca iz poštenih, viđenih i bogatih kuća. Ali postoji problem što je ona ruku već obećala siromašnom mlinarevom sinu. Zamoli ih neka joj oproste. Prosci su sjedili i gledali kao hipnotizirani u prelijepu Astrid, sažaljevajući jadnicu što se obećala siromašnom mlinarevom sinu. Razgovaralo se još malo o svakodnevnim stvarima, ali je razgovor stalno zapinjao pa se prosci brzo oprostiše i odoše pokunjeni.

Emerik protiv vodenih vila

Ijepe, dugokose i smrtno opasne vile čuvale su Plavi safir više no svoje živote. Plavi safir je bio kamen dobrote; najmoćniji od najmoćnijih te ga nije mogao čuvati bilo tko. Vile su lukavo zaklonile put do dragog kamenja i nije ih se moglo niti odgurnuti, niti upotrijebiti bilo kakvo nasilje, jer kamen bi to kaznio. Stoga Emerik zavuče ruku u džep po glazbenu kutijicu da zasvira pjesmu od koje vile padaju u neku vrstu transa i tada je kamen moguće uzeti, ali u džepu nije bilo ničega. Emerik je bio brzoplet, jer kada je skočio u vodu, nije uzeo iz ruksaka glazbenu kutijicu koju mu je dao Amadeus.

Svor je primijetio da nešto nije kako treba i krajićkom oka ugleda Emerika što mu pokazuje rukama. Lijevu ruku je stisnuo u šaku, a desnom je vrtio ispred lijeve šake kao da melje na neki mlinčić. Zatim je otvorio obje šake i pokazao da nema ništa u rukama te slegnuo ramenima. Svor se zaprepasti, jer shvati da Emerik nije uzeo glazbenu kutijicu, a vile su mu uzele trsku pomoću koje je disao. Imao je još vrlo malo zraka i nije mogao ostati pod vodom, jer bi se utopio, ali nije mogao niti iz vode, jer su površinu vode zastrle vodene vile.

„Sto mu sjekira!!“ poviće Svor, otvori Emerikov ruksak i nađe glazbenu kutijicu. Nije ju mogao baciti Emeriku, jer bi ju dohvatile vile prije Emerika. Nije smio skočiti u vodu, jer bi se morao hrvati s vilama, a safir bi ga kaznio. Jedini koji je ostao od pomoći, bio je Giga.

Svor čučne do Gige, pokaže mu glazbenu kutijicu i reče mu: „Uzmi ovo u gubicu, zaroni u vodu i ne otvaraj gubicu dok ne dođeš do Emerika i daš mu to!“

Nije bio siguran hoće li to uspjeti jer pekinezeri ne rone. Kao da je osjetio da sve sad ovisi o njemu, Giga je doista ušao u vodu i zaronio prema Emeriku. Naravno da su ga vile primijetile, ali protumačile

su to kao da pas ide za svojim gospodarom pa u tomu nema ništa sumnjivo. Emerik je već polagano gubio svijest kad se pred njim stvori Giga i ispljune kutijicu. Emerik je uze i posljednjim snagama počne navijati. Već nakon nekoliko okretaja vile se razmaknuše s površine vode i počeše tonuti na dno jezera. Emerik izroni i udahne kašljući, jer se pošteno napio vode. Još jednom duboko udahne i zaroni, dohvati Plavi safir, poljubi ga i veselo uzvikne:

„Moj si, prijatelju!“

Tog trena Emerik nesta u plavoj svjetlosti.

Rubinius

 ošto je Emanuel dohvatio Rubin zla, pod njim se otvorilo tlo i on pade u mračnu rupu podzemlja. Kako se polako počelo javljati svjetlo, pred Emanuelovim očima događala se neobična transformacija. Jedan čovjek koji je u početku jedva vidljiv sjedio na tlu, polako počne mijenjati boju od pepeljastosive, do žute, pa narančaste da bi naposljetku postao crven i konačno postao plamteći čovjek. On je gorio, ali nije izgarao. Emanuelu je bilo jasno da je to neko biće iz drugih prostora i dimenzija i zato je, čvrsto stežući Crveni rubin, čekao što će se desiti.

Vatreni čovjek počne govoriti: „Moje ime je Rubinius. Ja sam tvoja posljednja prepreka, jer to što držiš u rukama je moje i ja to mogu uzeti od tebe kad god mi se prohtije.“

Na te riječi Emanuel čvrsto stisne rubin, ali on nestade i pojavi se pred Rubiniusom. Emanuel posegne za rubinom, ali Rubinius stavi ruku iznad rubina. Emanuel je morao povući ruku da se ne opeče.

Rubinius mu reče: „Kamen ćeš dobiti, ali moraš mi odgovoriti na jedno pitanje. Ako me odgovor zadovolji, rubin je tvoj i nosi ga s otoka. Ne mogu dati kamen koji sam ja stvorio, tek tako nekom u ruke.“

Emanuel će odvažno: „Pitajte!“

Rubinius postavi pitanje: „Boriš se mačevima s nekim. Taj netko ti izbjije mač iz ruke. Ti ostaneš bez oružja, a on ti dopusti da uzmeš svoj mač. Nastavljaš borbu i tada ti neprijatelju izbjiješ mač iz ruke. Što tada činiš?“

„Što tada činim? Pa probodem ga mačem i idem dalje“, odgovori Emanuel.

Tog trenutka se nađe na otoku pod palmom s Crvenim rubinom u rukama. Nije bio siguran da li je doista vidio plamtećeg čovjeka Rubiniusa, ili je imao samo halucinacije od borbe i olujnog

mora. Rubinius je bio stvaran. On je jednostavnim pitanjem testirao Emenuela da se uvjeri je li dovoljno zao i pokvaren da može uzeti sa sobom Rubin zla. Kad Emanuel bez razmišljanja odgovori da bi protivnika bez milosti dokrajčio, tada je Rubinius shvatio da je rubin u pravim rukama.

Emanuel je dragulj stavio u košulju, sjeo u čamac i zaveslao prema jedrenjaku kapetana Biča. Kad je stigao na brod, kapetan Bič odmah naredi mornarima: „Dižite jedra, štakori! Vraćamo se u luku, a ja plaćam bačvu rumu!“

Jedrenjak punim jedrima krene natrag.

Zlo je bilo zarobljeno i nalazilo se na putu prema Bistriciji. Emanuel je jedva čekao da preda dragulj svom gospodaru.

Plava svjetlost

 no što je povuklo Emerika kada je dohvatio safir, bilo je nešto nestvarno, a opet postojalo je. Bila je to plava svjetlost koja je različitom jačinom sjala i tako postavljala pitanja koja se nisu čula, ali su dopirala do Emerikovih misli. Emerik se pitao što se to s njim događa. Ta svjetlost bila je dobrota koja postavi Emeriku pitanje:

„Mladiću! Kada bi pod cijenu vlastitog života morao ubiti pčelu, na koji bi to način učinio?“

Emerik pomisli kako je to neprijatno pitanje, a svjetlost odgovori: „Da, neprijatno je pitanje, ali na njega moraš dati odgovor!“

„Pa ta svjetlost mi čita misli“, shvati Emerik i promisli.

Zatim pomisli kako pčelu ne bi udario, niti stao na nju. Pružio bi joj prst i zažimirio.

Tog trena Emerik izleti s dragim kamenom iz plave svjetlosti. Dobrota je izvršila kušnju i dobrota je dobrotu nagradila, jer Emerik ne bi ubio pčelu, već bi pčela ubila sama sebe. Poznato je da pčela ugiba nakon što nekoga ubode. Osjetilo se milosrđe i dobrota u mladiću i svjetlost mu dade najljepši mogući dar - Plavi safir dobrote, najmoćniji dragulj među draguljima.

Emerik uze Gigu u naručje: „Giga! Nisam znao da tako voliš kupanje.“

Svor i Emerik se nasmijaše, a Giga je veselo mahao repom, dok je Arap dostojanstveno stajao i čekao gazdu. Tada krenuše pravac Vilonija.

Nešto je u zraku

Ahiopej i Šamo Lol osjećali su svojim vilenjačkim instinktom da sljedeći dani donose nevolje. Upozorili su Bronta da pojača straže u Viloniji. Poslaše glasnika u Severovine da udvostruče straže i povećaju budnost. Jedan glasnik pođe u Bandoliju, a drugi u Mogorsko i Navorsko Kraljevstvo. Šamo Lol i Ahiopej ostadoše u Bistriciji, jer su slutili da se ondje nešto kuha i da ono što će se desiti, mora svoj završetak imati baš u Bistriciji. Šamo Lolu nikako nije bilo jasno kako to da nema latalice i dragog viteza Emanuela. Kao da je u zemlju propao. Bojao se, što se događa s Emerikom i Svorom, jer glasova ni od njih nije bilo. Bojao se što će biti ako se zle sile dočepaju kristala zla. Ovdje će se tada dogoditi veliki sudar dobra i zla. Bit će to epska borba u kojoj neće biti konačnog pobjednika, već samo trenutnog, jer onaj tko dobije bitku, neće dobiti i rat. Dobro i зло će se nastaviti i dalje suprotstavljati jedno drugom. Ako se Morbidija i Tir domognu Crvenog rubina, tada će napasti ne samo Bistriciju, već i ostale zemlje.

Tisuće pitanja postavljali su sebi Šamo Lol, Ahiopej i Bront.

Emanuel se vraća u Bistriciju

Quedrenjak kapetana Biča doživio je na povratku dvije oluje, ali ne onako jake kao što je bila ona prva. Emanuel je iz dana u dan imao sve goropadniju narav i izgled. Na ljubaznost gusara samo bi se bezobrazno otresao, a oni nisu znali zbog čega je tako surov taj mladi pustolov. Jedini koji je znao, bio je kapetan Bič, svjestan da prisustvo Rubina zla povećava kod Emanuela količinu srdžbe, ljutitosti i surovosti. S tim mineralom bio je iznimno opasan i kapetan Bič je odahnuo kada stigoše u luku.

Bez riječi pozdrava i bez pogleda Emanuel ode do kovača koji mu je pazio na El Diabla. Na svu sreću kovač je bio odsutan jer bi nastradao. El Diablo nevoljko dočeka svog gospodara. Dosad ga je uvijek veselim njištanjem pozdravljaо, ali konj kao da je naslutio da to više nije onaj njegov gospodar kakvog je godinama poznavao. To osjeti odmah čim ga Emanuel uzjaše i podbode mamuzama u slabine. Konj se propne jer nije bio navikao da ga gazda bode mamuzama. Za kaznu sada Emanuel oštine konja korbačem. Jahao je iz sve snage ne štedeći konja. Posljednjim snagama Diablo je s Emanuelom pred suton drugog dana stigao u Bistriciju. Iz daljine ga spazi Šamo Lol i mahne mu. Emanuel spazi vilenjaka, ali skrivajući se iza jedne ruševine, šmugne prema katakombama Feliksovog zamka gdje je Tiru predao rubin. Tir je likovao od veselja uvjeren kako će se njegovi planovi ostvariti.

Šamo Lol je razmišljaо što ne valja i zašto mu se Emanuel nije javio. U nedoumici obrati se Ahiopeju koji se čudio i podsjeti: „Brate, Šamo Lole! Jesi li pogledao u Pametar što kaže o takvom ponašanju?“

„Nisam!“ uzvrati Šamo Lol te otvori Pametar i počne odgonetavati šifre. Nađe stihove koji bi najvjerojatnije mogli objasniti razlog takvog ponašanja:

„U slučaju da prijatelj drag
Od tebe bježi i skriva svoj trag,
Ako je bahat, zao i ohol
Kriv je sigurno Haronov obol.“

Ahiopej zaključi: „Duše mi vilenjačke! To je Tirovo maslo. Čarobnim novčićem zarobio je Emanuelovu dušu i on je sada na suprotnoj strani uz Tira i Morbidiju, a protiv nas.“

„Postoji li način da se poništi djelovanje obola?“ upita Ahiopej.
Šamo Lol pročita iz Pametara o uklanjanju obolovog uroka:

„Od Haronovog novčića iz svijeta mraka
Osloboditi može duša se svaka,
Samo treba obol u ponoćno doba
Zakopati noću sred nečijeg groba.“

„Zlata vrijedi taj djedin Pametar. Nije problem novčić zakopati u nečiji grob, već je problem kako do novčića!“ zabrinuto će Ahiopej.

„Drp!“ poviće Šamo Lol.

Ahiopej pogleda u Šamo Lola ne shvaćajući.

Šamo Lol ponovi: „Imamo u Severovinama lopova Drpa koji može ukrasti i kost psu Kerberu ispred nosa!“

„Tako je! Odmah treba poslati nekoga po Drpu i neka se Drp obuče kao razbojnik i priključi Tirovoj bandi. Kod Tira je obol, jer Tir je bio na drugoj strani svjetlosti, u svijetu sjena i za taj put mu je trebao novčić obol. Inače ga Haron ne bi prevezao na drugu stranu. Mora da je Tir Haronu usput ukrao obol znajući za zagrobne moći obola“, zaključi Ahiopej.

Brzo poslaše jednog mladog ratnika u Severovine po Drpu s pisacem u kojem su Drpu podrobno opisali kako da se obuče, kamo da ide i kamo da zakopa obol. Jedino nisu napisali kako da ukrade obol Tiru, ali bila je to već Drpova specijalnost.

Emerik i Svor stižu u Viloniju

d trenutka kad je uzeo Safir dobrote, Emerik je stalno bio dobro raspoložen. Iako je bilo pred njim mnogo problema, on je nekako mirno sve primao. Svor je primijetio promjene na Emeriku i znao je da dolaze od Plavog safira u vrećici oko Emerikova vrata. Od tog dragog kamena dolazila je dobrota i mirnoća. Kada je trebalo pronaći drugi put kući, a ne onaj preko ponora gdje se nalazio Amadeusov dvorac, kamen im je odjednom zasjao jače pored jedne stijene. Odmaknuli su kamen i podzemnim hodnicima uspjeli doći na drugu stranu planine.

Brzo su svladavali prepreke, putovali polako i stigli u Viloniju. Susreli su samo Bronta i začudili se:

„A gdje je ostatak družine?“

„Očekuju vas u Bistriciji. Tamo će se dogoditi rat. I ja idem s vama.“

Odmah krenuše i putem im Bront ispriča što se sve u međuvremenu dogodilo. Svor zaključi: „Njušim da će moja sjekira raditi brže nego na natjecanju kod onih ponosnih brđana.“

„Tako i ja mislim“, doda Emerik mirnim glasom.

Bližio se trenutak odluke. Dobro ili zlo!?

Drp u svom elementu

Dojnik je u Severovine donio pismo koga poslaše vilenjaci za kradljivca Drpa. Ovaj ga je odmah naglas pred svima pročitao, shvativši što mora uraditi. Opremili su ga kao vojnika i on krene.

„Kamo, viteže?“ upita ga stražar kad je stigao pred Tirove katakombe.

„Idem služiti kralju Tiru.“

Stražar ga osmotri i reče: „Prolazi!“

Drp je ušao u katacombe gdje je bilo na tisuće vojnika koji su brusili mačeve i bodeže ili kockali pijući vino i rum. Drpovo iskusno oko odmah primijeti prostorije koje su čuvali vojnici i znao je da je u jednoj i Tir. Morao se nekako zavući u sobu i vidjeti gdje drži obol. Pored straža nije mogao pa izađe napolje i ugleda prozorčić kat više, na kog se popne po kamenoj izbočini i onda se spusti prema prozorima soba koje su čuvale straže. U jednoj sobi vidje na krevetu Emanuela kako spava. To ga prenerazi jer nije mogao vjerovati da je Emanuel, taj dobri vitez, prešao na stranu zla. Onda pogleda u drugu prostoriju. U njoj je bio Tir leđima okrenut prozoru. Iza jedne slike na zidu otvorio je vratašca sefa i izvadio novčić. Kad spazi novčić, Drp se strese od neke jeze. Nije razumio zašto, ali kad je čuo kako Tir razgovara s novčićem, sve mu posta jasno.

Tir je govorio: „Ti obole, dao si mi snagu da ponovo krenem u život i da ponovo zauzmem prijestolje. Crveni rubin pomoći će mi da postanem najmoćniji kralj, a bez tebe to nikako ne bih mogao!“

Potom spremi obol natrag u sef. Drp virne i kroz treći prozor. Tamo ugleda Sebastijana vezanog za stolac. Pored njega sjedila je Morbidija i govorila dječaku:

„Sutra ču se ja popeti na prijestolje tvog oca Feliksa, a tebe ču protjerati iz kraljevstva. I tebe, i Tira i Emanuela!“

Drp shvati da Morbidija plete neku drugu mrežu i da će u

pogodnom trenutku ona postati glavna. Spusti se na tlo i vrati u katakombe vrebajući trenutak da straže zaspu.

Jutro koje ne miriše na dobro

 merik i Svor dođoše u Bistriciju do Šamo Lola i Ahiopeja. Susret bijaše srdačan i prijateljski. I vilenjaci spaziše promjene na Emeriku. Pođoše do kralja Feliksa, koji je obilazio garnizon svoje vojske. Vojska nije bila izvježbana kako bi trebalo, ali je bila spremna braniti Bistriciju.

S druge pak strane Tir je vršio postrojavanje svoje vojske. Sada se više nije skrivaо, jer nije imao zašto. S jedne strane mu se nalazila Morbidija, a s druge Emanuel. I Morbidija i Tir bili su zadovoljni; Tir, što ima rubin, a Morbidija, što je Tiru ukrala nevidljivi plašt.

Tir je vojsci održao govor:

„Vojsko, osvanuo je veliki dan! Danas navečer svi će biti bogati, jer ćemo opustošiti Feliksove riznice, a zlato podijeliti. Ja ću postati najmoćniji od najmoćnijih kraljeva i tko ostane sa mnom, smiješi mu se lijepa budućnost. Moja lijeva i desna ruka su Morbidija i Emanuel. Oni će voditi lijevo i desno krilo vojske, a ja ću biti u sredini!“

Tir je sa sobom ponio rubin. Stavio ga je na prsa i vezao kožnim uzicama. Vješto Drpovo oko zapazilo je zamotuljak na Tirovim prsim i odmah je shvatio da je to rubin.

Drp je stajao sasvim na začelju vrebajući povoljan trenutak da ode po obol.

Rat

ir je gromoglasno izdao naredbu za napad i njegova vojska je krenula prema vojsci Bistrice. Jurnula je konjica koju je vodio Emanuel. Za njima pješaci koje je vodila Morbidija, a u pozadini je ostao Tir sa svojom osobnom stražom. Vojska Bistrice bila je slično raspoređena. Konjicu je na nagovor vilenjaka Ahiopeja vodio Emerik, bolji vojskovođa od svih Feliksovih generala.

Ostatak Feliksove pješadije vodili su Bront i Svor, a vilenjaci Ahiopej i Šamo Lol ostadoše u pozadini s kraljem Feliksom kao savjetnici. Dakle, vojske su se približile i svakog trenutka slijedio je sraz čelika o čelik i poteći krv. Jurišajući na Arapu i vodeći konjicu, Emerik je hrabrio konjicu: „Naprijed protiv zla! Uz nas je istina i dobrota i mi ćemo pobijediti!“

S druge strane bojišnice vođa Tirove konjice Emanuel, također je hrabrio svoju konjicu: „Naprijed, vojnici! U ratu su sva sredstva dozvoljena. Nema milosti ni za koga. I ne žalite nikoga!“

Kada su već prišli blizu jedni drugima, Emerik na svoj užas spazi ujaka Emanuela na protivničkoj strani kao vođu konjice. Ništa mu više nije bilo jasno i nije imao vremena za razmišljanje jer dijelili su ih metri. Usmjeri konja prema Emanuelu, a Emanuel vidjevši Emerika, usmjeri konja prema Emeriku. Obojica podigoše svoje mačeve jedan na drugoga.

I vojske su se sudarile uz lom i zvezket. Čuo se vrisak, komande, zapomaganje, a bojno polje obasja crvena i plava svjetlost. Rubin i safir zasjali su neopisivo žarkim sjajem.

Emerik je spremno dočekao Emanuelov mač kojim ga je Emanuel kanio zbaciti s konja. Emerik je povikao: „Ujače Emanuel! Što se dogodilo s tobom? Zašto si protiv mene? Ja sam Emerik, tvoj nećak!“

Ali to nije nimalo djelovalo na Emanuelu. On je mahao

svojim mačem pa Emeriku nije bilo druge, već da brani svoj život. U cijelom tom ratnom metežu u kojemu su padali i ljudi i konji, samo su Emanuel i Emerik imali osobni okršaj i nitko se nije mijesao u njihovu borbu. Bitka se oduljila.

Morbidija obuče nevidljivi plašt i krene prema Tiru u namjeri da ga udari bodežom u leđa. Došla je nevidljiva i prišla Tiru s leđa te zamahnula rukom, ali crvena plamena strijela ju pogodi iz Tirovog rubina, a nevidljivi plašt spadne s nje. Tir se okreće i vidje Morbidiju s bodežom. Tir posegne za mačem, ali on bijaše nepotreban, jer nova crvena svjetlosna zraka iz rubina pogodi Morbidiju i ona plane vrišteći. Trčala je tako u plamenu prokljujući Tira i Crveni rubin, koji je štitio gospodara. Taj trenutak je iskoristio Drp i potrčao u Tirovo skrovište. Poviće stražaru koji je stajao pred vratima: „Smjesta trči pomoći kralju Tiru!“

Stražar, ne razmišljači kako mu je Tir naredio da se ne miče od vrata, potrči u pomoć Tiru. Tada Drp u nekoliko poteza provali u sef. Obol je stajao na svom mjestu i Drp ga uze, stavi u džep i krene natrag. Tada se sjeti vezanog dječaka u sobi, otvori i ta vrata, prerezje užad kojom je Sebastijan bio vezan i uputi ga:

„Momče! Bježi kroz prozor i pazi da te Tirovi vojnici ne spaze!“

Dječak skoči kroz prozor i pobiježe prema Felikovoj vojsci skrivajući se iza žbunja. Kada se Drp vraćao, sretne onog vojnika, koji ga obavijesti: „Sve je u redu. Morbidija je htjela kralja ubiti, ali je izgorjela u strašnim mukama.“

Drp šmugne i pobiježe s bojnog polja, mrmljavajući: „Nije meni tu mjesto.“

Tir je urlao: „Jeste li vidjeli kako je izgorjela vještica Morbidija? Tako će se dogoditi svakome tko pomisli dignuti ruku na mene!“

Nevidljivi plašt koji je spao s Morbidije, nestao je netragom s vjetrom tko zna u kojem smjeru. Možda prema tkalcu Hromu koji ga je istkao!?

Dvoboј između Emerika i Emanuela trajao je satima. Emerik je bio daleko superiorniji i jači s draguljem oko vrata, ali nije ujaka htio povrijediti, uvjeren da je posrijedi neka vradžbina od koje ujak nije svjestan protiv koga se bori. Zato se Emerik samo branio od Emanuelovih nasrtaja.

Polako se spuštao sutan. Bitke su jenjavale, a rezultat je bio porazan za obje vojske. I jedna i druga imale su mnogo mrtvih i ranjenih. Netko je ipak bio presretan, a to su kralj Feliks i kraljica kad spaziše svog sina živa i zdrava.

Drp je trebao obaviti još jedan zadatak: zakopati obol. Ugledavši na nebu prve zvijezde, otrči na groblje u Bistriciji, odgrne s jednog groba pola metra zemlje i stavi obol u grob te ga zatrpa. Brzo pobježe s groblja, a na bojišnici u dvoboju nastade preokret. Emanuel je odjednom stao. Kao da ga je grom pogodio, pogleda u Emerika i vikne prestravljen: „Nećače! Što ti tu radiš? Kakve si to boje? O čemu se radi? Tko su ovi vojnici?“

Tek sada prestala je moć obola i Emanuelova duša bijaše slobodna. Emerik nije imao vremena za objasnjanje, već uputi ujaka: „Ujače! Idi do Šamo Lola, Ahiopeja, Svora i Bronta. Oni će ti sve objasniti!“

Emanuel ode i vilenjaci mu objasniše da je bio u vlasti zlih sila. Emanuel se htjede vratiti u borbu protiv Tira, ali ga zaustaviše vilenjaci, jer bio je toliko umoran od cjelodnevne borbe s Emerikom da je jedva stajao na nogama.

Na bojišnici su se počele događati čudne svari.

Rubin i safir

 ošto se Emanuel povukao, povukao se i ostatak Tirove vojske jer su sada Feliksove snage preuzele vodstvo. Naposlijetku Tir odluči krenuti u odlučujući napad. Crveni ratnik stajao je uzdignutog mača izazivajući plavog ratnika. I Emerik diže visoko mač. Izgledao je čudesno, sav u plavoj svjetlosti, nekako dobroćudno. S druge pak strane, Tir je izgledao sablasno i opasno, kao da se nalazi u crvenoj vatrenoj kugli. Ostatak Tirove vojske stao je i čekao rezultat dvoboja. S druge stane vilenjaci, priatelji, ujak Emanuel i kralj Feliks bodrili su svog plavog viteza. Protivnici su se zaletjeli jedan na drugoga mačevima. Bio je to vatromet, jer su crvene i plave iskre sijevale oko njih u noć.

Taj epski dvoboj između Tira i Emerika; rubina i safira, dobra i zla, bio je nešto što se može vidjeti jednom u tisuću godina. Jednom se dogodi da se nađu dva ravnopravna protivnika, da se nađu junaci koji su u stanju prevariti sile dobra i zla i ukrasti im njihove izvore moći. To se upravo događalo sada. Izgledalo je da toj borbi neće biti kraja, jer nije zlu lako iskorijeniti dobro, niti dobru iskorijeniti zlo. Zato je borba bila strahovita. Zvuk mačeva čuo se stotinama metara daleko, a dvije svjetleće kugle; crvena i plava zalijetale su se jedna u drugu. Tir u jednom trenutku spadne s konja. Emerik nije sada htio iskoristiti svoju prednost, već i on sjaši s Arapa da se na tlu ravnopravno bori protiv Tira. Emeriku drugačije nije dozvoljavala narav, a niti safir.

Dakle, sada su stajali jedan naprama drugom: Tir i Emerik. Dok je kratko razmišljao koju tehniku da primijeni, Emerika iznenadi Tirov udarac kojim mu izbjije mač. Tir zamahne iz sve snage, ali Emerik odskoči ustranu i mač sijevne pored glave. Tada Emerik ispruži ruku u pravcu mača i koncentriira se.

Tir zastade gledajući što to Emerik izvodi. Vidje mač kako se sa zemlje diže i dolazi u Emerikovu ruku. Emerik okrene Tiru leđa

i postavi svoj mač pred lice, dok su mu oči gledale u sjajno sjećivo mača. Tir na brzinu zamahne mačem s namjerom da Emeriku zada smrtonosni udarac dok mu je okrenut leđima. Emerik u sjećivu mača vidje tren kada je mač već bio blizu njegovog vrata, sagne se i u okretu zavitla mač te zasiječe Tirov vrat. Tir pade pretvarajući se u prah.

Nakon što Tir pade, spade i rubin s njegovog vrata. U tom trenutku Emerik osjeti da ga njegov safir guši te ga baci od sebe na tlo. Čim je bacio safir na tlo, sudariše se rubin i safir u jednoj eksploziji. Ljubičasta svjetlost obasja nebo. Sada se borilo dobro i zlo. Plavo i crveno. Safir i rubin.

Sudar dvaju kristala bila je bitka dobra protiv zla, a završila je tako da vatreni čovjek Rubinius, uze rubin i nestane u noći, a vodene vile ponesoše safir natrag tamo odakle je i uzet.

Sve je došlo na svoje mjesto. Rat je završio. Ostatak Tirove vojske pobježe. Na bojnom polju ostadoše tragovi ludila. Crvenog i plavog svjetla više nije bilo. Safir je pobijedio opet, ali rubin nije uništio.

Prijatelji sjedoše u dvorac da se odmore i prepričavaju događaje.

Sve dolazi na svoje

 rlike u Bistrici su se konačno smirile. Sve je nastavilo opet normalnom kolotečinom. Rat je ostavio ožiljke, ali nesretni događaji bili su potisnuti u drugi plan. Na dvoru je zavladala uobičajena atmosfera. Kralj Feliks i kraljica Anamarija skrbili su za svoj izmučeni narod, sretni što im se vratio sin. Lopovu Drpu htjedoše dati kraljevsku riznicu na čuvanje, ali Drp je poznavao sebe i najljepše se zahvalio na ponudi. Vratio se u Severovine gdje ga dočekaše kao heroja. Ipak je on spasio kraljevog sina, ukrao obol i tako spasio Emanuela, ali saznanje da je kralj Feliks htio Drpu dati na čuvanje kraljevsku riznicu, nasmije svakog u Severovinama.

Svor i Emerik rastadoše se od vilenjaka i krenu svaki svom domu; Svor u Bistre brzake, a Emerik u Bandoliju. Na rastanku pružili su si ruke i zagrlili, a Emerik prizna: „Svore! Drago mi je što sam imao čast s tobom prolaziti kroz sve te pustolovine!“

Svor uzvrati: „Sjekire mi, i meni je drago, jer upoznao sam viteza i prijatelja u dobru i u zlu!“

Rastanak s vilenjacima bio je osobito dirljiv. Ahiopej je iskreno izjavio:

„Momče! Znaj da će u mom srcu zauvijek biti ljubavi prema tebi, prijatelju i mladi viteže!“

Šamo Lol zagrli Emerika i prekrije ga svojom bijelom bradom. Rekao mu je:

„Ti, mali veliki ratniče! Uvijek si mi bio drag i ako ti ikada ustreba pomoć, znadeš gdje stanujem. Moja vrata su za tebe uvijek otvorena.“

Bront je otišao u svoje laboratorije u Mogorsko Kraljevstvo. Već se zaželio praviti masti i meleme i liječiti ljudе.

Ostali su samo Emerik i ujak Emanuel. Emerik zamoli ujaka: „Ujače! Ako te put nosi u Bandoliju, posjeti svoju sestru i reci joj da

njezin sin stiže za nekoliko dana.

„Zašto ne podemo skupa?“ zapita Emanuel.

»Imam ja još neka posla, a ti me čekaj, jer i za tebe će biti iznenadenje.“

Ujak i nećak se rastadoše, a ujak prizna: „Još nisam vidio tako vještog viteza i ratnika kao što si ti, ali nemoj se uobraziti!“

„Prekasno je, ujače! Već sam uobražen!“ smijući se našali se Emerik i potjera svog Arapa, a Giga je veselo zalajao. Emerik radosno poviće:

„Pravac Navorsko Kraljevstvo! Pravac k tebi, moja lijepa Astrid!“

Bront najavljuje još jednog prosca

Stigavši kući u Mogorsko Kraljevstvo, Bront se lijepo odmori i krene u Navorsko Kraljevstvo na drugu planinu. Stražari mu se obradovaše, a on im kaže: „Idem do trgovca Drage.“

Stražari kimnuše u znak odobravanja i uskoro se Bront nađe pred lijepom malom kućom u ulici Šalovec, kućni broj sedam. Ispred kuće bijahu tri jele koje je Drago posadio. Pored kuće je cvao jorgovan i sve je mirisalo. Bront pokuca na vrata. Otvori ih srdačni domaćin i pozva gosta u kuću.

„Dobar dan, Drago!“

„Dobar dan i tebi, prijatelju!“

„Nemam puno vremena, ali našao sam toliko da ti saopćim jednu vijest koju sam čuo onako usput. Radi se o tome da ti za dan-dva dolazi zaljubljeni prosac po ruku tvoje kćeri.“

Drago se začudi: „Zar opet prosac? Prije nekog vremena bila su tri istovremeno i svoj trojici moja Astrid je dala ‘košaricu’. Ona reče da voli nekog mlinarevog sina.“

Bront je znao da bolju priliku Astrid nije mogla izabrati. Naravno da nije ništa ocu htio govoriti, jer bolje da se sve dogodi samo od sebe. Kad u prostoriju uđe mama Elizabeta, Drago ju obavijesti: „Dolazi nam još jedan prosac!“

„Joj meni, siroti! Što će reći momku. Kako će ga odbiti jer moja Astrid voli mlinareva sina?“

„Točno tim riječima“, ohrabri Drago suprugu.

Dva dana kasnije u Navorsko Kraljevstvo stiže naočit jahač na lijepom bijelom arapskom konju s bijelim psićem na sedlu ispred sebe. Stražarima reče da ide u kuću trgovca Drage. Strepio je pred susretom s voljenom Astrid više nego što bi strepio pred pedeset naoružanih protivnika. Htio je ostaviti dobar dojam i na Astrid i na roditelje. Potraži kuću i pokuca na vrata. Arapa je vezao za orah, a Gigu nije mogao nitko

zaustaviti, jer on je morao onamo kamo i gazda. Otvore se vrata i pojavi se Drago. On upita upita došljaka: „Koga trebaš mladiću?“

Na takvo izravno pitanje Emerik se smete, pa kud puklo da puklo, bubne:

„Trebam ruku vaša kćeri!“

„E, to će biti malo teže, jer ona je već odabrala momka, ali uđi.“

Kad je Emerik čuo da je Astrid odabrala momka, kao da mu se zaljulja tlo pod nogama. Odjednom mu sve postane glupo. Koliko je samo mislio o njoj. Svaki tren je bila s njim u mislima. Naposlijetku, ona mu se obećala, a sada je ruku dala drugom. Sjedio je sav smeten i slomljen.

Uđe Elizabeta i obavijesti: „Astrid je kod prijateljice gdje vezu ručni rad i ne znam kada će se vratiti.“

Tada Emerik shvati da tu nema više što tražiti. Zašto bi čekao Astrid, kada ona njega nije čekala? Što da joj kaže? Da ju voli? Glupo, jer ona njega više ne voli. Emerikov svijet se rušio. Ustade sa stolice, jedva izusti zbogom i uhvati kvaku. Kako je uhvatilo kvaku, tako s druge strane istovremeno netko gurne vrata. Bila je to Astrid, lijepa kao boginja. Na licu joj se pojavi osmijeh kada ugleda Emerika, a on ju je gledao tužno i bez riječi.

Astrid zastane i začuđeno upita: „Što se dogodilo?“

Tata Drago ukratko objasni: „Taj momak je došao prošiti tvoju ruku, no ja sam mu rekao da si ti svoju ruku već obećala, kao što si nam rekla i mi smo prihvatali tvoju odluku.“

Jedina Astrid shvati da je nastao nesporazum i obrati se ocu: „Da, oče! Obećala sam ruku jednom momku, jer ga volim najviše na svijetu. Za njega bih živjela, a za njega bih i umrla! Dala sam riječ i održat ću je. Taj momak je pred vama. On je Emerik, mlinarev sin!“

Emerik je stajao kao osuđenik ništa ne razumijevajući: „Pa... kako? Pa ... tvoj otac mi je rekao?“, zamuckivao je smeteni Emerik.

Tada mu Astrid ispriča za prosce koje je odbila. Emerik skoči, zagrli svoju ljepoticu i bez ustezanja poljubi.

Drago vidje radost u očima svoje kćeri i zadovoljno izjavи: „Ja sam mislio da će po ruku moje kćeri doći neki mlinar bijel od brašna, a ne ovakav vitez.“

»Neka sam ga dočekala. Sada sam najsretnija djevojka na svijetu!“ klicala je Astrid.

Jutro poslije Emerikove svadbe

Bandolija. Lijepa i osunčana budila se s prvim pjetlima. U Morovom mlinu svi su spavali, jedino je Giga trčkarao dvorištem ukrug pokušavajući uhvatiti vlastiti rep. Kako to nije nikako uspijevao, ljutito je lajao, što probudi Emerika. Pogleda kroz prozor u dvorište na Gigu i samo se nasmije. Zatim legne pored svoje supruge Astrid prisjećajući se jučerašnjeg dana.

Bili su svatovi. Puna kuća svijeta. Jelo se, pilo i veselilo. Svirali su nadaleko poznati svirači iz Triopije koje je doveo knez Velden. Vilenjaci su poslali darove. Kraljevi Jogaj i Šamraj takoder. I Bront. I Svor. Čak je i Drp poslao jedan dijamantni broš za mladu, kunući se u ‘pet poštenih’ da nije ukradeno. Pa tko da mu ne vjeruje!? Mama Elizabeta i tata Drago darovali su svojoj kćeri lijepo imanje u Mogorskem Carstvu i svu opremu za kuću. Mama Mina i tata Mor su poklonili mладencima sretni dukat, koji u obitelji ide s koljena na koljeno i uvijek donosi sreću svakoj obitelji. Veselili su se lijepoj snahi i bili su presretni sinovim izborom.

Svi su uzvanici nakon veselja ostali spavati u Morovom mlinu; neki na sjeniku, neki u gostinskoj sobi, neki u kuhinji za stolovima. Jedino je ujak Emanuel osedlao El Diabla i nestao.

U dvorištu su se čuli glasovi. Gosti su se spremali na povratak. Ispraćali su ih Mor i Mina, a pridružili su se Astrid i Emerik. Posljednji ostadoše Drago i Elizabeta. I jedni i drugi roditelji su plakali; Elizabeta osobito, jer težak je rastanak od djeteta, makar zna da će kćeri u novom domu biti dobro. Napokon odoše i oni te u Morovom mlinu ostadoše mama, tata, Astrid i Emerik. I Arap i dakako, Giga!

Knjiga III.

Šaman i pali anđeo

U proljetnu je noć
otišao čovjek
svirajući frulu

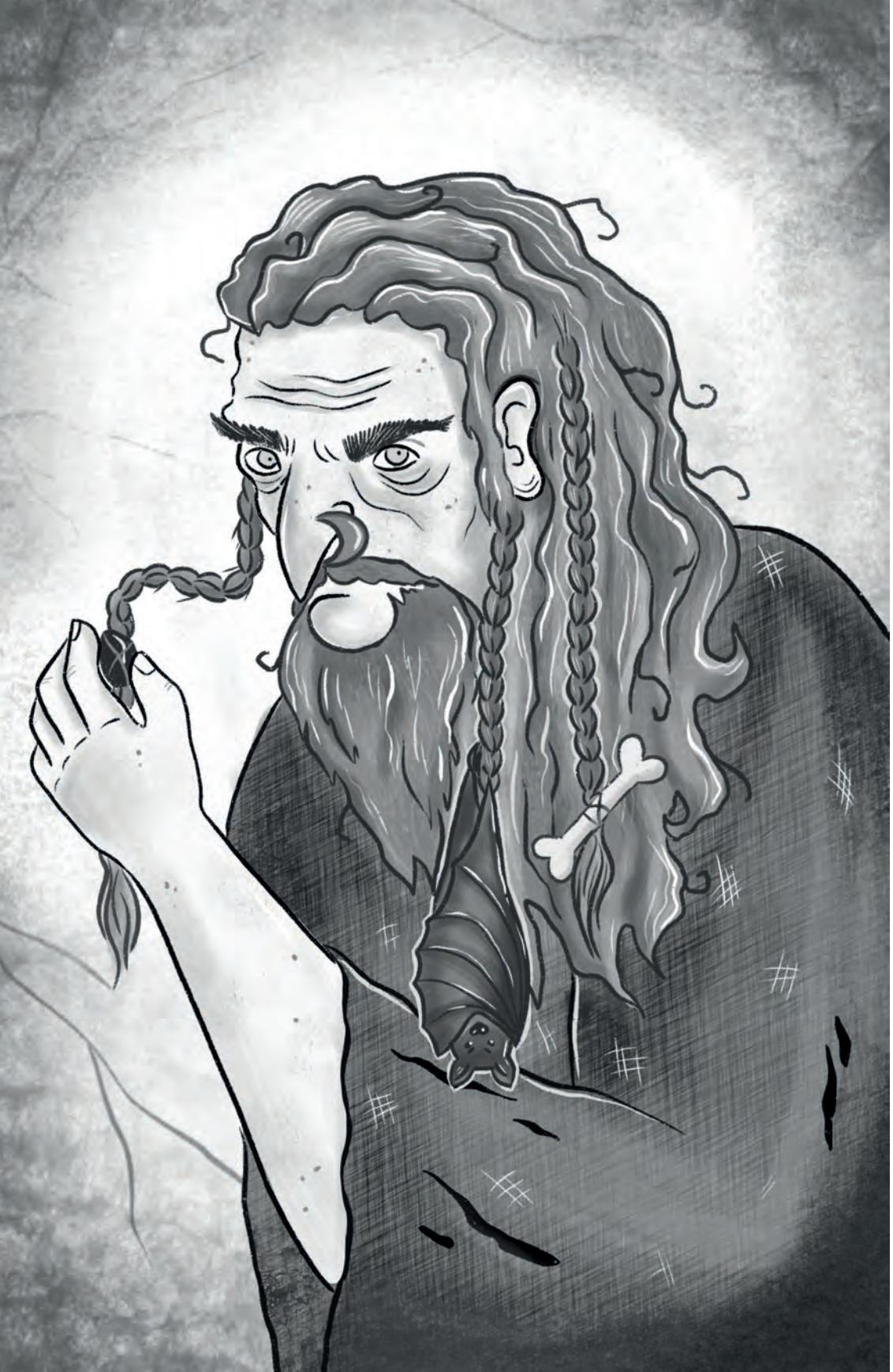
Shiki

Šaman iz Peronije

Prašumama Peronije nije živio nijedan ljudski stvor. Bile su to neprohodne močvare pune zmija otrovnica, tarantula, divljih zvijeri i drugih opasnih stvorova. Nijedan pustolov, koji se uputio u istraživanje Peronije, nije se vratio natrag. Kroz prašumu je tekla rijeka Per. Bijaše to velika i dugačka, žuta, muljevita rijeka, koja je kao zmija vijugala ispod stoljetnih krošanja. Stanovnici poznatog svijeta Peroniju su svrstavali u nepoznati svijet, jer nisu znali o njoj ništa. Nalazila se iza Zemlje pijeska pa je put do nje sam po sebi opasna pustolovina. I oni koji su uspjeli prijeći Zemlju pijeska živi, došli pred Peroniju, tu bi zastali, ne ulazeći u nju.

Jedan čovjek učinio je iznimku i ušao bježeći nakon poraza Hrontove vojske. Bio je to Hrontov savjetnik i stručnjak za otrove, šaman Prudus. Kako od Hrontove vojske nije bilo preživjelih, tako se šamana gotovo više nitko nije sjećao. Bježao je preko Zemlje pijeska, sve do Peronije, a onda je odlučio ući. Napio se vode iz Zdenca mrtvih i nitko ga nije napadao.

Šaman je izgledao odbojno. Na nosu je nosio kljovu od divlje svinje. U kosi je imao tri pletenice. Na jednoj je visio šišmiš, na drugoj pumina kost, a na trećoj crni kamen. Taj kamen je uvijek pipkao kako bi se uvjerio da ga nije izgubio. Živio je i skrivaо se u pećini iz koje je vatrom istjerao kraljevskog pitona. Šaman je naložio vatrui i piton, iako ratoboran i jak, pobježe pred uljezom. Malo-pomalo šaman je otkrivaо nove trave od kojih je spravljaо napitke. S vremenom se navikao na život u Peroniji, a kako je stekao nove zavidne tehnike u travarstvu, odlučio je nešto poduzeti kako bi pomogao svom zlom gospodaru Hrontu. Znao je da se protiv čarolije Srebrnog vretena vječite patnje ne može boriti, jer su u njemu prevelike sile kojima on nije dorastao, ali morao je pronaći nekoga tko bi možda imao odgovor na to pitanje. Nije to mogao učiniti nijedan zemaljski

stvor, jer kletva vretena bijaše nebeska, pa je morao takvo stvorenje i potražiti.

Znao je on za četverokrilog kerubina Judela, koji je protjeran s neba jer je postao ohol i zao. Tako je taj pali kerubin živio na Prokletoj gori u brvnari ne družeći se s ovozemaljskim stvorenjima, jer se smatrao da je iznad njih. Šaman je čuo tu priču još od svog pradjeda, kako se sve što bi krenulo na Prokletu goru, vraćalo sakato i unakaženo. Šaman je razmišljao i razmišljao čime bi privukao pozornost palog kerubina Judela, da ga ovaj ne ubije ili ne osakati, već da se zainteresira za nešto od čega bi obojica imali koristi. Znao je da je Judel protjeran s neba na zemlju i da mu je put natrag nemoguć, osim možda u zamjenu za nešto. Ali nije mogao dokučiti što bi to bilo, a onda se sjetio. Jedino što može na nebo, je dobra i plemenita duša. Šaman odluči poći na Prokletu goru.

Kerubin Judel na Prokletoj gori

 rije no što je kerubin Judel protjeran s neba, ta gora se zvala Blagoslovljena gora. Njezini potoci bili su puni ljekovite vode, a ljekovitih trava za sve bolesti bilo je u izobilju. Sve je to tako bilo dok u goru nije došao pali kerubin Judel. Tada ona ljekovita vrela postadoše kužna i puna bolestina. Nijedna jedina trava nije bila ljekovita, već sve odreda otrovne. Bilo je to djelo kerubina Judela, koji se iz čista mira svetio ljudima. Bijše to prokleto mjesto, kako ga narod i prozove nakon Judelovog dolaska. Sam Judel bio je kivan na sve. Sjedio je na visokoj stijeni mašući svojim četverim krilima i stiščući zubima od jada. Mnoge je putnike viđao pored sebe. Više put je susreo Hronta kako urla sa zabijenim Srebrnim vretenom vječite patnje u grudima.

Bio je Judel nevjerljivo opasan, iako nikakvo oružje nije nosio. Mogao je pogledom sakatiti, staviti urok, pa i ubiti. Vrlo opasno stvorene, uvijek neraspoloženo i nezadovoljno.

Dakle, jednog dana kerubin spazi šamana kako prilazi Prokletoj gori. Šaman nije ušao u kerubinov teritorij, već je upalio vatru, sjeo pored nje i počeo mumljati nerazumljive mantere, a na vatru bacati kapi raznobojnih tekućina. One su u dodiru s vatrom stvarale likove kakve je šaman želio. Kerubin Judel je počeo sa zanimanjem pratiti likove koji su se u vatri pojavljivali i koji su imali svoje značenje te na osebujan način pričali priču koju je šaman htio ispričati kerubinu Judelu, pritom ne ulazeći na njegov teritorij.

Prva dimna slika koju šaman Prudus napravi iznad vatre, bio je lik samog kerubina Judela. Dodavši drugu kap tekućine u vatru, stvorи svoj lik kako se klanja kerubinu Judelu. Treća kap na vatri bio je lik zlog Hronta sa Srebrnim vretenom patnje u grudima. Četvrta kap izazva veliko zanimanje kod kerubina Judela, jer Judelov lik zablista kao sunce i kreće prema nebnu. Put prema nebnu bilo je jedino što je kerubin želio te shvati da ovaj čudak ima plan i da zna nešto

što njemu nije poznato te da mu poručuje kako bi ga mogao poslati natrag u nebo. Stoga kerubin uputi jednu zraku prema strancu, koja mu se omota oko noge te ga počne vući prema Prokletoj gori i kerubinu Judelu.

Šaman je sada znao da je uspio zaintrigirati palog kreubina i da mora odigrati ulogu svog života.

Pakleni naum

 Šaman je polako prišao kerubinu, smjerno mu se poklonio, a kerubin upita:
„Tko si ti?“

Šaman odgovori: „Ja sam šaman Prudus i dolazim iz Peronije. Tamo sam jedini stanovnik, jer nitko od ljudi nije u stanju ondje živjeti.“

To zagolica kerubinovu maštu, a šaman nastavi:

„Smislio sam kako pomoći onima do kojih mi je stalo. Imao sam gospodara, ali ga je porazila Vojska sjena, a u vječite patnje bacio njegov brat Bront zabivši mu Srebrno vreteno patnje u grudi. Sada je u Svijetu sumraka i neopisivo pati. Srebrno vreteno Brontu je dao vilenjak Šamo Lol, a njemu ga je poklonio jedan pustinjak koji je slavio Stvoritelja u pustinji punoj opasnosti pa mu je Gospod bacio vreteno za obranu. Kada se jednom pustinjak utapao u zdencu htijući se napiti vode, vilenjak Šamo Lol mu pruži štap i izvuče ga iz zdenca. Pustinjak mu pokloni Srebrno vreteno vječite patnje u znak zahvalnosti. Otuda vilenjaku božje oružje? To isto oružje vilenjak je dobacio čaobnjaku Brontu, koji je njime ranio mog gospodara Hronta i on sada Svjetom sumraka luta u neopisivim patnjama.“

„A gdje sam tu ja?“ prekide ga kerubin. „Kakve koristi tu ima za mene, ti smiješni šamane?!”

Šaman brže-bolje ispriča ostatak plana kojega je smislio:

„Samo ste Vi u stanju putovati kroz svijet sumraka. Ako iščupate Srebrno vreteno vječite patnje iz mog gospodara Hronta, on će umrijeti i prestati patiti. Ja ću od njega uzeti njegovu crnu knjigu u kojoj su zapisane najjače magije na svijetu i tako postati najmoćniji od svih čarobnjaka. A Vaša korist je još veća, jer tim Srebrnim vretenom ubost ćemo neku poštenu plemenitu osobu koja će ispustiti dušu, a njenu dušu Vi zarobite i uzmite. Vi ćete tako dobiti plemenitu dušu, a plemenitim dušama je nebo uvijek otvoreno. Dakle, meni knjiga,

Vama put u nebo!“ završi Šaman sa svojim naumom.

Judel je razmišljaо o prijedlogu i bio zadovoljan. Ako bude imao takvu dušu, opet će u nebo. Oduševljeno izjavи: „Slažem se! Slobodno ostani sa mnom na planini, a ja ћu noćas u Svijet sumraka da nađem tog Hronta i iščupam mu Srebrno vreteno vječite patnje, koje nam treba.“

Zatim je raširio krila i jednostavno nestao šamanu ispred očiju. Prešao je u smrtniku nevidljivi svijet sumraka kojim u strašnim mukama lutaju i jauču razna bića. On je lebdio tražeći Hronta. Odjednom začuje vrisak jači od svih. Okrene se i spazi Hronta kako trči i urla od bolova držeći se za prsa. Kerubin poleti za njim i dovikne mu: „Daj da te spasim i izvučem to Srebrno vreteno vječite patnje!“

Priđe Hrontu, primi vršak vretena i izvuče ga iz Hrontovog tijela. Tog trena kerubin Judel i Hront nađu se na Prokletoj gori pred šamanom. Hront je naočigled nestajao pred šamanovim očima i naposlijetku ostade samo kap crne tekućine koju šaman spremi među svoje otrove. Crna Hrontova knjiga bila je netaknuta i šaman ju otvori. Oči mu zasjaše kad vidje sve te zle magije i čarolije koje su u njoj zapisane. Kerubin je sjedio na svojoj stijeni i držao u ruci Srebrno vreteno vječite patnje koje je bilo njegova ‘ulaznica’ u nebo. Trebalо je samo još naći dobру dušu i učiniti onako kako je to zamislio taj lukavi šaman.

Krenuli su s Proklete gore u potragu za dobrom dušom.

Dijabolični duo

 rošli su Javorovu šumu i ušli u bandolijske šume. Naravno da nitko nije mogao proći, a da ga dobri i plemeniti Šamo Lol ne primijeti. Izađe iz svoje kućice u starom hrastu da pričeka došljake. Kada su naišli, Šamo Lol je prepoznao kerubina Judela, iako ga nikada nije osobno vidio. Znao ga je samo po pričanju trolova, koji su se jedini neopazice mogli približiti Judelu. Šamo Lol je prepoznao i drugog putnika. Vilenjak bi se maknuo s puta dvojici podmuklih i sumnjivih kreatura, da nije primijetio kod kerubina svoje Srebrno vreteno vječite patnje.

U glavi se rojilo tisuću pitanja. „Ako je Hrontu izvađeno Srebrno vreteno, on je morao umrijeti? To je bilo sigurno, no kamo nose njegovo vreteno i što će im?“

Glasno poviće: „Stanite! Odakle vam to vreteno, koje pripada meni?!“

Kerubin i šaman se okrenuše prema Šamo Lolu i umjesto odgovora kerubin spoji dlanove svojih ruku i usmjeri ih prema Šamo Lolu. Šamo Lol pade na tlo pogoden strahovitim udarcem nečeg poput malja, iako mu kerubin Judel nije ni prišao. Dijabolični duo nastavi dalje kao da se ništa nije desilo, sigurni u svoju snagu i svoju premoć nad starim vilenjakom.

Šamo Lol je bio ozlijeden. Bojao se da su mu rebra polomljena pa je polagano pošao bratu Ahiopeju po lijek ili čvrsti zavoj. Jedva se dovukavši do Ahiopejeve kuće, primijeti da su vrata otvorena, što nije bio Ahiopejev običaj. Zazva brata, ali odziva nije bilo. Pođe prema kući i na trijemu ugleda Ahiopeja u lokvi krvi. Na brzinu ga pregleda i ustanovi da je samo onesviješten od udarca u glavu. Polije ga hladnom vodom da se osvijesti, a krvarenje iz nosa zaustavi stavivši mu na vrat hladan oblog. Kada je Ahiopej došao k sebi, brat ga upita što mu se dogodilo.

„Vidio sam palog anđela, kerubina Judela sa šamanom

Prudusom i ne bih im se javio da nisam vidio kod kerubina tvoje Srebrno vreteno vječite patnje. Zato sam ih zaustavio i pitao otkud im tvoje vreteno. Što je dalje bilo, ne znam. Osjetio sam udarac i poslije toga mrak. Čime me je udario, nemam pojma, jer nisam ništa video. Ima strahovitu snagu“, ispriča Ahiopej.

„Znam!“ doda Šamo Lol, „i ja sam osjetio njegovu snagu. Mislim da mi je polomio rebra.“

Ahiopej opipa Šamo Lolova rebra i ustanovi: „Osjećam pod rukom da su tri rebra slomljena. Omotat će ti čvrsti zavoj oko pasa i trpi jer druge nema. Boljet će te sigurno tri mjeseca.“

„Nazdravlje i tri mjeseca! Morali bismo poručiti našim prijateljima da se čuvaju, jer ne znamo kamo su krenula ova dvojica!“

Ahiopej reče da će poslati goluba. Napisao je dva pisma. Jedno posla Emeriku, a drugo u Severovine, u kojemu zamoli neka obavijeste kralja Feliksa u Bistriciji. Uze goluba u ruke, pričvrsti mu pisma i baci ga visoko u zrak, a golub poleti iz sve snage u Severovine kamo je stigao uz veliki napor jer je letio protiv vjetra. Kad su u Severovinama pročitali pismo, odmah su poslali glasnika u Bistriciju.

Nakon kraćeg odmora golub je poletio prema Bandoliji.

Loša karma

akon nekog vremena Astrid se zaželjela rodnog doma i roditelja. Naravno da je mladi suprug pristao i njih dvoje počnu se spremati na put. Arap i Astridin Talvaj veselo su rzali predosjećajući daleko putovanje.

Astrid je prije puta pošla zaliti Svorovu mladicu tontorije, koju su posadili uz kuću. Alidrvce je objesilo listove kao da će uvenuti.

„Ovo nije dobar znak“, pomisli Astrid, „jer tontorija je čuvar sreće u kući, a po ovom stabalcu vidim kao da se nešto loše sprema. No, možda se jošdrvce nije prilagodilo na tlo u kojem se nalazi pa će se oporaviti.“ Zato nije Emeriku ništa rekla.

Odjednom ju Emerik upita: „Jesi li ti možda spremila onaj obiteljski zlatnik, čuvara naše loze?“

„Nisam ga poslje svadbe ni vidjela.“

Emerik se dade u potragu za zlatnikom, ali nije ga mogao naći pa su ga i roditelji tražili.

„Loša karma!“ pomisli Emerik, „i to baš sada kada krećemo na put!“

No ubrzo odbaci takve misli, jer zlatnik se možda negdje zametnuo pa će ga već naći. Ni pas Giga nije bio dobre volje. Po cijele dane je ležao poklopjenih ušiju i kao da je nešto predosjećao.

Mama Mina je ugledala crnu mačku koja joj je pretrčala preko puta. „Nikada nije u mlinu bilo crnih mačaka pa otkud sada ova“, pomisli Mina i sama za sebe promrmlja: „Gluho bilo, zlo ne čulo.“

Mor je odjednom spazio da mu nedostaje potkova iznad mlinskih vratiju, a koju su tamо pribili za sreću, kada su sagradili novi mlin. Promrmlja sam sebi u bradu:

„Loš znak!“

Sve u svemu, nešto nije bilo kako treba no nitko to nije htio javno izreći. Svi su se pravili kao da je sve u redu i Emerik i Astrid pripremili su se za put u Navorsko Kraljevstvo. Uzeli su sve što će

im trebati, osedlali Arapa i Talvaja, pozdravili se s Morom i Minom i krenuli. Naravno da je i Giga bio na svom mjestu u sedlu.

Ranjena zebica

rap i Talvaj su kaskali, a Astrid i Emerik razgovarali o svojim planovima za budućnost. Emerik je poželio da sagrađe ladanjsku kuću u Mogorskom Kraljevstvu, na zemlji koju su dobili kao miraz. Bila bi to lijepa kuća s velikim trijemom s kojega bi gledali zalaske sunca.

U razgovoru jašući naiđoše uz jedan puteljak ptičicu kako nemoćno leži raširenih krila. Emerik prepozna zebu, sjaši, primi ptičicu i ustanozi da joj je povrijedena nožica. Namaže ju melemom, previje i stavi ptičicu sebi u njedra, jer ju nije mogao ostaviti tako ranjenu i slabu da bude lak plijen grabežljivcima. Nije ni slutio da je ptičica bila kušnja, a on je iznova učinio jedino što je smatrao ispravnim, a to je pomoći nevoljniku. Ptičica se nakon nekoliko trenutaka počne vrpoltiti i Emerik osjeti kako ga nešto peče na mjestu kamo je stavio zebicu. Raskopča košulju, a umjesto zebice ugleda svjetlost u ljudskom oblijevu. Emerik zastade od iznenađenja, a jedna svjetlosna zraka mu pade na ruku. Tog trena iz svjetlosti začuje glas: „Darujem ti prvi život!“

Tada druga svjetlosna zraka pade Emeriku na lice i opet začuje: „Darujem ti i drugi život!“

Treća zraka pade na Emerikovo srce i opet se začuje: „Darujem ti i treći život, a ako me budeš trebao, reci samo ‘Zeba’ i ja će ti pomoći!“

Sve se to odigravalo brzo da Astrid nije ništa primijetila. Razgovarao je s njom o tome, ali pošto ona nije ništa vidjela, bila je uvjerenja da mu se sve to pričinilo. Cijelim putem dalje Emeriku nije iz glave izlazio događaj s malom zebom i svjetlosnim likom koji mu je poklonio tri života i obećao pomoći.

No, kad dođoše u Navorsko Kraljevstvo, Emerik zaboravi na sve brige i prepusti se čašćenju i slavlju koje za njega i Astrid prirediše Drago i Elizabeta.

Zebičine kletve

utom na kojemu je Emerik našao zebicu, kratko vrijeme prije njega prošli su kerubin Judel i Šaman.

Kerubin je vješto letio sa svoja četiri krila, a slijedio ga je šaman koji je mogao trčati cijeli dan, a da se ne umori. Nešto je proganjalo šamana. Bila je to ona kap crne tekućine što je ostala od Hronta i koju je spremio. Pod svaku cijenu želio ju je testirati i jednom prigodom uz neku baru, kada je kerubin odletio u izviđanje, šaman izvadi bočicu i izlije tri kapi tekućine na leđa jedne žabe. Tog trenutka žaba pocrni kao ugljen. Oči joj postadoše crvene i pogledom poče ubijati sve živo u bari. Voda u bari je pocrnjela, a žaba se zavukla u mulj. Šaman se zaprepasti. Shvatio je da je ta crna tekućina ustvari Hrontova duša. Što god dođe u dodir s tom tekućinom, postaje opasno i ubojito zlo. Kerubinu nije ništa pričao i tu je tajnu ostavio za sebe. Kada se Judel vratio, nastavili su putovanje.

Oko njih je počela lepršati zebica. Kerubin, koji nije trpio nijedno stvorenje, uperi prstom u pticu, a iz prsta izleti vatra koja pticu pogodi u nogu. Zebica pade na put, uz cerekanje obaju partnera. Šaman ju nogom udari i ona se otkotrlja. Tu ju je našao Emerik. Prije no što su šaman i kerubin krenuli dalje, zebica posla svakom jednu zelenu zraku i izreče kletve.

Šamanu reče: „Zlom srcu i zlom biću, neprijatelj uvijek bit ću!“

Kerubinu reče: „Pali i zlobni podli stvore, moje se moći s tvojima bore!“

Osvrtali su se, ali ništa nisu vidjeli pa zaboraviše na glasove i susret sa zebicom. Nastavili su putovanje pitajući se kamo sada. Gdje je ta dobra duša koju moraju pronaći?

Šaman predloži: „Idemo na raskrižje šest cesta. Onuda stalno netko prolazi i već ćemo znati ocijeniti tko je dobra duša koju treba oteti.“

Raskrižje šest cesta

 a jednoj čistini bilo je raskrižje šest cesta. Prva je vodila u Bandoliju, druga u Triopiju, treća u Viloniju, četvrta u Mogorsko i Navorsko Kraljevstvo, peta u Severovine, a šesta u Bistriciju. Tim raskrižjem su često prolazile karavane, usamljeni jahači, trgovci i latalice. Tu bi se umorni putnici odmorili i okrijepili, ponešto prodali ili kupili prije nastavka putovanja. Na tom mjestu odluči šaman s kerubinom pričekati nekog prikladnog da mu otmu dušu. Napravili su plan lova na dušu.

„Moramo zaustaviti nekog trgovca da ovdje prodaje robu, a mi ćemo se skrivati iza paravana. Kada naidu putnici, odabrat ćemo najplemenitijeg i zabosti mu vreteno u tijelo. Tog trenutka ostat će bez duše, a dušu ćemo mu uzeti za tebe Judel, da možeš natrag na nebo“, obrazloži šaman.

Čekali su prilično dugo, ali čekanje se isplatilo, jer uskoro se na horizontu pojave kola, koja su vukla dva konja, a bila su natovarena raznom robom. Kad se trgovac približio križanju, pred njega skoči šaman i naredi mu da postavi šator, rasprostre štand i počne prodavati robu. Trgovac se prenerazi od straha gledajući šamana i Judela. Brzo je postavio šator i štand. U šatoru iza jednog paravana vrebali su Judel i šaman, čekajući pravi trenutak. Uskoro su počeli pristizati ljudi umorni od putovanja, mjerkačići robu. Nitko od njih nije bio podoban za Srebrno vreteno vječite patnje.

No, bilo je vremena za čekanje, a lokacija nije mogla biti bolja.

Drp i Blagus – Judelove žrtve

Vilenjaci Šamo Lol i Ahiopej shvatiše da moraju nešto poduzeti. Kako kerubin i šaman ne bi nanijeli nekome veću štetu, odluče krenuti cestom prema Bandoliji, a goluba s pisamcem poslaše Emeriku. Dva vilenjaka, dva tisućljetna mudra stvorenja krenuše opet tragom dobra protiv zla. Nebo se rumenilo prvim jutarnjim svjetlom kada su krenuli. Cilj im je bio pod svaku cijenu obavijestiti prijatelje i puk o dva zla u obliku kerubina Judela i šamana Prudusa. Tako hodajući dodoše polako do raskrižja šest cesta. Ahiopej će zabrinuto:

„Kojom cestom krenuti, brate?“

Šamo Lol odgovori: „Vidiš li tamo onaj šator u kojem se nešto prodaje. Pitat ćemo trgovca tko je, kada i kamo pošao tuda pa ćemo i mi za njima.“

Uđoše u dućan da pitaju trgovca, ali zastadoše u nedoumici. Trgovac je stajao tih, oborena pogleda i vilenjaci zapaziše da je čovjek jako uplašen. Bijaše to sumnjivo vilenjacima i jedan djelić sekunde bio je dovoljan da iza paravana spaze poznatu siluetu kerubina. I vilenjaci se uplašiše. Grozničavo su razmišljali što uraditi. U tome ih iznenadi dolazak kraljevića Blagusa, Drpa i Svora. Blagus i Drp su se vraćali u Severovine, a Svor u svoje Bistre brzake. Ugledavši šator i vilenjake, veselo povikaše:

„Lijepo vas je vidjeti, vilenjaci! A što kupujete u ovom dućanu?“

„Blagajeve smrduše!“ odgovori Ahiopej, a Blagus, Drpi Svor se uozbilje. Naime, čuli su oni već taj izraz kao šifru za znak neposredne opasnosti. S druge strane paravana četiri zla oka se znatiželjno pogledaju. Oni nikad nisu čuli za blagajeve smrduše i bili su radoznali. Dvojili su da li da se pokažu ili ne. Nijedna duša im ovdje nije odgovarala. Sve su to bili ratnici, vilenjaci i ljudi koju su na duši imali mnoge tuđe sADBINE.

Šamo Lol je trenutno smislio kako bi Drpu trebalo nekako

dojaviti da pokuša kerubinu ukrasti Srebrno vreteno vječite patnje. Obrati se Drpu: „Nabavi mi kod trgovca novi šešir. Ovaj stari je pun rupa.“ Pritom je Drpu okom dao znak da gleda što crta štapom u prašini. Nacrtao je vreteno i odmah ga nogom zbriše.

Drp je shvatio što treba ukrasti, ali od koga, to nije znao.

Tada se razmaknuo zastor i pojave se kerubin i šaman. Svi ustuknu. Ovo je bio spoj nebeskih i zemaljskih sila. Kerubin raširi četvera krila i stade pred sve njih nadmoćno ih gledajući prodornim pogledom i reče glasom koji ne poznaje prigovor:

„Vi bijednici! Ja sam najmoćniji i morate mi se pokoriti!“

Sad je Drpu bilo jasno kod koga je vreteno. Pripremio se. No, možda je taj kerubinov pogled omeo Drpa da izvede krađu na svoj nenadmašan način i ukrade Srebrno vreteno od Judela. Ukrao ga je neprimjetno, ali kada ga je spremao pod kaput, u tisućinki sekunde kerubin shvati da je okraden. Upre prstom u Drpa i pusti na njega crnu svjetlost i Drp pade mrtav. Vreteno ispadne iz Drpovog džepa i nađe se za tren u Judelovim rukama.

„Bijedni crv! Htio me okrasti, ali nemoguće je to. Ja sam kerubin Judel, moćni anđeo!“

Sada se dogodilo upravo ono čega su se vilenjaci i Svor najviše bojali. Blagus, vidjevši što se dogodilo njegovom prijatelju, navali svom snagom na kerubina. Blagus je bio smrtno stvorenje, ali nevjerojatno jak, tako da je kerubin ostao zapanjen kolikom je snagom navalio na njega. Kerubin odluči poigrati se s Blagusom te podmetne svoj nevidljivi štit po kojem je Blagus bjesomučno uzalud udarao. Kad mu je dosadilo Blagusovo udaranje, ispusti iz prsta u Blagusa mlaz crne svjetlosti i Blagus pade mrtav pored svog prijatelja Drpa. Dva hrabra mladića iz Severovina ležali su jedan pored drugoga. Pali su jedan za drugoga, bez razmišljanja.

Vilenjaci i Svor su ostali zaprepašteni. Jedva su se snašli i maknuli mrvace s ceste u travu.

Nekako baš u to vrijeme raskrižju su prilazili Emerik i Astrid na povratku iz Navorskog Kraljevstva. Jašući na svojim konjima prepričavali su utiske s posjeta, kad je iznenada Giga zarežao. Emerik je znao da Giga nikada ne reži iz čista mira. Uhvati se za dršku mača da bude spremam i tako nastaviše prema šatoru na raskrižju šest cesta.

Dобра душа

Stigavši blizu Emerik i Astrid ugledaše tužan prizor. Ahiopej i Šamo Lol stoe nad mrtvim tijelima Blagusa i Drpa, a pored šatora kerubin i šaman. Vilenjaci su stajali zdvojno spuštenih glava, nemoćni da išta učine kako bi zaustavili zlo, da ne nastradaju mnogi nedužni. A nedužni su upravo dolazili. Emerik jednim pogledom uvidje svu bezizlaznost situacije. Bojao se za svoju Astrid i tijelom ju je štitio hodajući ispred nje. Ugledavši kerubina, bilo mu je jasno da je to pali anđeo, protjeran s neba. Čuo je priču od ratnika da se kerubin nalazi na Prokletoj gori i da je svakom onom tko bi mu se usprotivio, sudbina zapečaćena. A kad je prepoznao šamana, iznenadio se kako je preživio napad Vojske sjena. U hipu šapne Astrid da potjera Talvaja u trk, a on je stao nasuprot palom anđelu i šamanu.

Kada je Astrid potjerala Talvaja, pred njom se stvori kerubin mašući krilima i dobro je promotriši. Po svemu je odgovarala za dobru dušu i brzinom strijele zabode u Astrid Srebrno vreteno vječite patnje. Astrid vrisne i nestade, a na kerubinovim grudima pojavi se bijela golubica koja je utonula u njegovo tijelo. Bila je to Astridina duša.

Emerik pokuša nemoguće. Isuče mač i skoči visoko u zrak vrteći se kao vreteno da ubije kerubina i šamana, ali kerubin je napravio nevidljivi neprobojni štit. Emerik je uzalud udarao mačem. Kerubinu nije naudio.

Ni šaman ni kerubin nisu više ovdje imali što raditi. Postigli su cilj i polako se udaljili; kerubin leteći, a šaman opet trčeći za njim.

A vilenjaci savjetovaše Emerika: „Imaš još samo tri treptaja okom i moraš u Svijet sumraka po Astrid. Inače je nećeš naći. Ostavi sve, a mi ćemo ti otvoriti put.“

Oni prekriže dva štapa koji bljesnu plavim svjetлом, digoše se dva metra u zrak lebdeći, a onda zagrebu po zraku. S druge strane

pojavi se crna rupa puna vriskova i užasnih zvukova. Emerik nije dvoumio, već se istog trena baci u rupu koja se za njim zatvori i on nestade u Svijetu sumraka.

Božja kazna

Kerubina nije zanimalo ništa što se oko njega događa. On je napokon imao dušu pomoću koje će se vratiti na nebo. Raširio je krila, ostavio šamana samog te odletio na Prokletu goru i sjeo na svoj kamen. Viknuo je prema nebu i zazvao Stvoritelja da ga primi natrag, jer on sada ima dobru dušu. Astridina duša je u njegovim grudima patila, a njezino tijelo lutalo je beskonačnim i jezivim Svijetom sumraka, a u potragu za njom pošao je njen voljeni Emerik.

Nebo iznad Proklete gore poče se navlačiti crnim oblacima. Njih zamijeniše crveni oblaci. Čula se potmula tutnjava i zveket lanaca. Pali andeo kerubin Judel mislio je da mora sve biti baš tako, jer to je postupak vraćanja na nebo. Odjednom se pojavi pukotina u crvenom oblaku i bijeli snop svjetla obasja lice palog kerubina. Od te svjetlosti lice mu posta crno kao ugljen. Plamene ruke s neba dohvatiše ga i on je shvatio da to nije put kojim je želio, već je to put u svijet Vječite vatre. Počeo je vrištati. Sile koje su ga dohvatile, bile su one što razmiču mora i planine. Bile su to sile koje su sve stvorile pa su sve mogle i razoriti ako su željele. Bile su to božje sile. Bijela svjetleća silueta andēla s mačem u jednoj ruci i vagom u drugoj, dođe do Judela i mačem mu presiječe grudi. Iz njih uzleti bijela golubica, a andeo se vrati natrag na nebo. Opet se pojave nebeske vatrene ruke i stisnuše kerubina oko vrata i počeše ga dizati u smjeru onog crvenog oblaka u kojem su bila vatrena vrata. Kroz ta vrata ruke uvukoše kerubina koji je vrištao u mukama, a nebeska pukotina se zatvori i nesti.

Nebo se razvedri, pojavi se sunce i sve je bilo kao prije. Zli kerubin je nestao. Previše se zamjerio nebu i ono ga je kaznilo, a kada nebo kažnjava, kazna je vječna i nepovratna.

Zbogom pali andēle, kerubine Judel! Nikad te više nitko neće vidjeti, niti osjetiti tvoje zlo.

Borba za Astrid

 olub kojega je Emeriku poslao Ahiopej, sleti po navici u Morov mlin. Mor prihvati goluba, odmota poruku i pročita pismo. Kako je pročitao pismo, tako sjede na stolac blijeđ kao krpa.

„Što se dogodilo Emeriku i Astrid?“ zapita ga prestrašena Mina. Budući da je Mor sjedio bez riječi, Mina uze pismo, pročita i gorko zaplače. U pismu Ahiopej javlja:

„Emerik! Nad sve nas se nadvila neopisiva opasnost, jer se od Boga odbačeni kerubin Judel maknuo s Proklete gore i prijeti svima. Nešto je naumio i bojim se za tebe i Astrid i za sve ostale momke. S kerubinom je Hrontov šaman, koji je nekim čudom preživio. Upozori sve momke da paze kamo idu i neka budu na oprezu!“

Mor i Mina s pravom su se zabrinuli za sina i snahu, jer je u to vrijeme Emerik u Svijetu sjena tražio voljenu Astrid. Vilenjaci su na raskrižju šest cesta stajali nad mrtvim Blagusom i Drpom. Arap i Talvaj nemirno su kopkali nogama i frktali, a Giga je prežalosno cvilio. Čekao se Emerikov i Astridin povratak iz Svijeta sjena. Nitko nije bio siguran u ishod.

Onog trena kada se Srebrno vreteno vječite patnje zabolio u Astrid, ona je dospjela u Svijet sumraka, susrećući se s licem zla u obliku aveti, duhova, raznih nemani i opasnih stvorenja koja su tu živjela. Jadna Astrid bezglavo je trčala, padala, dizala se trpeći užasne muke, uzalud pokušavajući iščupati vreteno. Trčeći tako nađe na ženu u crnom plaštu koji joj je pokrivaо i lice. Žena joj se obrati:

„Ja sam gospodarica ovog svijeta i sve ovdje pod mojom je kontrolom i vlašću. Zovem se Tontarija i nikada te neću pustiti. Ne pokušavaj izvući vreteno jer samo uzalud trošiš snagu koja ti treba. Ovdje nema tla, nema neba, ne postoji vrijeme, već samo vječnost. Nitko ti neće pomoći, jer ja ne želim da itko ikome pomaže u mom

svijetu.“

Tontarija otkrije lice, a Astrid od užasa zanijemi. Tontarija bijaše kostur. Prsti joj bijahu crni kao ugljen, s dugačkim i oštrim noktima. Crna neuredna kosa padala joj je do koljena. Oko nje se širio zadah smrti. Astrid panično vrisne, a iz mraka tog trenutka istrči Emerik. Tontarija mahnu plaštom i Astrid nesta.

Emerik poviće: „Rugobo, vрати mi моju Astrid, inače ćeš ostati bez glave!“

Tontarija, nenavikla da netko s njom razgovara tim tonom, zagleda se u čudu u Emerika. On ponovi: „Vrati mi Astrid i poštedjet će ti život!“

Tontarija zamahne kosom okrećući je oko prsta i vrteći velikom brzinom u krug iznad Emerika. Nestajala bi i pojavljivala se čas iza Emerika, čas ispred, pa onda iznenada sa strane i to nevjerljivo velikom brzinom, a kosa se i dalje vrtjela iznad Emerikove glave. Emerik je vješto izmicao, ali ma kako bio vješt, gospodarica Svijeta sumraka bila je brža. Svaki Emerikov udarac naslutila je i izbjegla na vrijeme. I baš kada se Emerik htio baciti prema Tontariji vrteći se s mačem oko svoje osi, posklizne se na nešto ljigavo i izgubi ravnotežu. To Tontarija iskoristi i zasijeće ga kosom po trbuhi. Emerik zastade od iznenadne boli, a Tontarija nastavi:

„Ovdje se samo od moje kose umire. Ovo je bio tvoj zadnji boj.“

Emerik na brzinu poveže ranu koja srećom nije bila teška. Jednom rukom držao se za trbuhi, a u drugoj je držao mač, još uvijek spremjan za borbu do zadnjeg otkucaja srca. U tom trenutku doleti zebica; ona koju je Emerik spasio i vratio u život. Zebica dovikne Emeriku: „Nemoj se predavati. Bori se! Ja čuvam Astrid!“

Kad je to Emerik čuo, nešto se u njemu prelomi i on postane stroj protiv zla. Sabrano, bez ljutnje, stade prema Tontariji, okrene joj leđa i stavi mač pred oči. Ona je nekoliko puta zamahnula kosom prema Emeriku da vidi što će on poduzeti. Emerik se ne pomače, jer po njezinim pokretima vidio je da neće zadati udarac, dok ne bude sasvim sigurna u uspjeh. Pošto se na njeno mahanje kosom Emerik nije micao, ona se odvaži i iz sve snage zamahne prema Emeriku da ga presiječe na dva dijela po sredini struka. Kada je kosa već

bila nadomak Emerika, on skoči u zrak, ostane lebdeći i odsiječe Tontariji glavu udarcem zvanim Trešnjin cvijet.

Tontarijina glava pade na tlo, ali ne i tijelo. Ruke počeše po tlu tražiti glavu da je stave natrag. Ni Dumbiusov mač nije mogao usmrtiti ovo stvorene. Tada doleti zebica, a za njom Astrid sa Srebrnim vretenom zabodenim u rame. Emerik iščupa vreteno i zabode ga ravno Tontariji u očno duplje. Ona urliknu toliko glasno da se cijeli Svijet sumraka na tren stišao slušajući taj urlik. Srebrno vreteno bilo je nebesko oružje protiv zla i jedino je ono moglo nanijeti patnje Tontariji. Onog trenutka kada je Emerik zabio vreteno Tontariji, otvorи se pukotina u Svjetu sumraka i Emerik izvuče Astrid sa zebicom na livadu pored raskrižja šest cesta. Astrid pade na tlo gledajući beživotno u prazno.

„Treba joj vratiti dušu!“ poviće zebica.

Emerik pritisne svoja usta na usta voljene Astrid i zavapi:

„Bože moj! Podaj moju dušu ovoj ženi. Ona mi je jutro, ona mi je dan, ona mi je osmijeh, suza, veselje. Ona je ono što kuca u mom srcu. Ona je grančica za koju se držim viseći nad ponorom!“

Emerik je žarko molio kad začuje glas kako mu govori: „Odsad ste jedna duša u dva tijela!“

Tada Astrid otvorи oči i pogleda Emerika. Nije znala gdje je bila i što se sve dogodilo u Svjetu sumraka. Emerik je poljubi i pomogne joj da ustane. Šamo Lol se prvi pribrao i upitao Emerika: „A Srebrno vreteno vječite patnje?“

Emerik odgovori samo: „U svijetu vječite patnje, u Svjetu sumraka!“

Šamo Lol veselo pljesne dlanovima, jer je konačno zlo dobilo ono što zaslужuje.

Zebica čudotvorka

Kad je Emerik pobijedio Tontariju i izvukao Astrid iz svijeta sumraka, zebica se obrati Emeriku: „Još su ti ostala dva života! Odluči brzo što ćeš s njima!“

Emerik skrušeno pade na koljena pred ptičicu: „Draga ptičice! Toliko ti dugujem da ti nikada neću moći vratiti. Meni ne treba života osim ovog kojega imam. Ako smijem, ja bih živote koje mi nudiš, poklonio Blagusu i Drpu. Je li to moguće?“

Zebica odgovori:

„Ustani, Emerik! Ne priliči takvom junaku klečati. Ti ne klečiš pred nikim osim pred Stvoriteljem. Ja sam tebi obećala tri života, a ne ovim momcima, no kako si ti plemenit, pokušat ću tvoja dva neiskorišena života pokloniti njima.“

Tada zebica raširi krila iznad Blagusa i Drpe. Svaki zamah krila obojio je zrak zlatnom bojom. Uskoro se oko Blagusa i Drpe nije ništa vidjelo, jer su sjali u zlatu. Svi su bili obuzeti nekim čunim blaženstvom. U jednom trenutku ih zabljesne svjetlost koja se brzo ugasi, a Blagus i Drp se počeše meškoljiti. Svi su bili zapanjeni prizorom i osupnuti zebičinim čudesom. A nje više nije bilo. Nestala je s posljednjom svjetlošću.

Tišinu prekine Blagus s pitanjem upućenim Drpu: „Čuj, Drp! Gdje je moj novčanik? Sram te bilo!“

Svi su se nasmijali, sjeli na travu i šutjeli pod dojmom posljednjih događaja. Emerik je grlio svoju Astrid, Svor je brusio sjekiru kamenom brusačem, vilenjaci su stajali uz njih smješkajući se, Arap i Talvaj su ležali na travi, a Giga je glasno hrkao. Riječi su bile suvišne jer toliko se toga dogodilo da su se svi u tišini pokušavali sjetiti svih detalja.

Nakon nekog vremena društvo ugleda dva jahača: Emanuela i Bronta. Šamo Lol je prokomentirao: „Čitava družina je na okupu!“

Plan za lov na šamana Prudusa

Dolazeći, Emanuel i Bront su razgovarali o tome kako je narod odjednom nahrupio na jednu goru po vodu i ljekovite trave, a donedavno to mjesto su zvali Prokleta gora. Sada je pak zovu Blagoslovljena gora. Čudili su se ne shvaćajući što se zapravo desilo. Tada ugledaju svoje prijatelje i od srca se razvesele. Nije im bilo jasno zašto su se ovdje okupili. Ahiopej im ispriča ukratko što se sve događalo i kako je sve ipak dobro prošlo.

Emanuel se prisjeti: „Čuo sam mnogo puta za tog šamana, samo nisam bio siguran je li to onaj Hrontov travar ili netko drugi.“

Emerik doda: „Nekim čudom je preživio susret s Vojskom sjena i još je ojačao svoje moći. Mislim da je sve to krenulo od njega. Ja će najprije odvesti Astrid kući, a onda nastaviti za njim da ga ulovim. Dok je on na slobodi, svima nama prijeti opasnost.“

Svor se prvi javi: „Ja idem s tobom!“

I Emanuel se priključio.

Blagus i Drp se isto ponudiše, ali oni su bili previše iscrpljeni da bi mogli nastaviti potragu za šamanom te ih Emerik uputi kralju Dragusu u Severovine.

Ahiopej obeća da će on i Bront biti s njima u mislima, što također mnogo znači, jer vilenjaci mogu mislima komunicirati s drugim bićima. No, Bront je ipak odlučio poći s društvom u lov na šamana.

Emerik priopći odluku da krenu za tri dana od Medene lipe. Tada se društvo razide. Otišao je i trgovac i osta samo prazno raskrižje šest cesta.

Šaman i Globor

 ažući se smrdljivim travama i tekućinama šaman je prelazio Zemlju pjeska i žurio u svoju Peroniju, jer jedino ondje je bio siguran. Nijedan stvor se neće usuditi krenuti za njim. Visoko u zraku pratio ga je Cunftov golub. Šaman je konačno došao do Peronije i ušao u teško prohodan gustiš. Slutio je da će ga Emerik progoniti pa je odlučio naći moćnog saveznika. To bi bio Globor, groteskni stvor u obliju hladetinaste hrpe sala. Živio je u spilji iz koje je izlazio jedino da ubere voća melela, koje mu je omiljena hrana. Svi su ga se klonili zbog opake naravi. Svojim ubojitim moćima često bi spalio svakoga tko se približio spilji. Ali uvijek je poštedio onoga tko bi mu donio melela.

Njemu je šaman nakanio prići s darovima i tako ga udobrovoljiti i pridobiti. Donijet će mu melela i u njega kapnuti nekoliko kapi one crne tekućine u kojoj je bila Hrontova duša. Tada će vjerojatno i Globor osjetiti želju da se osveti Emeriku, jer ta je želja ostala zapisana u tim kapima zle Hrontove duše. Na taj bi način šaman imao saveznika u Globoru, koji će spržiti Emerika i njegove pomagače u slučaju da prijeđu sve prepreke koje im je šaman po Peroniji postavio.

Šaman je bio zadovoljan planom, sjeo je i promrmljao: „A sada, da vidimo tko je jači? Oni ili ja!“

Šaman je rano ujutro pošao Peronijom u potrazi za melelima. Bijaše to doista rijetko voće plave boje, otrovno kao ujed crne mambe, ali Globoru nije škodilo. Dapače, jako mu je prijalo. Šaman je pronašao veliko stablo plavog melela i pažljivo nabrazao punu košaru, koju je ispleo od pruća baš posebno za Globorove melele. U dva najsočnija melela bagremovim trnom napravi rupicu u koju iscijedi kapi crne Hrontove duše. Vrati melel među druge i priđe Globorovoj špilji. Nije mu se trebao najavljavati, jer ga je Globor osjetio već odavno.

Šaman mu se nakloni i obrati ponizno: „Donio sam, gospodaru Globore, za Vas najsočnije melele. To je moj poklon Vama kao gospodaru Peronije i najmoćnijem stvorenju. Ako želite, ja ću Vam ih donijeti u špilju.“

Globor odgovori dubokim i drhtavim glasom od kojega je svakoga hvatala jeza: „Ostavi, šamane, melele pred špiljom. Ti ne smiješ u moju špilju, jer ako uđeš, nikada više nećeš izaći!“

Šaman ostavi melele pred ulazom u špilju i brzo se udalji. Bio je u neizvjesnosti hoće li tekućina djelovati. Trebalo je čekati.

Daždevnjak Buč

ada su Emerik, Astrid i ujak Emanuel stigli u Morov mlin, Mina i Mor toliko su se razveselili vidjevši ih žive i zdrave, da su od sreće zaplakali. Putnici su se okupali, presvukli i odmorili.

Dakle, točno treći dan nađoše se svi ispod Medene lipe. Prvi je došao Svor, zatim Bront koji je sa sobom ponio napitke i protuotrove, jer znao je da šaman ima mnogo kojekakvih otrova kojima će pokušati naškoditi potjeri. Posljednji su došli Emanuel i Emerik s Gigom na sedlu.

Nad Medenom lipom Bront je ugledao Cunftovog goluba. Oblijetao je oko prijatelja kao da ih poziva neka ga slijede i oni su shvatili da im ptica pokazuje kuda se šaman kreće.

I krenuše na odmorenim konjima jedan iza drugoga u pravcu Zemlje pijeska, kamo ih je golub vodio.

Pred njima bio je dug i naporan put. Trebalo je prvo preko Zemlje pijeska pa onda preko Esmeraldinog teritorija konačno u Peroniju. Put kojim su trebali ići, pokazivao im je i dalje Cunftov golub. Pijesak je neizdrživo pekao.

Nakon nekog vremena naiđoše na jedno stvorenje koje je ležalo u zamci pored studenca izvora pateći od žedi na vrelom pustinjskom suncu. Bio je to daždevnjak. Emerik pogleda, siđe s konja i oslobođi životinjicu iz zamke. Daždevnjak nije imao više snage doći do vode pa ga Emerik uze u ruku i stavi u vodu. Na izvoru se svi napiše vode, a daždevnjak pruži Emeriku jedan kamen iz izvora. Emerik nije znao što će mu običan kamen, ali poklon je poklon pa ga nije pristojno odbiti.

Na čuđenje svih, daždevnjak progovori: „Moje ime je Buč i ja živim u ovom izvoru. Neki zli stvorovi postavili su mi zamku da sam gotovo umro od žedi. Jer si mi spasio život, poklanjam ti ovaj kamen, koji će ti uvijek dati vode ako mu se obratiš riječima:

Žedan sam ti žedan,
Moj kameni rode.
Ako Boga znadeš,
Podari mi vode!

Ako ga zamoliš, on ti čak može donijeti kišu, jer nije to obični kamen, već čarobni vodenkamen. Ako želiš kišu reci ovo:

Žedan sam ti rode,
Crno mi se piše.
Kamene ti duše,
Podari mi kiše!“

Emerik se zahvali na vodenkamenu i krenuše dalje vrelim pjeskom punim opsanosti u smjeru Peronije.

Kroz užas džungle Peronije

unftov golub je prijatelje doveo do jedne čistine iza koje se prostirala Peronija. Ni latalica Emanuel nije nikada bio tako daleko, pa zadvljen reče: „Ima nečeg zastrašujuće lijepog u toj džungli.“

Svor je gledao u smjeru džungle i kao iskusni drvosječa zaključi: „Ljudi! Ovo je neprohodno i očito puno opsanosti da mi to ne možemo ni naslutiti!“

„I ja imam isti osjećaj“, složi se Bront.

Emerik je slušao ujaka i Svara te zaključi: „Nas je naš pernati prijatelj doveo do odredišta, a na nama je da smislimo kako ćemo i što ćemo. Trebali bismo ići jedan iza drugoga i paziti jer četiri para očiju vide više i bolje, nego da se raziđemo.“

Bront je prišao prvim stablima ovijenima lijanama i stručno procijenio: „Ovdje na jednom kvadratnom metru ima više otrova nego kod nas u cijeloj kraljevini, tako da mi to uz sve naše masti i protuotrove ne možemo savladati. Možda postoji lakši način prolaska?“

Malo prošetaju i spaze mutnu rijeku Per. Odlučiše da se spuste rijekom kako bi možda izbjegli zamke koje im je šaman postavio.

Svor je posjekao pet stabala. U tren oka ih vezase lijanama te načiniše splav i polako ju spustiše u rijeku ukrcavši se s konjima i svom prtljagom. Plašili su se kako će konji podnijeti plovidbu, ali bili su mirni shvaćajući opasnosti. Krenuli su, dakle nizvodno i doista rijekom je bilo lakše. Ubrzo uđoše pod krošnje stabala koje su se nadvile nad rijekom. Na stablima je bilo majmuna, šarenih papiga i zmija. Uz splav plivali su krokodili, pirane i kojekakve velike vodene životinje.

Odjednom osjetiše da je nešto palo na splav. Bila je to zmijurina glave veće od Arapove. Zmijurina se omotala oko Bronta i počela ga daviti. Stegnula ga je tako snažno da je poplavio u licu. Emerik

zgrabi zmiju iza glave i svom snagom je počne odvlačiti od Bronta. Emanuel uze mač i zasijeće zmiju, ali to nju još jače razbjesni. Tada Svor zamahne svojom sjekirom i jednim udarcem odsijeće zmiji glavu. Zmija beživotno klone, a družina ju baci u vodu. Oko zmije nasto silno komešanje i voda se zapjeni. Uskoro od cijele zmije osta samo kostur. Sve su oglodale proždrljive pirane. Bront je bio blijed i jedva je dolazio do daha: „Pucale su mi kosti!“

„Nisu pukle, a to je važno“, zaključi Emerik.

Putovali su oprezno veći dio dana bez opasnosti, a tada nađoše na brojne brzake. Plovidba je postala nesigurna. Trebalо je izaći iz vode. Srećom doplovili su do jednog spruda koji se pružao do obale. Brzo su prešli na čvrsto tlo, ocijedili odjeću i pregledali opremu. Ništa se nije razbilo niti nestalo.

„Imali smo više sreće nego pameti“, zaključi Emerik.

Dok su bili zaposleni sušenjem opreme i naoružanja, odjednom Bront upozori Emanuela: „Ne miči se i ne pokazuj znakove nervoze! Imaš na leđima nešto što bi moglo biti opasno.“

Emanuel posluša Bronta i ostade miran, a Bront objasni: „Emanuel ima na leđima pijavicu svrdlocrva. Ona piće krv iz svakog stvorenja, a ako ju se pokuša skinuti s kože, svrdlocrv se u tren oka zavuče pod kožu i tamo položi jaja. Iz njih se izležu ličinke, a onaj tko ih ima, polagano umire jer ga iznutra izjedaju.“

Nikome nije bilo lako. Razmišljali su kako skinuti pijavicu.

Emerik se odlučno obrati Emanuelu: „Ujače! Sada si u mojim rukama i ja će te riješiti napasnika!“

Emerik izvuče mač, uhvati ga s obje ruke, zažmiri i prepusti se opuštanju, a zatim žmireći, na zaprepaštenje svih, zamahne mačem koji fijukne zrakom kao udarac bićem. Prijatelji nisu ništa vidjeli jer je Emerikov mač bio brži od njihova oka. Tek tada opaziše na Emanuelovim leđima trag krvi. Emerik je u djeliću sekunde prvim udarcem odsjekao svrdlocrva s Emanuelovih leđa, a da ujaka nije ozlijedio. Drugim udarcem rasjekao je crva napola. Bront posipa Emanuelova leđa praškom, a onda namaže melemom.

Svi su bili pod dojmom Emerikove vještine i hrabrosti. Bront ga je zapitao:

„Zašto si to radio žmireći?“

„Da bolje vidim!“ vrlo ozbiljno odgovori Emerik. Tomu se

nitko nije nasmijao, jer znali su za moć Emerikove koncentracije i usredotočenja na ono što kani učiniti.

Pala je noć pa su naložili vatru, skromno večerali i pokušali zaspasti. Svor je držao stražu, a ostali su ipak pozaspali uz urlikanje zvijeri u džungli i monotoni šum brzaka.

Svor je probudio prijatelje i skuhao čaj. Brzo su se spremili i pješice nastavili putovanje Peronijom. Konje su ostavili privezane za jedno drvo široke krošnje pa su bili u hladu. Emanuel je išao prvi krčeći mačem trnje i gustiš kroz koji su ulazili u džunglu. Kad se umorio, zamijenio ga je Emerik i tako satima. Zatim Svor sa sjekirom pa Bront sa sabljom. Bilo je strahovito zagušljivo i vruće, a salijetali su ih rojevi komaraca. Jedini orijentir im je bio golub koji se pojavljivao kroz krošnje.

Konačno ugledaše jedan proplanak obrastao travom. Tu ih obasjaše prve zrake sunca jer su u gustišu bili stalno u sjeni. Popadaše od umora na travu i dobro se odmoriše. Poslije ove ugodne čistine valjalo je opet u gustiš i opasnost. Krenuli su ali se brzo zaustaviše, jer su ugledali špilju iz koje su dopirali čudni krici.

Bila je to Globorova špilja. On je urlikao jer su crne kapi počele djelovati. Bio je zbumjen. Imao je dvije duše, koje su se ispreplitale u željama. Nije bio ni siguran tko je on sada; da li Hront ili Globor. Zato je osjećao silnu srdžbu prema svemu, a osobito prema četvorici prijatelja koji su upravo stajali pred njegovom spiljom. Globor ih je nanjušio, provirio na otvor i opet urliknuo od silne mržnje. Nikada nije čuo za njih, niti su mu se ikad zamjerili, ali Hrontova duša u njemu je radila svoje i on se spremao da ih uništi. Družina nije ni slutila da pred sobom imaju neprijatelja koji ih želi žive spaliti.

Globor ih pogleda i odluči da Bronta sprži prvoga. Tog trenutka vatra od Globora krene prema Brantu. On se snađe i baci se na tlo, a mlaz vatre proleti iznad njega. Ali vatra koja je promašila, vraćala se natrag i ovaj put Bront se izmakne, a vatra promaši. Sve se ponovilo nekoliko puta i Emerik je razmišljaо što učiniti i kako pomoći Brantu. Srećom, sjetio se daždevnjaka Buča i njegovog poklona.

Emerik protiv Globora

merik uze vodenkamen iz ranca i počne izgovarati pjesmicu:

„Žedan sam ti rode,
Crno mi se piše.
Kamene ti duše,
Podari mi kiše!“

Čim je to izgovorio, odmah počne padati kiša. U posljednji trenutak, jer Bront je bio na izmaku snaga. Nastao je prolom oblaka. Prava tropska oluja koja pogasi sve vatre upućene od Globora. Emerik je isukao mač i ušao u spilju očekujući novi vatromet od Globora. Globor ispusti jaki mlaz plamena, a Emerik skoči na strop špilje, zarotira se te okrećući s mačem ispred sebe, zabije mač u Globorovu glavu. Čitavom dužinom mač prođe kroz želatinoznu masu i Globor vrisne. Onaj mlaz vatre namijenjen Emeriku, odbije se od stijene spilje i pogodi Globora koji počne gorjeti. Vrskao je i topio se od vatre. Vidjela se masa sala kako gori i nestaje i naposlijetku osta samo šaka pepela. Ništa nije ostalo ni od Hrontove duše.

Iako naviknuti na Emerikove vještine i hrabrost, prijatelji su ostali iznenađeni i mogli su samo čestitati junaku.

Krenuše dalje za šamanom koji nije mogao biti daleko.

Šaman napada

akon okršaja s Globorom svi su bili umorni, ali osjećali su se bolje i krenuli dalje. Povremeno su nailazili na zamaskirane ostatke ugašenih vatri, koje je jedino šaman mogao ostaviti, jer nijedno drugo stvorenje ne bi preživjelo u tom okružju. Jedino je on imao antiserume protiv otrovnih ujeda.

Poslije dugog pješačenja u krošnji ogromnog drveta ugledaju kolibu od šiblja vezanog lijanama i prekrivena palminim granama. Pred kolibom su stajale ljestve od lijana. Prijatelji pomisliše da je šaman možda gore. Emanuel zavitla jednu granu u zid kolibe, ali nitko ne izađe. Šaman je očito bio u lovnu ili je skupljao ljekovite trave. Emerik zaključi kako bi trebalo pogledati šamanovu kolibu izbliza, ali treba paziti jer sigurno ima zamki koje je šaman postavio. Da izbjegnu zamke, zapale kolibu. Lijane počeše pucati i sada su se vidjele zamke od zašiljenih kolčića. Ubrzo je ostalo samo zgarište i svaki tren su očekivali šamana. Emanuel i Bront sakriju se u grmlje, a Emerik i Svor ostadoše na čistini pričekati vlasnika kolibe.

Bešumno kao sjenka, s vrha drveta šaman odape strjelicu prema Emeriku znajući da od njega prijeti najveća opasnost. Emerik je krajičkom oka spazio sjenku u krošnji i brzinom samuraja uhvati strjelicu golom rukom centimetar-dva pred grudima. Toj vještini nije se šaman nadao. Ispali drugu strjelicu na Bronta, ali Bront je već bio na oprezu pa se izmakne i strjelica ga promaši. Šaman se nije dao zbuniti već izvadi jednu bočicu iz koje prospe crnu tekućinu. Nastala je tako gusta magla da nitko nikoga nije video.

Emerik vikne: „Bježite iz te magle!“

Bježali su i razdvojili se. Šaman je to i želio; razdvojiti grupu, a zatim se obračunati sa svakim pojedinačno. Emerik je shvatio što šaman smjera. Čučne i koncentrira se pouzdajući se samo u svoj instinkt. Uzeo je u ruku Dumbiusov mač i počeo se kretati

kao puma. Bio je u stanju apsolutne vladavine sobom u prostoru i svjestan sebe i svega oko sebe. Skočio je na visoku granu stabla i vođen nekim unutarnjim nagonom počeo lov na šamana. Osjećao je njegovu blizinu i jurio za njim. Šaman je bacao za sobom kojekakve kemikalije i mirise, ali to nije zaustavilo Emerika i on je nastavio bjesomučnu trku po krošnjama.

Naposlijetku ga je stigao i zamahnuvši mačem odsiječe mu pletenicu na kojoj je bio šišmiš. Šaman vrisne, jer bio je to njegov talisman za hrabrost u koji je vjerovao, a sada, kada ga je izgubio, snaga mu je oslabila i sporije se kretao. To je osjetio i Emerik. Šaman se nije predavao. Izbacivao je otrovne strjelice, ali Emerik se izmicao i nastavlja potjeru. U jednom trenutku Emerik mačem presiječe i drugu pletenicu na kojoj je bila vezana pumina kost. Ona mu je davala spretnost pume. Šaman pade s visokih krošnja vidno sporiji. Emerik također osjeti da i njegova moć koncentracije postupno opada te se i on spusti na tlo.

Potjera se nastavila. Emerik je trčao za šamanom stižući ga. U jednom trenu šaman zastade, skine s treće pletenice crni kamen i okrene se prema Emeriku. Stane i Emerik sluteći novu opasnost. Dva borca stajahu jedan prema drugom, čekajući potez protivnika. Emerik je bio neusporedivo bolji ratnik, ali ovo je bila šamanova šuma, njegov životni prostor. On je poznavao sve njene tajne i tu je bila njegova prednost. Sve u svemu, obojica su bili ovog trenutka podjednaki, a tko će pobijediti ovisilo je samo o sitnicama i sreći.

Emerik i Prudus

Rijatelji stadoše samo kao promatrači, jer im je Emerik dao znak da će sam u borbu protiv šamana.

Svi su gledali tko će prvi započeti borbu. Šaman je sve nade polagao u treću pletenicu i crni kamen na kojem su sitnim slovima opisane najskrivenije tajne crne magije iz čega je šaman crpio svoju snagu. To je bio njegov talisman. Šaman je prvi započeo borbu pretvorivši se u dva šamana. Emerik je skočio u zrak spremam uzvratiti udarac, ali je zamahnuo rukom u prazno jer onaj šaman bliže njemu bio je samo iluzija koju je šaman stvorio da Emerik bude zbumen i da ne zna gdje treba udariti. Onaj šaman koji je bio dalje, baci se i udari Emerika šakom u prsa da Emerik skoro pade ne tlo. Brzo se pribrao i započeo napad izvevši u zraku dvostruki salto i vitlajući Dumbiusovim mačem velikom brzinom. Ali u tren oka se iz šamana odvoje još tri šamana, tako da su sada bila četvorica, što opet zbuni Emerika koji udari mačem dva udaljenija šamana. Nakon toga ona tri šamana uđu u onog pravog.

Emerik je shvatio da mora promijeniti taktku, jer je žrtva iluzije, a šaman se poigrava umnažajući se nekoliko puta. Naravno, svi su šamani izgledali jednako i ni po jednom nije se moglo zaključiti koji je pravi. Emerik je skočio prema šamanu u zrak, a šaman zamahne kopljem. Emerik osta levitirati u zraku, našto i šaman skoči i počne levitirati s kopljem u rukama. Emerik se digne još više u zrak s mačem uperenim u dva šamana, a za njim se diže i pravi šaman. Kad su se digli više, sunce je doprlo do njih i Emerik spazi da onaj udaljeniji šaman baca sjenu na lišće, a onaj bliži nema sjene. Po tome shvati da je onaj dalje pravi šaman, a ovaj bliži iluzija.

Tada učini sljedeći potez. Na siluetu baci bodež, a na onog udaljenijeg se zaleti i probode mačem. Šaman padne na tlo, ali se nije predao. Baci na Emerika crni prah, Emerik se sagne, a crni prah pade na tlo koje počne gorjeti. Sada Emerik izvede skok 'Kobra'

i zada još jedan udarac šamanu koji počne teturati. Bio je smrtno ranjen, ali još uvijek opasan. Opasnim su ga činile moći crnog kamena na trećoj pletenici. Tada Emerik primijeni svoj najopakiji borbeni napad 'Trešnjin cvijet'. Okrene se leđima šamanu, a mač postavi u visinu lica. Gledao je koji će potez povući šaman. Naravno da ja navalio, onako smrtno ranjen, zamahujući svojim kopljem. Emerik skoči i u okretu probode šamana. Šaman pade, a talisman izgori.

Prijatelji priđoše Emeriku opet mu se diveći i čestitajući. Brzo su krenuli iz Peronije praćeni vjernim golubom i kad su izašli, dočeka ih svjež vjetar. Tu se odmore, a onda krenu prema Zemlji pjeska pa onda svaki na svoju stranu. Zaželjeli su se mirnog života.

Rastanak starih prijatelja

 rošavši kroz Zemlju pijeska i došavši konačno u pitomi kraj, stadoše na jednoj livadi da se oproste. Emerik je počeo prvi: „Jedva čekam da vidim i zagrlim svoju Astrid i roditelje.“

Drugi se javio Svor: „Dragi moji prijatelji! Odoh ja u moje Bistre brzake!“

Emanuel prizna: „Ja, dragi moji prijatelji volim biti s vama, ali jako sam se zaželio Doline gitara i lijepih krčmarica. Sve vas pozdravljam i ako me trebate, javite mi po golubu.“

Bront izjavi: „Ja sam se zaželio svojeg laboratorija i ljekovitih trava.“

Oprostiše se i Emerik ostade sam. Dozove goluba po kojemu posla pisamce u Morov mlin da uskoro stiže. Potjera Arapa, a Giga je na sedlu veselo mahao repom, jer i on se zaželio kuće.

I tako vjerni i hrabri prijatelji i ratnici odoše za svojim životima i sudbinama.

Doček u Bandoliji

 Emerik je došao u Bandoliju nakon dugotrajnog i iscrpljujućeg puta. U Morovom mlinu bilo je između dva drveta napisano na platnu 'Dobrodošao.' Svi su očekivali njegov dolazak jer su se golubovi vratili prvi i donijeli pisamce u kojem je pisalo da on uskoro stiže. Kada je došao do mлина, Astrid je potrčala svom voljenom Emeriku i šapnula mu: „Ne puštam te više nikamo od sebe!“

A Emerik joj reče: „Ne odlazim više nikamo. Ostajem jer ne mogu biti bez tebe. Svaki dan sam mislio i čeznuo za tobom. Sada želim da konačno živimo mirno skupa i da uživamo u životu, daleko od opasnosti.“

Emerik sada zagrlji mamu Minu, koja je također bila sva ozarena srećom i ponosno gledala u sina zbog kojega je strepila i bojala se skupa s Astrid. Mor je sinu pružio ruku i stegnuo ga u zagrljav.

Seljani iz Gordove došli su u Morov mlin i napravili veliko veselje. Uz glazbu djevojke i momci su pjevali i plesali, sve u čast Emerika koji ih je proslavio i koji se vratio kao heroj. Proslava je trajala do dugo u noć.

Jedino je Giga bio loše volje i potražio manje bučno mjesto.

Dragi moji čitatelji!

Sada, na kraju, ostalo mi se samo pozdraviti s Vama koji ste pratili Emerikove i pustolovine njegovih prijatelja na pogibeljnem putu. I ne bih Vam nikada to niti ispričao da priča ne nosi poruku koja se iščitava na svakoj stranici knjige.

Iako često puta mračna i jezovita, priča o Emeriku je uvijek na strani pravde i slabijih. To je suština svega. Ostati pošten, hrabar, vjerovati u sebe i svoje prijatelje, boriti se za istinu i pravdu do kraja, voljeti svoju zemlju, vjerovati u Stvoritelja i vlastite ideale.

Jednom riječju - ostati malen u svojoj veličini!

K R A J

Bilješka o piscu

Željko Pavičić (1949.-2021.)

Željko Pavičić rođen je 18. prosinca 1949. godine u Nuštru pored Vinkovaca. Ubrzo obitelj seli u Grubišno Polje, a zatim u Veliki Grđevac, u kojem Željko ostaje do svoje četrnaeste godine.

Veliki Grđevac smatra svojim rodim selom i ono je često u njegovim pjesmama. Još kao osmoškolac piše i objavljuje svoje prve pjesme u literarnoj grupi. Po završetku osmoljetke odlazi u Zagreb i završava kemijušku školu. Cijelo vrijeme čita i poseže za ruskim klasicima i pjesnicima. Zatim se seli u Zelinu 1974. godine, stupa u brak s Marijom Kovačko, s kojom dobiva dvije kćeri: Sofiju i Silviju.

Skupivši određen broj pjesama, odlučuje ih poslati tada već vrlo plodnom i poznatom skladatelju Đorđu Novkoviću, da ih uglazbi. Novković rado pristaje na suradnju i odmah nastaju pjesme: *Ja nisam kockar, Lili, Prva noć s njom, Sanjar latalica...* Uglavnom su to pjesme za prvi album tada nove grupe Srebrna krila. Taj se album prodaje u pola milijuna kopija.

Od tog trenutka Željko počinje karijeru uspješnog tekstopisca, koja je trajala 45 godina. U tom razdoblju nastaje oko dvije tisuće pjesama koje uglazbljuju uz Novkovića i ostali skladatelji; poput Zdenka Runjića, Zrinka Tutića, Rajka Dujmića, Vilibalda Čakleca i mnogih drugih te nastaju pjesme za mnoge pjevače. Mišo Kovač, Oliver Dragojević, Gabi Novak, Tereza Kesovija, Miro Ungar, Vlado Kalembert, Daniel Popović, Vladimir Savčić Čobi, Neda Ukraden, Jasna Zlokic, Doris Dragović, Dalibor Brun... i još oko 300 različitih izvođača koji su pjevali njegove pjesme.

U tom razdoblju odlučuje i sam skladati te na svoje stihove objavljuje preko tri stotine skladbi pa postaje stalni član Društva skladatelja Hrvatske.

Poznatije pjesme su mu: *Ako me ostaviš, Samo nas nebo rastavit može, Poljubi zemlju, Slušaj majko moju pjesmu, Prije sna, Do kraja vrimena, Good Boy, Ljepota, Siromah sam nije me sramota, Samo anđeli znaju, Svi su znali da smo ljubovali, Ja nisam kockar, Lili, Prva noć sa*

njom, Dao sam ti dušu, Posuđeno vrijeme, Vagabundov sin, Najmlajša Jandraševa kći, Lutajuće srce i još mnoge druge. Piše pjesme na štokavskom, čakavskom i kajkavskom narječju, te za svako dobiva nagrade za stihove po raznim festivalima: Zagrebački, Splitski, Krapinski, Zadarski, Opatijski, Požeški festival, Dora.....

Osim tekstova za glazbu napisao je libretu za mjuzikl *Majka Božja Bistička* u suradnji sa Zrinkom Tutićem, libretu *Fatimsko proročanstvo* s Branimirom Mihaljevićem, libretu za mjuzikl *Sto godina ljubavi* za Sestre služavke Malog Isusa - u režiji Krešimira Dolenčića.

Objavljuje i knjigu u stihovima *5 stoljeća čudesnog kipa Majke Božje Bističke*.

Zatim objavljuje zbirku pjesama *Testament srca*. Nakon toga zbirku pjesama *Zvjezdani fandango* pa *Svjetlonoša*, dok je zbirku *Vjetar zavičaja* tiskala Općina Veliki Grđevac.

Do kraja života bio je aktivan i svakodnevno pisao uglavnom ono što nije mogao ostvariti u glazbi, a to su osobne, intimne pjesme koje su se zadržale u sjećanju i u kojima opisuje ljude i događaje iz djetinjstva u Velikom Grđevcu i neke iz Svetog Ivana Zeline.

Prerana smrt okrutno je prekinula pjesničko stvaralaštvo ovog nadarenog pjesnika, čovjeka velikog srca i umjetničke duše. Umro je 29. siječnja 2021. godine u KBC Dubrava od zaraze virusom Covid-19.

Posthumno mu je objavljena zbirka *Izabrane pjesme* u nakladi Pučkog učilišta Sveti Ivan Zelina, 2021. godine.

Roman *Emerik* je u rukopisu stajao dugo godina. Tek sada, zahvaljujući ustrajnosti supruge Mace i razumijevanju ravnateljice Pučkog učilišta, gospođe Vesne Bičak-Dananić i ravnateljice Muzeja gospođe Romane Mačković, roman je objavljen 2022. godine.

Sadržaj

Predgovor

Borba Dobra protiv Zla	7
------------------------	---

Knjiga I.

Lanac zla i tajna Mandragorinih vrtova	11
--	----

Šamo Lol	13
Megon	18
Emerik, mlinarev sin	21
Čarobnjak Hront	23
Mogorsko i Navorsko Kraljevstvo	26
Mandragorini vrtovi	28
Vojska sjena	32
Javorova šuma	34
Kovač Cunft	36
Kraljevi Šamraj i Jogaj	39
Hrontovo carstvo	45
Emerik kod Bronta	47
Emerik i Cunftov golub	49
Putovanje u kneževinu Triopiju	51
Golub	54
Megalije napadaju	55
Ujak Emanuel	59
Mangusov labirint	60
Kneževina Triopija	64
Vojska zla	67
Bandolija gori	68
Zbjeg u Zemlju živog pijeska	69
Pismo za Emerika	72
Rijeka smrti	74
Zlatni andeo	77
Susret nećaka i ujaka	80

Šamo Lol u Hrontovoj tamnici	81
Izlazak iz Zemlje živog pijeska	82
Kamen smutnje	84
Kamen mudrosti	86
Plasius, odmetnuti Ahiopejev učitelj	88
Lekcija iz mačevanja	91
Spaljena zemlja	93
Bront spašava Šamo Lola iz tamnice	94
Tanajske planine	96
Hrontov bijes	98
Dva vilenjaka traže kradljivca	99
Emerik na Ahiopejevom tragu	101
Vilin most	105
Sportsko nadmetanje brđana	108
Drpove majstoriјe	111
Pobješnjeli Hront	113
Potjera za lancem zla	115
Emerik pred Zlatnim anđelom	117
Mortiniusov kraj	119
Prijatelji stižu	121
Grom i pakao	123
Vojska sjena protiv Hrontove vojske	124
Brat na brata	125
Put u raj	126
Knjiga II.	
Rubin i safir	129
Obuka ratnika	131
Lao Chi	135
Ispit kod Lao Taia	137
Prevarant Muhekus	139

Tirova grobnica	140
Šamo Lol i Ahiopej	142
Feliks, kralj Bistrice	146
Šamo Lol kod Emerika	147
Tajna nevidljivog plašta	150
Emerik kreće u Bistriciju preko Triopije	153
Ljubav na prvi pogled	155
Morbidija Hromu krade plašt	157
Emerik brani čast lijepo Astrid	160
Cunftov golub	163
Zemlja pijeska	165
Gospodarica Esmeralda	169
Krčma „Kod pečene prepelice“	172
Tirova ponuda	174
Lijepa Astrid s dvorskim damama	176
Potraga za Lopužom	178
Blatari	180
Morbidija stiže u Bistriciju s nevidljivim plaštom	182
Tir otima kralju Feliku sinu Sebastijana	184
Vilonija pati	186
Lopuž bježi	187
Giga pronalazi Amadeusov dvorac	189
Lopuž je dolijao	191
Emanuel se spremi na Finitus po Crveni rubin	193
Esmeralda skida kletvu s Vilonije	195
Emerik sanja lijepu Astrid	197
Amadeusov dvorac	198
Mor i Mina	201
Morbidija i Tir	202
Orkansko nevrijeme na Olujnom moru	203
Jezero, otok Vitalis i jezerce Barske ptice	205
Žaba	206

Bitka za Crveni rubin zla	208
Tir i Morbidija luduju Bistricijom	211
Učitelj Slovko kod Ahiopeja i Šamo Lola	212
Ahiopej i Šamo Lol sumnjaju na Tira i Morbidiju	214
Tri prosca lijepo Astrid	215
Emerik protiv vodenih vila	218
Rubinius	220
Plava svjetlost	222
Nešto je u zraku	223
Emanuel se vraća u Bistriciju	224
Emerik i Svor stižu u Viloniju	226
Drp u svom elementu	227
Jutro koje ne miriše na dobro	229
Rat	230
Rubin i safir	233
Sve dolazi na svoje	235
Bront najavljuje još jednog prosca	237
Jutro poslije Emerikove svadbe	239

Knjiga III.

Šaman i pali andeo

Šaman iz Peronije	243
Kerubin Judel na Prokletoj gori	246
Pakleni naum	248
Dijabolični duo	250
Loša karma	252
Ranjena zebica	254
Zebičine kletve	255
Raskrižje šest cesta	256
Drp i Blagus – Judelove žrtve	257
Dobra duša	259

Božja kazna	261
Borba za Astrid	262
Zebica čudotvorka	265
Plan za lov na šamana Prudusa	266
Šaman i Globor	267
Daždevnjak Buč	269
Kroz užas džungle Peronije	271
Emerik protiv Globora	274
Šaman napada	275
Emerik i Prudus	277
Rastanak starih prijatelja	279
Doček u Bandoliji	280
Dragi moji čitatelji!	282
Billješka o piscu	283

